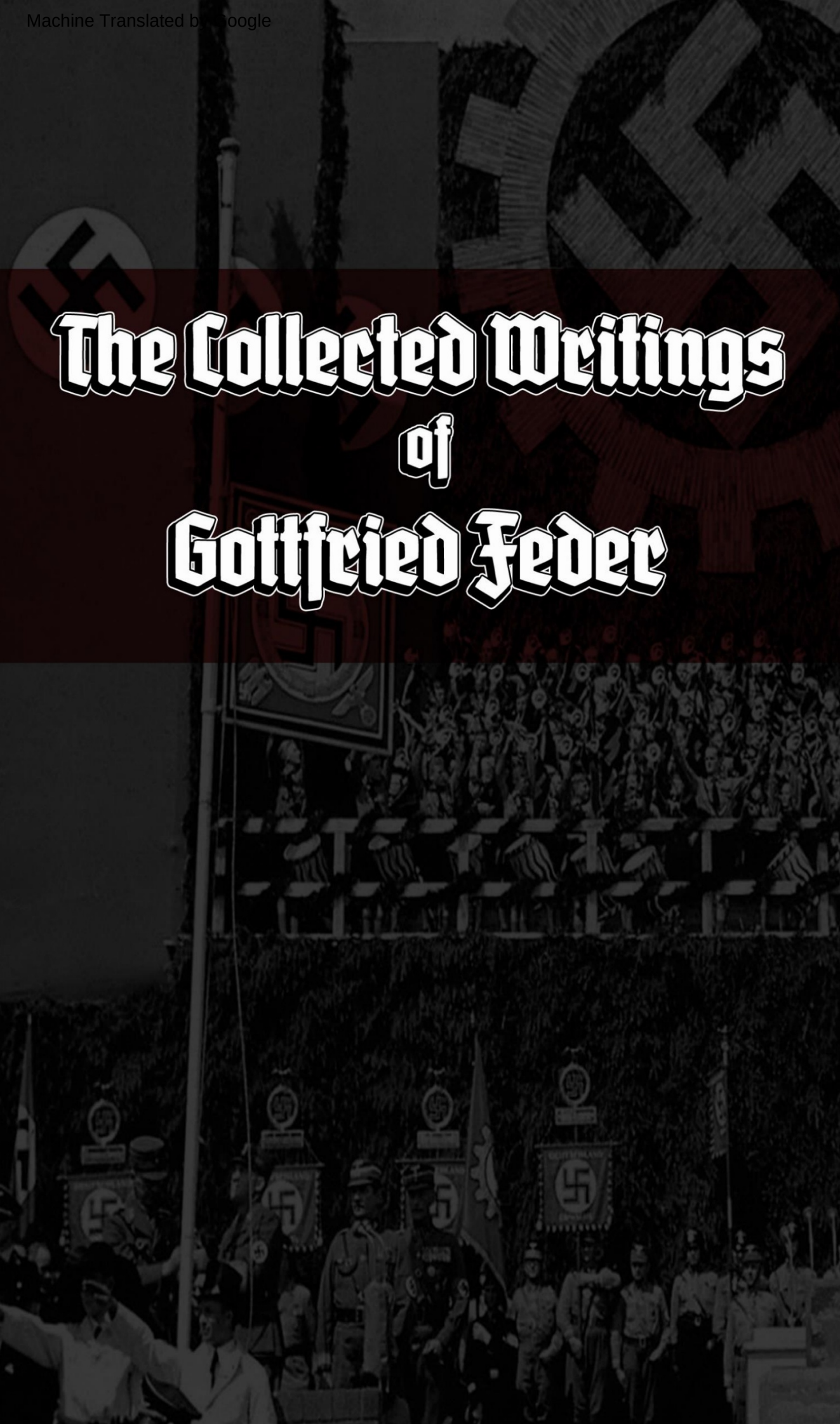

The Collected Writings of Gottfried Feder

Събраните съчинения на Готфрид Федер

Публикувано в Кали Юга, 130 г. по хиджра

SUDETENLAND

VERLAG

Съдържание

Програмата на НСДАП и нейните общи концепции	5
Въведение и предговор	6
1. Официален партийен манифест относно позицията на НСДАП по отношение на земеделското население и земеделието.....	13
Политиката на НСДАП относно собствеността върху поземлената собственост	17
2. 25-те точки.....	21
3. Основни идеи	25
4. Подробно описание на изискванията към програмата.....	32
5. Какво не желаем.....	52
6. Заключение.....	53
Манифестът за премахване на робството на лихвата	55
Внедряване и обосновка	57
Превръщането на военни облигации в банков кредит	75
Специални коментари относно искането за закон в манифеста	76
Възраженията и тяхното опровержение	79
Допълнителна програма	89
Германската държава на националсоциалистическа основа	56
Въведение и предговор	92
1. Основите.....	97
2. Програмата	116
3. Държавната структура на националсоциалистическата държава	122

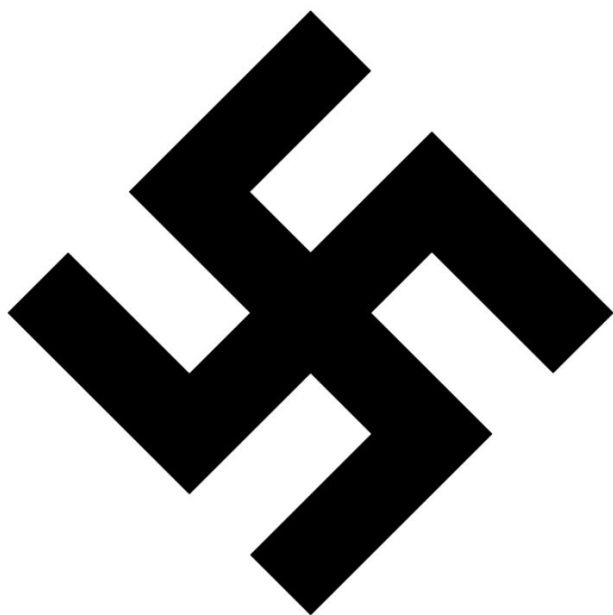
Готфрид Федер

Готфрид Федер, (27 януари 1883 г., Вюрцбург, Германия - 24 септември 1941, Мурнау), е бил немски политически активист, водещ икономически теоретик от началната фаза на германския националсоциализъм.

Федер, строителен инженер, става известен през 1919 г. с книгата си „Манифест за разбиване“ „Планът на интереса“ и речта му пред събрание на Германската работническа партия в Мюнхен през септември същата година дават непосредственото вдъхновение на Адолф Хитлер за навлизане в политиката. Социалистическите и антикапиталистическите идеи на Федер впоследствие намират израз в 25-точковата програма на Хитлер за Националсоциалистическата германска работническа партия (НСДАП) през март 1920 г., както и в собствената книга на Федер „Германска държава върху националсоциалистическата основа“, считана от Хитлер за „катохизис на [националсоциалистическото] движение“. Между 1924 и 1936 г. Федер заседава в германския Райхстаг и е председател на икономическия съвет на НСДАП (1931 г.), държавен секретар на германското Министерство на икономиката (1933 г.) и държавен комисар по жилищното настаняване (1934 г.). С общото приспособяване на нацистката политика към съществуващата икономическа система обаче ролята на Федер в партийните дела драстично намалява и до 1936 г. той е изпратен в почти пълна

Програмата на Националния Социалистическа германска работническа партия и нейните общи концепции

Исторически разказ за възхода на НСДАП с биографичен преглед на кариерата на Адолф Хитлер

Адолф Хитлер е роден на 20 април 1889 г. в Браунау-на-Ин, село в старата...
Бавария.

Баща му е бил сирак на беден селянин и се е издигнал до митнически служител. Майка му е от немско селско семейство. Когато е на 13 години, той губи баща си, а четири години по-късно и майка си. Адолф Хитлер по това време е бил ученик в Реалното училище в Линц на Дунав, след като е напуснал Националното училище. Желанието на баща му е било той да стане служител, но неговото собствено желание е било да бъде художник. Смъртта на майка му го задължава незабавно да се издържа сам.

На 17-годишна възраст Хитлер отива във Виена, където се стреми да стане архитект. Той изкарва прехраната си със собствени усилия, първо като строителен работник, месейки хоросан, а след това като чертожник на архитект. На 18 години той вече проявява интерес към политиката; става антимарксист, но досега не играе водеща роля. От най-ранна младост Хитлер е страстен националист и се надява да съчетае социалния опит от трудовия си период с националистическите си убеждения. В продължение на няколко години той живее във Виена в крайна бедност.

През 1912 г. емигрира в Мюнхен, където е студент. Никога не е познавал младежки удоволствия, но от деня, в който напуска дома си с 50 крони в джоба си, трудът и лишенията са негова участ. През февруари 1914 г. успява да се освободи от задължението да служи в австрийската армия. Шест месеца по-късно избухва война. Той веднага се записва доброволно за служба в германската армия и чрез директно обръщение към крал Лудвиг Баварски получава разрешение да влезе в баварски полк като доброволец за войната. На 10 октомври 1914 г. новият полк тръгва в бой.

На 2 декември 1914 г. 25-годишният доброволец е награден с Железен кръст, II Клас.

В знак на признание за храбростта му при атаката срещу „Байернвалд“ и в другите сражения близо до Витшете, той е заповядан да поеме служба като куриер, което изисква особена смелост и надеждност, тъй като докладите често трябваше да се пренасят през открита местност под силен огън. Това бързо прави името му известно в целия полк отвъд тесния кръг на неговите другари.

На 7 октомври 1916 г. е ранен от осколка от снаряд. През март 1917 г. се завръща в полка си. Получава няколко други отличия, включително Диплом на полка за особена храброст в боевете край Фонтен и накрая Железен кръст от I степен.

На 14 октомври 1918 г. той е тежко ранен, заедно с много другари от полка си, от иприта, който британците тогава използват за първи път, и временно ослепява. Докато е в болницата, избухва Революцията.

На този фон Хитлер решава да стане политик. През 1919 г. той се присъединява към малка партия, състояща се от 6 души, и в нея основава Националсоциалистическа германска работническа партия. Той изготвя в общи линии програмата на новото движение и определя неговия характер и цели.

Ядрото: Седем мъже

През септември 1919 г. Адолф Хитлер произнася първата си реч пред седем мъже; след това се обръща към аудитория от 11, 25 и 47 души; през декември – 111; през януари 1920 г. – 270 и малко след това – 400. На 14 ноември 1920 г. той говори на масово събрание от 1700 души. Сега той организира пропагандата на младата партия, която след едногодишна работа наброява 64 членове. Година по-късно - 1920 г. - тя вече достига 3000. Пропагандната дейност на Хитлер в Мюнхен е такава, че той най-накрая говори на масови събрания три пъти седмично, а в понеделник провежда курс на обучение. Той атакува преди всичко глупостта на Версайския договор и отрича твърденията на марксистите, Центристката партия и др., че е възможно да се изпълни този договор. Той очерня лозунга на тези партии - „Отдайте оръжията си и другите също ще се разоръжат“. Той говори с предположението, че след като ние предадем оръжията си, останалите ще продължат да се въоръжават - ако не със собствени пари, то с милионите, изтръгнати от напълно разоръжената германска нация. Докато се противопоставяше на пропагандата на Социалдемократическата партия и центъра в полза на подписването на Договора, той пророкува, че Рур ще бъде окупиран, каквото и да подпишем.

1921 г.

Тази година бе белязана от основаването на първите местни групи в Розенхайм и Ландсхут. Хитлер организира първия мъжки отряд за защита на партията и започна борбата си срещу сепаратисткото движение в Бавария. Нашият лидер също така се обърна към събрание с над 5000 души в Цирка в Мюнхен.

На срещите си той заявяваше, че изпълнението на Договора няма да помогне, както твърдят Социалдемократическата партия, Центърът и Народната партия, за изграждането на германски просперитет в мир и спокойствие, а че резултатът от тази глупава политика неминуемо ще бъде инфлация в голям мащаб, водеща до огромни щети за германската индустрия. Твърдението на Хитлер, че черно-червеното правителство планира да денационализира държавните железници, беше обявено за „нагла лъжа“. Опит за бунт в партията беше осуетен. Хитлер изготви новата конституция на партията, която му даде диктаторски правомощия.

Социалдемократията, която не можеше да продължи да игнорира името на Хитлер, сега се опита да се отърве от своята враголима мечка чрез методи на тероризъм. На срещите имаше кървави сблъсъци, в които железните нерви на нашия лидер взеха връх. В хода на тях беше сформирана непобедима телохранителна гвардия, която оттогава нататък беше наречена „Щурмова гвардия“.

1922 г.

Докато продължаваше завладяването на Мюнхен, движението започна да се разпространява в останалата част на Бавария. Хитлер отхвърли всички предложения, чрез компромис, за присъединяване към други партии. Той постепенно унищожил всички подобни „националистически“ партийни формации и направи националсоциалистическото движение върховно над тях.

През октомври 1922 г. Хитлер марширува начело на 800 мъже към Кобург и за първи път в рамките на два пъти по 24 часа напълно смазва червения терор в този град.

Тогава Адолф Хитлер публично заяви, че се втурваме стремглаво в посока на инфлация, която той беше предвидил в резултат на политиката на черно-червената коалиция. Той стана

известен като най-опасния и най-мразен враг на системата. Социалдемократията и Центристката партия престанаха да се защитават чрез аргументи и възприеха политика на клевета.

1923 г.

През януари 1923 г. се провежда първата голяма партийна конференция и първите знамена на партията са осветени. Щурмовият отряд (Sturmabteilung) е официално учреден.

Партийната пропаганда беше изчерпателно проучена и усъвършенствана, а постоянните принципи на организацията бяха установени и установени. Около Хитлер се събраха голям брой последователи, повечето от които днес са негови верни партньори в борбата. Атаките срещу него междувременно бяха водени с нарастваща решителност; той се озова в затвора за първи път по обвинение в нарушаване на срещите на противниците си; беше постоянно глобяван. Въпреки това, той нито за миг не престана да се бори срещу системата.

През лятото на 1923 г. Адолф Хитлер пристъпва към потушаване на червения терор в повечето градове в Бавария; Ратисбон, Хоф, Байройт, Нюрнберг, Фюрт, Инголцат, Вюрцбург, Швайнфурт, — често с цената на кръвопролития в улични боеве, в които той побеждава социалдемократическите и комунистическите терористични банди.

Борбата му срещу некомпетентното правителство на Райха е съпроводена с горчиви обвинения. Той предсказва неуспеха на слабата съпротива на правителството по въпроса за Рур и непрекъснато атакува глупавата политика на разбирателство с Франция и на изпълнение на договореностите. Той никога не пропуска да посочи необходимостта от разбирателство с Англия и Италия.

През ноември 1923 г. Адолф Хитлер прави опит да сваля системата. Въстанието се проваля и Хитлер е арестуван.

1924 г.

Големият процес се проведе в Мюнхен през март 1921 г. Въпреки че беше признат за виновен по фактите, нашият лидер постигна непреодолимо морално оправдание. Защитата на Хитлер повлия на съда до такава степен, а неговото поемане на единствена и изключителна отговорност беше толкова убедително, че речта на адвоката, който го обвини, се превърна в забележително свидетелство за неговите почтени мотиви. Съдията обаче го осъди на период на задържане.

Националсоциалистическата партия пострада от загубата на своя лидер. Нейните противници бяха убедени, че движението е свършено, и събраха смелост да подпишат прословутия пакт на Даус, като по този начин умишлено започнаха системата за ограбване на Германия, доведена до кулминация в плана на Йънг. Какъв триумф за социалдемократите и центъра! Целта за поробване на Германия очевидно беше постигната!

Напразно Хитлер се опитваше чрез своите сътрудници, които бяха на свобода, да се бори срещу Пакта на Доус. Напразно той ги караше публично да заявят, че уверенията на Центристката партия, Социалдемократическата партия и Народната партия, че външните заеми по плана ще увеличат националния просперитет, че безработицата ще спре, че заплатите ще бъдат повишени, данъците намалени, че селското стопанство ще бъде спасено, са просто измама на нацията. Напразно той ги караше да посочват, че Пактът на Доус е обречен да увеличи бедността, тъй като лихвите по заемите ще парализират индустрията, докато самите заеми просто служат за изпълнение на финансовите задължения по плана; фалитът и безработицата ще се увеличат, заплатите ще се увеличат

щеше да се понижи, цените и данъците щеше да се повишат още повече, а фермерите щяха да бъдат изправени пред пълна разруха и да бъдат принудени да се разделят с всичко, което притежаваха.

На 20 декември Хитлер напусна крепостта.

1925 г.

До 27 февруари 1925 г. призивът на Адолф Хитлер за прераждане на партията е отправен и Той произнесе първата си реч след затвора си пред аудитория от 4000 души.

Националсоциалистическото движение беше разбито след събитията от 9 ноември , и цялото ѝ имущество и пари бяха конфискувани; така че Адолф Хитлер сега започна без нищо в ръцете си да възстанови партията от основите ѝ. Vorwärts и Germania в Берлин се подиграваха на усилията му и се подиграваха на „глупака, когото затворът беше направил луд“.

Въпреки това, възстановяването на партията продължи с голяма скорост под ръководството на Хитлер. Старите лидери отново се събраха вярно около него. Хитлер стимулира партийната преса към нова активност.

Към декември 1925 г. партията наброява 27 000 членове. Центърът и социалният Демократите, разтревожени, постановиха, че лидерът не трябва да говори публично в продължение на две години.

1926 г.

През юни тази година се проведе първата партийна конференция след лишаването от свобода на Хитлер.

Буржоазният свят все още беше убеден, че политиката на изпълнение ще спаси Германия и че Пактът на Даус ще съживи индустрията. Марксистите бяха убедени, че господството им е непоклатимо.

Президентът фон Хинденбург се отдели от поддръжниците си и тръгна с Центъра и Социалдемократическата партия. Партията продължи борбата; до края на годината тя наброяваше 49 000 членове.

1927 г.

Заповедта, забраняваща на Хитлер да говори публично, беше оттеглена, тъй като се оказа невъзможно да се приложи. Той говореше на редица масови събрания. Всеки месец партията се консолидираше все повече и повече.

Развитието на събитията доказваше с все по-голяма сила, че Хитлер е бил прав. Пактът на Доус беше разкрит и последиците от него бяха ужасяващи. Социалдемократите и Центристката партия се опитаха да спасят това, което можеше да бъде спасено, чрез лъжи и злоупотреби.

През август Хитлер свиква партийна конференция в Нюрнберг, която се оказва голям успех. До края на годината партията наброява 72 000 членове.

1928 г.

Адолф Хитлер поведе партията си в засилена атака срещу съществуващата система. Националсоциализмът вече беше неумолим враг на разрушителите на Германия, както отвътре, така и отвън. Хитлер насочи атаката си особено срещу безсмисленото разоряване на фермерите и средната класа. Той предсказа катастрофата, която щеше да сполети вътрешните пазари. На стотици срещи той отново и отново заявяваше, че политиката на изпълнение е лудост и че нейната

Последиците щяха да означават смърт и разруха за германската индустрия. Социалдемократите и центристките партии се подиграваха и осмиваха в опит да си отмъстят. Лъжите и обидите им бяха насочени лично към Хитлер.

До края на годината членската маса наброяваше 108 000 души, а 12 членове на партията заседаваше в Райхстага.

1929 г.

Адолф Хитлер продължи борбата си със съществуващата система с неуморна енергия. Партийният печат беше усъвършенстван, щурмовите части се увеличиха, формираниите се укрепиха, а пропагандата се засили. Доктрините на националсоциализма започнаха да проникват дълбоко в националното съзнание.

На 4 август в Нюрнберг се проведе втората партийна конференция с огромен мащаб. Хитлер атакува черно-червената система с все по-нарастваща енергия и се изправи без съперник като най-могъщия лидер срещу всичко, което се разбираше под „демокрация“. Всички опити да бъде отстранен от ръководството на партията бяха смазани.

До края на годината партията наброяваше 178 000 членове.

1930 г.

Борбата срещу плана на Йънг беше в разгара си. Хинденбург го защитаваше енергично, твърдейки, че чрез него Германия ще бъде спасена, германската индустрия ще се възроди, безработицата ще бъде премахната, земеделските производители ще дишат отново и ще бъде възможно да се облекчи данъчното облагане.

Адолф Хитлер описал подобни възгледи като нереални и фатални; той предсказал обратното. Неговата партия продължила да просвещава нацията сред ожесточени боеве. Противниците отговорили с поток от лъжи.

Изборите за Райхстага се проведеха на 14 септември , 1930 г. Партията получава 6,5 гласа милиона гласа и бяха избрани 107 членове. Вътрешната му организация беше по-силна от всякога. Няколко дребни опити за бунт, подтикнати отвън, бяха незабавно потушени от Хитлер, а тези, които не се подчиниха безусловно, бяха изгонени.

Центристката партия, която вече се беше предала в ръцете на социалдемократите, за добро или лошо, започна да настройва Църквата срещу Хитлер. Епископи и свещеници, принадлежащи към Центристката партия, започнаха фанатична атака срещу националсоциалистическото движение, отлъчиха неговите последователи и дори им отказаха християнско погребение. Хитлер непоклонимо се придържаше към убеждението си, че центърът е гибел за Германия, и продължи борбата си срещу него с още по-голяма решителност от преди. Той категорично отхвърляше всеки опит да го изнудят да промени мнението си.

До края на годината партията наброяваше 389 000 членове.

1931 г.

Борбата срещу плана на Йънг продължи. Последствията, предвидени от Хитлер, станаха реалност.

Правителството започна да управлява чрез извънредни мерки, мислейки по този начин да спаси индустрията. Последваха остри спорове, в които Адолф Хитлер отново посочи фаталните последици от тази политика. След няколко месеца - дори няколко седмици - се оказа, че е прав.

Междувременно редица националсоциалистически вестници бяха започнали да излизат, а централното издателство на партията постепенно се разрасна до огромно предприятие. Организацията стана много ефективна, а Щурмът (Sturmabteilung) с течение на времето достигна висок етап на развитие.

Нашите опоненти тънеха в лъжи и позволяваха поръчки за стоки да се правят във Франция.

Към края на 1931 г. членството в Хитлеровата партия достигна 806 000, месец по-късно - 862 000, а месец по-късно - 920 000. В деня на изборите имаше около милион членове и безброй милиони поддръжници на секциите.

Човекът, който някога е бил беден работник, а по-късно войник на фронта, е изградил по този начин само за тринадесет години най-великата политическа организация, която Германия някога е виждала. Единствените средства, които опонентите му могат да използват срещу този човек, са лъжите и клеветите. И той винаги е печелил досега въпреки всички лъжи, а този път е близо до това да бъде избран за президент на Райха.

Някой в цялата история на Германия постигнал ли е подобно постижение за дванадесет години, въпреки противопоставянето на партията, висшите финанси, капитала, пресата, общественото мнение, бюрокрацията, лъжите, тероризма и преследването?

Това не беше защитено дете; от най-ранните си години той беше човек в най-висшите смисъл на думата, разчитайки единствено на собствените си сили.

Предговор

През 1926 г. във Ваймар Съветът на партията реши да публикува серия от брошури, които да разглеждат в сбита форма основните въпроси, засягащи всеки аспект от политическия живот в Германия. Нашето намерение беше и е да представим последователна и пълна картина на отношението на националсоциализма към различните задачи на нашия обществен живот и на това как той се надява да отстрани неговите грешки и недостатъци.

Нашата задача е следователно да разгледаме изчерпателно каква е неговата същност, след това да изследваме научно откъде произлиза и накрая, с творческо вдъхновение, да отговорим на съдбовния въпрос: „Ами тогава?“. Високата цел на тези брошури е да посочат нови методи за живота на държавата, за финансите и икономиката; да поставят на върха на хаоса „rocher de bronze“, да формират запас от ясни знания чрез внимателно проучване, така че от всичко това да се роди единна политическа воля.

На великото събрание на 31 август 1927 г. Адолф Хитлер категорично заявява: „Въпросите на програмата не засягат Административния съвет; програмата е фиксирана и аз никога няма да търпя промени в принципите на движението, както са изложени в неговата програма.“ С това решително изявление от страна на нашия фюрер се присъединявам изцяло, защото нищо не е по-опасно за живота и ударната сила на едно движение като нашето от това, с течение на времето неговата фиксирана програма да бъде подложена на негативна критика.

Никой човек, който чувства, че не може да извърви целия път с нас по еврейския въпрос, в борбата ни срещу високите финанси, Пакта от Доус и политиката на обедняване, или по който и да е друг въпрос, съдържащ се в нашата Програма, или е склонен да размени свободата на германската нация чрез Обществото на народите, Пакта от Локарно, чрез компромис и малодушие, не бива да се обръща към нас; неговото място е извън НСДАП. Ние категорично отхвърляме „висшето лично знание“, което хора като него са толкова готови да излагат в трибунални ораторски и журналистически излияния.

Човек, който е фундаментално съгласен с нашите принципи, може би има скрупули относно някои дребни детайли, защото не можем да очакваме някога да се съгласим абсолютно по всички въпроси, особено в едно агресивно политическо движение.

Съвсем друг е въпросът обаче, когато политическите врагове омаловажават някоя точка чрез отвратително изопачаване, което е съвсем не по същество, както наистина се е случвало. В такъв случай е необходим официален коментар.

Отказваме да променяме Програмата си от съображения за целесъобразност, както правят други партии, за да се съобразим с така наречените променени условия. Възнамеряваме да приспособим условията към Програмата си, като ги овладеем.

Адолф Хитлер ми възложи задачата да издам тази поредица от брошури, които са да формира официалната литература на партията.

Включих официалния манифест на партията от 6 март 1930 г.; също така и моя отговор на десет въпроса, зададени ни от „Дойче Тагесцайтунг“, водещият орган на Райхсландбунд. Този вестник прие отговорите ми.

Това е най-добрият и най-ефективен начин да се отървем от всички лъжи за нашето лошо отношение към собствеността и наследяването на поземлена собственост в Германия.

1. Официален партийен манифест относно позицията на НСДАП по отношение на земеделското население и земеделието

Мюнхен, 6 март 1930 г.

1. Значение на земеделската класа и на земеделието за Германия

Германската нация получава значителна част от храната си от внос на чуждестранни хранителни продукти. Преди световната война ние успяхме да плащаме за този внос с нашия промишлен износ, нашата търговия и нашите депозити на капитали в чужбина. Изходът от войната сложи край на тази възможност.

Днес плащаме за вносите си храни предимно с помощта на чуждестранни заеми, които тласкат германската нация все по-дълбоко в дългове към международните финансисти, които предоставят кредити. Ако нещата продължат така, както са, германският народ ще обеднява все повече и повече.

Единствената възможност за бягство от това робство се крие в способността на Германия да произвежда основни хранителни продукти у дома. Следователно увеличеното производство от германското селско стопанство е въпрос на живот и смърт за германската нация.

Освен това, икономически стабилно и високопродуктивно население на страната е от съществено значение за нашата индустрия, която в бъдеще ще има все повече възможности за търсене на работни места на вътрешния пазар.

Ние също така разглеждаме населението на провинцията като носител на наследството на здравето, източник на младостта на нацията и гръбнак на нейната въоръжена сила.

Поддържането на ефективна земеделска класа, чийто брой се увеличава с нарастването на населението като цяло, е съществен елемент от платформата на националсоциалистите, защото нашето движение се съобразява с благосъстоянието на всички наши хора в идните поколения.

2. Пренебрегването на земеделската класа и земеделието от страна на съвременната държава

Селскостопанското производство, което може да бъде увеличено, е затруднено, защото нарастващата задлъжнялост на земеделските производители им пречи да купуват необходимите за отглеждане продукти, а фактът, че земеделието не се изплаща, премахва стимула за увеличаване на производството.

Причините, поради които земеделието не успява да осигури достатъчна възвръщаемост на труда, трябва да се търсят в:

1. в съществуващата фискална политика, която налага прекомерни тежести на селското стопанство. Това се дължи на партийни съображения и защото еврейският световен паричен пазар – който реално контролира парламентарната демокрация в Германия – желае да унищожи германското селско стопанство, тъй като това би поставило германската нация, и особено работническата класа, на нейна милост;

2. в конкуренцията на чуждестранни земеделци, които работят при по-благоприятни условия и които не са ограничени от политика на защита на германското земеделие;
3. в екстравагантните печалби, реализирани от големите търговци на едро, които натрапват себе си между производителя и потребителя.
4. при потискащите тарифи фермерът трябва да плаща за електроенергия и изкуствени торове, за да предприятия, управлявани главно от евреи.

Високото данъчно облагане не може да се покрие от ниската възвръщаемост на труда върху земята. Земеделският производител е принуден да задължнява и да плаща лихварски лихви по заеми. Той потъва все по-дълбоко и по-дълбоко под тази тирания и накрая губи всичко, което притежава, в полза на еврейския лихвар. Германската земеделска класа бива експроприирана.

3. В Райха, както се надяваме да го видим, правата на земята ще бъдат уважавани и ще има селскостопанска политика за Германия.

Не може да има надежда за някакво драстично подобрене в условията на бедност на селското население или за възраждане на селското стопанство, докато германското правителство е фактически контролирано от международните парични магнати, подпомагани от парламентарно-демократичната система на управление; тъй като тези желания са да унищожат силата на Германия, която се основава на земята.

В новата и много различна германска държава, към която се стремим, фермерите и селското стопанство ще получат полагащото им се внимание, поради факта, че те са основна опора на една истински национална германска държава.

От това произтичат следните изисквания:

1. Земята на Германия, придобита и защитавана от германската нация, трябва да бъде в служба на германската нация, като дом и като средство за препитание. Тези, които заемат земята, трябва да я управляват в този смисъл.
2. Само членове на германската нация могат да притежават земя.
3. Земята, законно придобита от тях, се счита за наследствена собственост. С правото на притежаване на собственост обаче е свързано задължението тя да се използва в национален интерес.
Ще бъдат назначени специални съдилища, които да контролират това задължение; те ще се състоят от представители на всички отдели на класа на земевладетелите и един представител на държавата.
4. Германската земя не може да стане обект на финансови спекулации, нито може да осигурява нетрудов доход за собственика си. Тя може да бъде придобита само от този, който е готов сам да я обработва. Следователно държавата има право на предимство при всяка продажба на земя. Забранено е залагането на земя на частни кредитори. Необходимите заеми за обработка при облекчени условия ще бъдат отпуснати на земеделските производители или от асоциации, признати от държавата, или от самата държава.
5. На държавата ще се плащат такси за ползване на земя според размера и качеството на имота. Този данък върху земята ще елиминира всякакво по-нататъшно облагане на поземлената собственост.
6. Не може да се установи твърдо правило относно количеството обработваема земя. От гледна точка на нашата политика за населението, ние се нуждаем от голям брой малки и средни

ферми. Земеделието в голям мащаб обаче играе много съществена роля и ако поддържа здравословни отношения с по-малките предприятия, е оправдано.

7. Ще е необходим закон за наследството, за да се предотврати разделянето на имущество и натрупване на дълг върху него.
8. Държавата има право да присвоява земя, като за това се изплаща подходящо обезщетение.

предоставено:

- а. когато не е собственост на член на нацията;
- б. когато — с решение на Земеделските съдилища — се установи, че неговият собственик, поради лошо земеделието не действа в национален интерес;
- в. с цел заселване на независими земеделски производители върху него, когато собственикът не го обработва сам;
- г. когато е необходимо за специални държавни цели в национален интерес (напр. комуникации, национална отбрана). Земя, придобита незаконно (според германското законодателство), може да бъде конфискувана без обезщетение.

9. Задължение на държавата е да колонизира земята, която е станала достъпна, чрез схема, основана на високи съображения за политиката на населението. Земята се разпределя на заселниците като наследствено владение при условия, които правят възможно препитанието им. Заселниците се избират чрез проверка за тяхната гражданска и професионална пригодност. Специално внимание се обръща на синовете на земеделци, които нямат право на наследяване.

Колонизацията на източните граници е от изключителна важност. В този случай самото създаване на ферми няма да е достатъчно, а ще е необходимо да се създадат пазарни градове във връзка с новия отрасъл на промишлеността. Това е единственият начин да се осигури възможност за превръщането на по-малките ферми в печелившо начинание.

Задължение на външната политика на Германия ще бъде да осигури големи пространства за изхранване и заселване на нарастващото население на Германия.

4. Земеделската класа трябва да бъде издигната икономически и образователно

1. Настоящата бедност на населението на земята трябва да бъде незабавно облекчена чрез данъчни облекчения и други спешни мерки. По-нататъшното задлъжняване трябва да бъде спряно чрез намаляване на лихвения процент по заемите до този от предвоенния период чрез закон и чрез бързи действия срещу изнудването.
2. Държавната политика трябва да гарантира, че земеделието ще бъде платено. Германското земеделие трябва да бъде защитено чрез тарифи, държавно регулиране на вноса и схема за национално обучение.

Ценообразуването на селскостопанските продукти трябва да бъде освободено от пазарни спекулации и да се сложи край на експлоатацията на селскостопанските интереси от страна на едрите посредници, чието прехвърляне на дейност към селскостопански асоциации трябва да бъде насърчавано от държавата.

Задача на тези професионални организации ще бъде да намалят текущите разходи на земеделските производители и да увеличат производството. (Осигуряване на инвентар, тор, семена, развъдни материали)

запаси от благоприятни условия, подобрения, война срещу вредители, безплатни съвети, химически изследвания и др.) Държавата ще предоставя пълно съдействие на организациите при изпълнение на тяхната задача. По-специално, държавата трябва да настоява за значително намаляване на разходите за земеделските производители за изкуствени торове и електроенергия.

3. Организациите трябва също така да установят класата на земеделските работници като членове на земеделската общност чрез договори, които са справедливи в социален смисъл. Надзорът и арбитражът по тези въпроси ще бъдат функция на държавата. Трябва да се даде възможност на добрите работници да се издигнат до статут на собственици на ферми. Много желаното подобрение на условията на живот и заплатите на земеделските работници ще последва веднага щом общото положение в земеделието се подобри. Когато тези условия се обърнат към по-добро, вече няма да е необходимо да се наема чуждестранен труд на земята и този обичай ще бъде забранен в бъдеще.
4. Националното значение на земеделската класа изисква държавата да насърчава техническото образование в селското стопанство. (Младежки институции, гимназии по селско стопанство, с много благоприятни условия за младежи с талант, но без средства.)

5. Професионалните организации не могат да предоставят цялата помощ, необходима на земеделската класа; само политическото движение на НСДАП за германска свобода може да направи това.

Селското население е бедно, защото цялата германска нация е бедна. Грешка е да се мисли, че един-единствен клас работници може да избегне споделянето на съдбата на германската общност като цяло - и е престъпление да се всява завист между градските и селянските хора, които са свързани заедно в добро или зло.

Икономическата помощ при сегашната политическа система не може да доведе до трайно подобрение, защото политическото робство е в основата на бедността на нашия народ и само политическите методи могат да го премахнат.

Старите политически партии, които бяха и са отговорни за националното поробване, не могат да бъдат лидери по пътя към свободата.

В бъдещата ни държава професионалните организации са изправени пред важни икономически задачи; дори сега те могат да извършат много подготвителна работа в тази насока; но за политическата борба за освобождение, която трябва да положи основите на нов икономически ред, те не са подходящи; защото тази борба ще трябва да се води от гледна точка не на една единствена професия, а от гледна точка на цялата нация.

Движението, което ще доведе политическата борба за освобождение докрай е НСДАП

(подпис) Адолф Хитлер

Политиката на НСДАП относно собствеността върху поземлена собственост

Отговор от Готфрид Федер

„Дойче Тагесцайтунг“ (№ 47) от 25 януари 1930 г. публикува редица въпроси, зададени ни от лидерите на Бранденбургския Ландбунд. Основната им цел беше да се определи отношението на НСДАП към частната собственост върху земята, наследяването, отпускането на кредити, митата, регулирането на цените, разпределението на печалбата, както и към въпроси от общ социално-политически и предизборно-тактически интерес.

Аз.

За да се успокои безпокойството относно евентуално по-късно произволно тълкуване на точка 17 от партийната програма, първият въпрос беше зададен по следния начин: „Готова ли е НСДАП да даде

гаранция, че няма да се противопостави на собственост върху земя“.

Отговор: Националсоциализмът признава частната собственост като принцип и я поставя под държавна закрила.

Ще се стреми да поддържа здравословна комбинация от всички бизнеси, малки и големи, в икономическия живот на нацията.

Духът на цялата Програма ясно доказва, че националсоциализмът, бидейки убеден и последователен противник на марксизма, напълно отхвърля неговата пагубна централна доктрина за обща конфискация и счита постоянната земеделска класа за най-добрата и най-сигурна основа за националната държава.

Но бидейки и решителен противник на големите капиталисти, чиято цел е да мобилизират за себе си всички селскостопански ценности и да изместят земеделските производители чрез данъчно облагане и лихви по заеми, националсоциализмът изисква държавна защита на земеделските производители срещу агресията от страна на интересите на големия бизнес.

Нуждаем се от силна, здрава класа фермери, свободни от робството на лихвите и тиранията на данъчното облагане.

II.

Вторият въпрос беше адресиран лично до мен, тъй като бях назначен от Хитлер „окончателен арбитър по всички въпроси, отнасящи се до Програмата“.

„Какво е отношението на националсоциализма към наследяването на собственост и задължения по наследяване?

Отговор: Тъй като е основната опора на националната идея, приемствеността на собствеността, т.е. наследяването на земята, която предците на човека са възстановили и обработвали, е естествено следствие. Следователно националсоциализмът признава принципа на наследяване, както и този на собствеността върху земята.

Ако имуществото отиде при далечни роднини, националсоциалистическата държава ще наложи специален данък, но в случай на по-близко родство, той ще бъде оценен по ставката, преобладаваща в момента.

III.

Този въпрос беше зададен поради безпокойство – напълно неоснователно – относно евентуалното Последици от забраната за заеми от частни капиталисти върху сигурността на земята.

Отговор: Държава, която желае да освободи земеделските имоти от дългове и да спаси фермерите от ноктите на професионалните финансисти – толкова много фермери вече са били прогонени от домовете си от евреите – държава, която желае да разруши паричния монопол на капитализма и да премахне робството на лихвата, е малко вероятно да откаже необходимите кредити, нито да начислява прекомерни лихви; напротив, националсоциализмът възнамерява да подпомага земеделието с максимална полза.

IV.

„Премахване на робството на лихвата.“ Премахване на нетрудовите доходи. „Какво е отношението на Националсоциалистическата партия към спестения или наследения капитал?

Отговор: Има ли днес някой фермер „незаработен доход“ от лихви или може ли някой земевладелец да живее с пари, спестени от рентите му?

Това означава, че има безпокойство сред някои собственици на земя, които все още имат малко останал капитал, или пък е налице умишлено неразбиране или непознаване на това най-съществено изискване на националсоциалистическата програма.

Забележка: Буквално имаме предвид „разрушаване на робството на лихвата“. Никой няма да опише малки суми лихва от спестявания, ипотека или държавен заем като робство на лихвата. Това, което имаме предвид, е когато умишлената инфлация ни е ограбила всичките ни спестявания и фермерът трябва да плаща лихва по нови ипотеки и краткосрочни кредити с лихви, които го разоряват.

Тези, които подкрепят придържането към настоящата система на капитализъм, са против истинските интереси на фермерите и са за това да се позволи на банките и техните агенти да се възползват от селското стопанство. За останалите бих насочил читателите към моите брошури, озаглавени „Der Staat auf nationaler und sozialer Grundlage“ и „Das Programm der NSDAP“ („Германската държава върху националсоциалистическата фондация и програмата на NSDAP“).

V.

Нашата политика по отношение на данъчното облагане ясно и последователно гласи: Да освободим потребителя от тежестта на косвеното данъчно облагане, а производителят - от данъци, които ограничават бизнеса му.

„Партията възнамерява ли да премахне вносните мита?“

Отговор: Ландбундът би трябвало да е наясно, че националсоциалистическият вот в Райхстага беше категорично в полза на защитните мита върху селскостопанската продукция, в съответствие с неговия принцип - Защита на труда на нацията в града и селото.

VI.

Въпросът за разпределението на печалбата. Невъзможно е тук да се занимаем с тази широка и трудна тема. В седмичното си списание „Пламък“ описах подробно нашето отношение в редица статии.

Статията в „Дойче Тагесцайтунг“ е подвеждаща, тъй като изважда от контекста изреченията, които цитира. Аз лично смятам, че разпределението на печалбата в общия смисъл на капиталистическата и марксистката школа на идеите не е правилното решение. По този въпрос нашата Програма се отнася до работниците във фабриките и няма смисъл да се опитваме да изясним въпроса в брошура, занимаваща се със селското стопанство.

VII.

Удължаване на обезщетенията за осигуряване за старост.

„Как се предлага да се наберат средствата за тази цел?“

Отговор: В момента има разпоредби за осигуряване за старост, но в много случаи те са недостатъчни и се считат за обедняване. След като данъчната тежест бъде премахната и тези, които сега са безработни, но могат да работят, бъдат върнати в икономическата сфера, ще има достатъчно средства за осигуряване на големи обезщетения за старост за тези, които са работили преди това.

VII, IX, X.

Това са просто въпроси, свързани с партийната тактика, а не с някакъв принцип.

Тъй като сме в опозиция срещу коалиция, която донесе нещастие на Германия, ние естествено от време на време трябва да гласуваме с комунистите (въпреки че цял свят ни дели от тях), точно както правят Германският национал и Християнският национален земеделец. Не позволяваме на никого да ни диктува откъде да вземаме привържениците си, а се обръщаме към всички - работници, буржоази и земеделци - които имат „добро немско сърце в тялото си“ и са хора с добра воля, и желаят да видят край на парламентарното лошо управление и на жалката политика на изпълнение (на мирните договори). Не смятаме, че „социалната комуникация“ с други партии е подходящ метод за освобождаване на германската нация от марксизма и парламентаризма, защото това води до политически пазарлъци. Нищо друго освен диктаторски действия и решително упражняване на власт не може да измъкне Германия от калта.

Нацията иска не красиви думи, а твърдост; не пазарлъци, а солидна работа за нашата бедна, угнетена нация.

Пълно и ясно описание на гореизложеното е дадено в № 19 от сборника на националсоциалистите — „Unser täglich Brot: Основни въпроси на германското земеделие“ от Херман Шнайдер, Екерсдорф, окръг Намслау, относно цялостната политика на националсоциализма по отношение на земеделието. То съдържа добре обмислени предложения за възстановяване на страдащата земеделска класа на Германия.

№ 16, от д-р Бюхнер, съдържа отлично есе за смисъла и духа на нашата икономическа политика.

№ 12, от полковник Хиерл, описва нашата политика за национална отбрана.

Ще завършим с няколко забележки по някои въпроси, които нашите политически врагове изопачават злобно и невярно с надеждата да ни навредят.

Нашето отношение към постоянната чиновническа класа със сигурност е достойно. Не бихме били такива всеотдайни почитатели на великия крал на Прусия, ако бяхме против тази класа. Това, което армията беше в чужбина, е чиста, неподкупна чиновническа класа за държавата у дома. Честта и дългът трябва отново да станат съществени качества у нашите чиновници. Чиновниците, които са на разположение на червените и черните, ще изчезнат в бъдещата държава; такива партийни измамници нямат нужда от чест и дълг.

Твърдението, че националсоциалистите са против чиновниците и възнамеряват да намалят заплатите им и да премахнат пенсиите, е от естеството на политическа лъжа, която беше разпространена от пресата на нашите опоненти. Напротив, ние желаем да предоставим на всички членове на нацията, които са служили вярно на Германия през целия си живот, почетна пенсия, която ще ги освободи от грижите в напреднала възраст. Само по този начин социалното подпомагане ще бъде освободено от стигмата на „обедняването“.

Трябва да споменем и разширяването на идеята за пенсии, така че да обхванат самостоятелните занаятчии и ръчно работниците. Няма нужда да се тревожим как ще набираме средства за целта. Когато спрем да плащаме хиляди милиони в чужбина всяка година и още повече на собствените си банки, само част от тези суми ще са достатъчни за изплащане на пенсии за старост.

Помощ и осигуряване за безработица

Само по себе си не е работа на държавата да подкрепя с държавни средства мъжете, които могат да работят. Нашето отношение към настоящата система за подпомагане на тези, които не могат да си изкарват прехраната, никога не се е променяло; ние винаги сме настоявали в Парламента за по-добри условия за безработните. Правим това не защото смятаме, че е правилно положението на нещата, а защото правителство като сегашното, чиято идиотска външна и вътрешна политика е довела труда, производството на храни и цялата търговия до ръба на пропастта, е длъжно да остави политиката си да си върви.

Държава, която не е в състояние да върне в икономическия свят милиони хора, които могат да работят, заслужава да бъде пометена; така че, ако не успее финансово да се справи с проблема с подпомагането на безработните, ние просто свиваме рамене.

Различните атаки срещу системата за социални помощи, дори и да са оправдани, когато се отнасят до случаи на злоупотреба с тази социална помощ, не успяват да ни отвърнат от принципа, в който вярваме. Да се приеме, че сред близо 3 000 000 безработни може да има 2 или 300 000 прословути мързеливци, които с готовност биха се върнали на работа, ако социалните помощи бъдат премахнати - не бива да забравяме, че остават поне 2,5 милиона добри работници, служители, инженери, техници, бригадири, чиновници и др., които отчаяно търсят работа и не могат да я намерят. Поради провала на нашата напълно неразумна държавна политика е невъзможно да се направи каквато и да е промяна в мизерните социални помощи за безработните.

Атаки срещу религията и духовенството

Не можем да заявяваме твърде често, че NSDA (Национално дружество за борба с боравене с нестопанска цел) не мечтае да атакува Християнската религия и нейните достойни служители.

Ние атакуваме покваряващата политика на Центъра и Баварската народна партия; те не губят възможност да викат „Църквата е в опасност“, освен когато са в обща кауза с атеистичната, отричаща Бога социалдемокрация.

Именно защото имаме толкова висок и свят идеал за отношението на човека към неговия Бог, мразим да виждаме религията опетнена с мръсотията на политическия конфликт.

2. 25-те точки

На голямо масово събрание на 25 февруари 1920 г. в Hofbräuhaus-Festsaal в Мюнхен, Националсоциалистическата германска работническа партия обяви своята програма на света.

В раздел 2 от Устава на нашата партия тази програма е обявена за неизменна.

Програмата

Програмата на Германската работническа партия е ограничена по време; лидерите нямат намерение, след като обявените в нея цели бъдат постигнати, да създават нови, само за да увеличат изкуствено недоволството на масите и по този начин да осигурят по-нататъшното съществуване на партията.

1. Изискваме обединението на всички германци, за да образуват Велика Германия, основана на правото на самоопределението, с което се ползват нациите.
2. Изискваме равенство на правата на германския народ в отношенията му с други народи и премахване на мирните договори от Версай и Сен Жермен.
3. Изискваме земя и територия (колонии) за изхранване на нашия народ и за заселване на излишното ни население.
4. Никой освен членове на нацията не може да бъде гражданин на държавата. Никой освен тези с немска кръв, независимо от техните вероизповедания, не може да бъде член на нацията. Следователно никой евреин не може да бъде член на нацията.
5. Всяко лице, което не е гражданин на държавата, може да живее в Германия само като гост и е длъжно да се счита за подчинени на чуждестранни закони.
6. Правото на глас относно управлението и законодателството на държавата принадлежи единствено на гражданите на държавата. Затова изискваме всички официални назначения, от какъвто и да е вид, независимо дали в Райха, в страната или в по-малките населени места, да бъдат предоставени единствено на гражданите на държавата. Противопоставяме се на покваряващия обичай Парламентът да заема длъжности единствено въз основа на партийни съображения, без да се позовава на характер или способности.
7. Изискваме държавата да постави за свое първо задължение насърчаването на индустрията и прехраната на гражданите на държавата. Ако не е възможно да се изхранва цялото население на държавата, чуждестранните граждани (неграждани на държавата) трябва да бъдат изключени от Райха.
8. Всяка негерманска имиграция трябва да бъде предотвратена. Изискваме всички негерманци, които са влезли в Германия след 2 август 1914 г., да бъдат задължени незабавно да напуснат Райха.
9. Всички граждани на държавата са равни по отношение на правата и задълженията.
10. Първото задължение на всеки гражданин на държавата трябва да бъде да работи с ума си или с тялото си. Дейностите на индивида не трябва да се сблъскват с интересите на цялото, но трябва да се осъществява в рамките на общността и да бъде за общо благо.

Следователно ние изискваме:

11. Премахване на доходите, неспечелени от труд.

Премахване на робството на лихвата.

12. С оглед на огромните жертви на живот и имущество, изисквани от една нация от всяка война, личното обогатяване в резултат на война трябва да се разглежда като престъпление срещу нацията. Затова изискваме безмилостна конфискация на всички военни придобивки.

13. Изискваме национализация на всички предприятия, които до момента са били формирани в дружества (тръстове).

14. Изискваме печалбите от търговията на едро да бъдат разпределени.

15. Изискваме широкомащабно развитие на осигуряването за възрастни хора.

16. Изискваме създаването и поддържането на здрава средна класа, незабавното комунализиране на търговските помещения на едро и отдаването им под наем на ниски цени на дребни търговци, както и изключително внимание към всички дребни доставчици на държавата, областните власти и по-малките населени места.

17. Изискваме поземлена реформа, съобразена с националните ни нужди, приемане на закон за конфискация без обезщетение на земя за общински цели; премахване на лихвите по поземлени заеми и предотвратяване на всякакви спекулации със земя .

18. Изискваме безмилостно преследване на онези, чиито дейности са вредни за общия интерес. Мръсните престъпници срещу нацията, лихварите, спекулантите и т.н. трябва да бъдат наказани със смърт, независимо от тяхната вяра или раса.

19. Изискваме Римското право, което служи на материалистическия световен ред, да бъде заменено от правна система за цяла Германия.

20. С цел да се отвори за всеки способен и трудолюбив германец възможността за висше образование и по този начин да се постигне кариерно развитие, държавата трябва да обмисли цялостно реструктуриране на националната ни образователна система. Учебните програми на всички учебни заведения трябва да бъдат приведени в съответствие с изискванията на практическия живот. Разбирането на идеята за държавата (държавна социология) трябва да бъде цел на училището, започвайки от първите проблясъци на интелигентността у ученика. Ние изискваме развитие на надарените деца на бедни родители, независимо от техния клас или професия, за сметка на държавата.

21. Държавата трябва да се погрижи за повишаване на здравния стандарт в нацията, като защитава майките и бебетата, забранява детския труд, повишава физическата работоспособност чрез задължителна гимнастика и спорт, установени от закона, и чрез широка подкрепа на клубове, занимаващи се с физическото развитие на младите хора.

22. Изискваме премахване на платената армия и формиране на национална армия.

23. Изискваме правна борба срещу съзнателната политическа лъжа и разпространението ѝ в пресата. За да улесним създаването на немска национална преса, изискваме:

¹ На 13 април 1928 г. Адолф Хитлер прави следната декларация: „Необходимо е да се отговори на погрешното тълкуване от страна на нашите противници на точка 17 от Програмата на НСДАП.“

Тъй като НСДАП признава принципа на частната собственост, очевидно е, че изразът „конфискация без обезщетение“ се отнася само до възможни законови правомощия за конфискация, ако е необходимо, на незаконно придобита земя или земя, управлявана не в съответствие с националното благосъстояние. Тя е насочена в съответствие с националното благосъстояние. Насочена е на първо място срещу еврейските компании, които спекулират със земя.

Мюнхен, 13 април 1928 г.

(подпис) Адолф Хитлер

- а. че всички редактори на вестници и техните помощници, използващи немския език, трябва да са членове на нацията;
- б) че е необходимо специално разрешение от държавата, преди да могат да се появяват вестници, които не са на немски език. Те не са непременно отпечатани на немски език;

в. че на негерманци ще бъде забранено със закон да участват финансово в германски вестници или да оказват влияние върху тях, и че наказанието за нарушаване на закона ще бъде забрана на всеки такъв вестник и незабавно депортиране на негерманците, участващи в него. Трябва да бъде забранено публикуването на вестници, които не допринасят за националното благосъстояние. Изискваме съдебно преследване на всички тенденции в изкуството и литературата, които биха могли да разрушат живота ни като нация, и потискане на институции, които противоречат на гореспоменатите изисквания.

24. Изискваме свобода за всички религиозни деноминации в държавата, доколкото те не представляват опасност за нея и не противоречат на моралните чувства на немската раса.

Партията, като такава, се застъпва за позитивното християнство, но не се обвързва по отношение на вероизповеданието с никоя конкретна конфесия. Тя се бори с еврейско-материалистическия дух в нас и извън нас и е убедена, че нашата нация може да постигне трайно здраве само отвътре, на принципа:

Общият интерес пред Аза.

25. За да може всичко гореизложено да бъде осъществено, ние изискваме създаването на силна централизирана държавна власт. Безспорна власт на политически централизирания парламент над целия Райх и неговата организация; и формиране на камари за класи и професии с цел прилагане на общите закони, обнародвани от Райха в различните щати на конфедерацията.

Лидерите на партията се заклеват да действат право напред — ако е необходимо, да жертват своите животи — при осигуряване на изпълнението на горепосочените точки.

Мюнхен, 24 февруари 1920 г.

След пълно обсъждане на Общото събрание на членовете на 22 май 1920 г. беше решено, че „Тази Програма е непроменима“. Това не означава, че всяка дума трябва да остане непроменена, нито че каквото и да е направено за задълбочаване или развитие на Програмата е забранено, но това предполага с абсолютна решителност и непоколебима яснота, че принципите и водещите идеи, съдържащи се в нея, не могат да бъдат променяни.

Не може да има никакво огъване или изкривяване от съображения за целесъобразност, никаква скрита намеса в много важни – и за днешните уреждания в политиката, обществото и икономиката, много нежелани – точки от Програмата, никакво отклонение от настроенията.

Адолф Хитлер отпечатва двете основни точки с печатни букви: Общият интерес пред Аза - духът на Програмата. Премахване на робството на интереса - ядрото на националсоциализма. След като тези две точки бъдат постигнати, това означава победа на приближаващия универсалистичен ред на обществото в „истинската държава“ над днешното разделение на държавата, нацията и икономиката под покваряващото влияние на индивидуалистичната теория за обществото, каквато е сега.

построена. Днешната фалшива държава, потискаща работническата класа и защитаваща пиратските печалби на банкери и борсови спекуланти, е арена за безразсъдно частно обогатяване и за най-ниска политическа спекулация; тя не мисли за своя народ и не осигурява никаква висока морална връзка на единство. Силата на парите, най-безмилостната от всички сили, държи абсолютен контрол и упражнява покваряващо, разрушително влияние върху държавата, нацията, обществото, морала, драмата, литературата и по всички въпроси на морала, които са по-трудни за оценка.

Разбира се, не бива да има колебание, никакво отстъпление в тази гигантска борба; тя е или победа, или поражение.

Донякъде различното виждане за същия основен принцип, което дадох в книгата си „Немската държава на националната и социалната основа“ (F. Eher Nachf.), не е промяна, а поредица от точки, които принадлежат заедно, събрани и подредени според различните политически, икономически, финансови и културни аспекти на живота.

Ако тези мои възгледи (виж стр. 22) можеха да се разглеждат като различни от или противоположни на 25-те точки, Хитлер никога нямаше да опише книгата ми в краткия си предговор като „катехизис на нашето движение“. Всеки е свободен да избере който и да е от възгледите според вкуса си, но ако ги сравни заедно, няма да ги открие взаимно противоречащи си.

За да осигурим за в бъдеще пълно съгласие по отношение на нашите искания, изразени в нашата Програма, и да предпазим движението от сътресения, които биха могли да навредят на което и да е движение, — „предложенията за подобрене“, предложени от професионални и любители критици, мърморещи и всезнаещи, Адолф Хитлер, на конференция на всички окръжни организатори, проведена в Бамберг на 11 февруари 1926 г., официално назначава Готфрид Федер за последен съдия по всички въпроси, свързани с Програмата.

3. Основните идеи

В тази брошура нашето намерение е да изложим основните принципи на националсоциалистическата концепция за държавата възможно най-кратко и просто. В по-късна брошура ще разгледаме по-подробно социологическите, теоретичните и духовните аспекти на тази концепция.

Няма да се опитваме да описваме различните други политически стремежи, нито тези, които ги представляват в различните партии и сдружения – това е само по себе си задача – а тук ще изложим само основните точки на нашите искания.

Светът е възникнал от хаос, редът от безредие, организацията от дива обърканост.

Днес хаосът е шир в света - объркване, борба, омраза, потисничество, грабеж, жестокост, егоизъм. Братът е отчужден от брат си. Членове на една и съща нация се нападат един друг, намушкват човек до смърт само защото носи свастичен кръст. Всички те страдат под едни и същи тежести, едни и същи лишения; но кой някога през тези последни месеци е чувал марксистки работници да атакуват или убиват своите работодатели, или своите партийни лидери, или някой от bankerите и кръвопийците на фондовата борса, или някой от едроспекулантите? Единствената жертва на хаоса е добрият, прост работник. Марксистите са загубили ума си и се тъпчат, за да се присъединят към грабителите от собствената си класа, докато се обръщат свирепо срещу онези, които са готови да я спасят.

Националистическите и другите партии са в правителството или се борят да влязат в него с онези, които са разрушили националните им идеали и по този начин са загубили както честта, така и характера си. Защитните организации се стремят да проникнат „в държавата“ – държавата на Северинг и Гжешински – с пацифисти, интернационалисти и евреи, с които вярват, че могат да управляват правителството.

Те са полудели! Така наречените „Rechtskreise“ не виждат, че орли и змии, вълци и агнета, човечеството и холерният бацил не могат да се обединят в сътрудничество. Те влагат всичките си сили, за да придадат привидност на „ред“ на безредие, политически хаос, политическа безсилие. Но те се изправят срещу националсоциалистите, тези „фанатици“, изпълнени с безумни страхове, че последните могат да ги лишат от някои от предишните им привилегии и позиции, забравяйки, че са загубили всичко това чрез самите хора, от които сега искат „дъл от политическите хлябове и риби“.

Индустриалците, големи или малки, имат само една цел – печалби –, само един копнеж – кредити –, само един протест – срещу данъчното облагане; те се страхуват и уважават само едно нещо – банките; те свиват рамене пред националсоциалистическото искане за разрушаване на робството на лихвата.

Единственото им желание е да „натрупат дългове“. Огромният данък, събиран от банките от заемите, без проблеми и труд, те считат за напълно нормален. Те основават партии на икономичност и гласуват за законите на Доус, които са основната причина за високото данъчно облагане.

Честта се е оттеглила от бизнеса, който е изцяло в ръцете на могъщи компании. Производителите са се предали на високите финанси, най-големия си враг. Работодателите във фабриките и офисите, дълбоко задлъжнели, трябва да се задоволяват с най-малките стотинки, защото всички печалби от труда отиват в джобовете на безличната парична власт под формата на лихви и дивиденди.

Хората, които са на власт, са напълно неспособни да спрат хаоса. Смазани отгоре от данъци и лихвени плащания, заплашени отдолу от мърморенето на потъналите...

Работниците, те сяко са се обвързали с държава, контролирана от капитализма, докато експлоататорите на настоящия хаос им позволяват да останат на власт само като робовладелци над трудещите се маси. Тяхната ярост е насочена не срещу лудостта на марксизма, а срещу носещите Кукичкия кръст. Те забравят, че ние и само ние видяхме как трагедията на германската икономика наближава, възприехме и показахме как, ако бъде предприета навреме, Германия със собствените си сили може да възстанови равновесието.

Асоциации под всякакви имена, разумни в основните си идеи – безнадеждни в настоящия хаос на обществения живот, търсят начини да въведат ред. Всичко е напразно, защото те нямат връзка с нацията като голямо социално цяло. Всички са просто решени да грабнат малки предимства за собствената си каста; лишени от всякакви политически или икономически принципи, те се обръщат към всяка политическа партия поотделно. Те се прекланят пред съществуващата система и се подчиняват на така наречената върховна власт.

Те струаха на германската нация несметни суми в плащания на безброй организатори, директори и измамници, но никой от тях не направи и най-малка полза. Инфлацията - престъпна мярка - ограби всички класи, пестеливите, членовете на сдружения, занаятчиите от спестяванията им. Някакъв нов данък, направо от зелената маса, разрушава надеждите, основани на години труд. Предимство, спечелено след безброй срещи, дискусии, делегации до правителството, обикновено се обезсилва от покачване на разходите за живот, покачване или спадане на цените.

Хаос и лудост! Как може един фермер да живее под такова преследване? Как може работникът да купува, когато цените непрекъснато се покачват? Каква е ползата от повишаване на заплатите на чиновниците и служителите, когато индексът на разходите за живот продължава да расте. В своята лековерност те търсят помощ от държавата, държавата, която е причинила цялото обедняване и потисничество, която не е „Бащата на нацията“, а тиранинът и събирач на данъци на паричния деспотизъм.

Затова те се обръщат отново и отново към старите партии, казват, че не се интересуват от политика и принадлежат... към никоя партия и в същото време да оставят нещастните партийни кавги да продължават както преди.

Великата задача, която националсоциализмът си е поставил, е решимостта да възстанови формата, да разсее хаоса, да подреди отново света, който се е отклонил от старите закони, и да опази този ред – в най-висшия платоновски смисъл.

Тук трябва да се отбележи, че ние не считаме за „ред“ нито привидния ред на полицейна държава, нито грабежа на финанси, осветен от обичая и разрешен от закона, нито конспирациите на синдикати, тръстове и други организирани мерки за национално предателство, колкото и добре да „функционират“. Дори банда разбойници има „ред“, затворите имат свои „правила“. Но в нацията, взета като органично цяло, всеки аспект от обществения ни живот показва болка, робство, потискане, неискреност и представя хаотична картина на борба на всички срещу всички.

Правителство срещу народа, партия срещу партията, едновременно с това сключващи най-неестествени съюзи, работодател срещу работник, търговец срещу производител и потребител, хазяин срещу наемател, работник срещу фермер, чиновници срещу обществото, работник срещу...

„буржоазия“, Църква срещу Държава, като всеки сяко се приспособява към своя противник и мисли само за собствените си егоистични интереси, своето издигане и своите парични кеси. Никой не разсъждава, че другият има право на живот или че преследването на собствените си егоистични цели означава, че някой друг трябва да плати за това. Никой не мисли за благополучието на съседите си или за по-висшите си задължения към общността. Задъхано преследване на лична изгода. Удряй ближния си с лакът, за да се качи, тъпчи тялото му, ако искаш да спечелиш нещо от това — защо да ти пука? Това е съвременният бизнес.

Нека не се заблуждаваме. Намираме се наскре голяма световна промяна и е естествено простите души, бедните скитащи духове, да не виждат изход от хаоса, да търсят облекчение в

самоубийство или си мислят, че светът е към края си и се включат в надпреварата след златния телец и се втурват сяпало във водовъртежа. „Наслаждавайте се, докато можете — след нас потопът.“

Толкова ужасен удар върху морала на една нация е възможен и обясним само когато цялата интелектуална основа на обществото е разклатена или пък е фалшива — и всъщност виждаме, че марксизмът, капитализмът и лидерите на нашия обществен живот се покланят на един и същ бог —

Индивидуализъм. Личният интерес е единственият стимул — получаване на предимства за собствената тясна класа в живота.

По-късно ще се появи още един принос към тази поредица, посветен на внимателно социологическо изследване на изграждането на обществото.

Тук само ще се опитам накратко да покажа сравнителна картина на разликата между органичните грешки в днешната държава и политическа икономия и същността на националсоциалистическа държава. Съвременната доктрина е: Обществото е сбор от индивидите - държавата в най-добрия си вид е удобна агрегация от индивиди или асоциации.

Можем да сравним тази доктрина за изграждането на обществото с купчина камъни. Единственото реално нещо в нея са отделните парчета камък. Формата ѝ е въпрос на случайност; дали камъкът е отгоре или отдолу е без значение. Резултатът не е нито повече, нито по-малко от купчина... камъни.

Чрез същото сравнение, държавата, която отговаря на нашата националсоциалистическа доктрина за обществото и философия на държавата, е къщата. Механично казано, къщата също се състои от толкова много отделни тухли - пясък, цимент, греди, прозорци, врати, подове и т.н. Но всеки може да види, че една къща, една стая, е по-висша същност, нещо ново, своеобразно и завършено само по себе си, повече от просто сбор от тухли, струпани заедно. Всеки може да разбере, че една къща не се създава чрез натрупване на редица отделни части на купчина, а само чрез сглобяване на тези части по обмислен план.

Така е и с една нация. Едва когато хаосът е органично, чрез обмислен план, приведен в ред и даде място на формата, докато от масата от части не се сглоби разумно цяло, може да се появи истинската държава. Едва тогава съставните части ще придобият целенасочена форма. Отмар Шпан, бивш ректор на Виенския университет, е обяснил възхитително в книгата си „Вашата държава“ и в своето „Gesellschaftslehre“ социологическите основи на съвременната индивидуалистична държава в противовес на високия идеал за универсален ред в държава, основана на научни принципи.

Ние, националсоциалистите, измислихме фразата, която всички хора могат да разберат:

Общността преди индивида.

Само като служи на общия интерес като член на националната общност, индивидът се пробужда за по-висш живот, всеки на своето място. Само така всеки ще постигне истинския социализъм, общностното чувство, истинския живот, ще спечели съзнание за сигурност и ще осъзнае, че само под господството на тази идея може да възникне органично национално правителство от днешната система на грабеж и да бъде от полза за общността и за всеки член на общността.

Днес индивидът е безпомощна жертва на силите, борещи се за господство; неговите асоциации са безсилни да му помогнат. Не е ясно кой е истинският враг - безделният спекулант и експлоататор. Въпреки марксисткия вик срещу капитализма, благочестивите изявления на Центъра, оплакванията на бизнес света относно бремето на...

данъци и лихви, никой не осъзнава световния враг, финансите, които засенчват света, и техния представител, еврейския магнат.

Всички класи са усетили удара на лихвата; бирникът носи тежко бреме върху всяка част от населението — но кой смее да се противопостави на силата на банките и фондовата борса? Капиталът заявява своя характер, като расте, противно на целия опит другаде по земята, сякаш извън себе си без усилия или труд, чрез лихва и дивиденди, и като става все по-голям и по-могъщ с всяка минута. Дяволският принцип на лъжата е победил благоприличието на творческия труд.

Счулете се, робството на интереса е нашият боен вик.

Знам, че това искане, което е в основата на всяко друго, не е правилно разбрано в цялото му огромно значение дори в нашите собствени редици. Много малко от нашите оратори например се осмеляват да атакуват този основен въпрос, въпреки че повечето от тях чувстват колко е важен; защото един от лозунгите на нашата партия е „Борба с капитала и фондовата борса“. Но какво всъщност представлява „робството на лихвата“, как то се отразява на живота на нацията и на отделния човек, как „финансите“ са поробили населението и какви са правилните и практични методи, които трябва да се възприемат, за да се разбие то, и какви биха били резултатите от разбиването му за цялото население – е достатъчно ясно за много малко хора, за да могат да го обяснят със свои думи.

В своето велико произведение „Моята борба“ (том I, стр. 224—225) Адолф Хитлер посочва огромното значение на този въпрос по следния начин: „Докато слушах първата лекция на Готфрид Федер за разрушаването на робството на лихвата през юни 1919 г., веднага разбрах, че това е теоретична истина от огромно значение за бъдещето на германската нация. Борбата срещу международния капитал и финанси се превърна в главна точка в Програмата за борбата на германската нация за независимост и свобода.“

Всички сериозни националсоциалисти споделят това убеждение, защото решението на този въпрос предполага решение на еврейския въпрос – и много повече от това.

Антисемитизмът е в известен смисъл основата на чувството, което е в основата на цялото ни движение. Всеки националсоциалист е антисемит, но не е задължително всеки антисемит да е националсоциалист. Антисемитизмът е негативен; антисемитът разпознава носителя на националния чужден микроб, но това знание обикновено се превръща в омраза към отделния евреин и към успеха на евреите в бизнеса. Тогава в най-добрия случай антисемитизмът се надига, за да помогне за прогонването на евреите от нашата държава и икономически живот. Антисемитът не се тревожи за това как и какво следва.

Ако дори след прогонването на евреите, все още съществуваше принципът на днешното еврейско господство – личният интерес пред общия интерес – и еврейската банкова и кредитна система, все още щеше да има достатъчно евреи-незаконници или дори „нормални германци“ от смесена раса, толкова готови да стъпят на мястото на евреите и да се разбунтуват срещу собствената си раса, колкото са евреите днес, и може би щяхме да видим много „антисемити“, седнали там, където някога са седели евреите.

Сега националсоциализмът с основното си искане, разрушаване на робството на интересите, е по същество конструктивен. Той захваща по-дълбоко и последствията са далеч по-всеобхватни.

В есето си „Das Herzstück unseres Programms“ (Das Herzstück unseres Programms, Nat.Soc. Jahrbuch, 1927) посочих особеното положение, което искането ни предоставя сред всички останали партии и сдружения. Във всички наши други искания откриваме подобни и паралелни стремежи в партиите на десницата и левицата. Никоя друга партия освен нашата не може да покаже еквивалент на това искане.

Всички знаем, че нито левицата с фалшивия си вик „Долу капитализма“, нито десницата с фразите си за Отечеството са способни да започнат нова световна епоха, защото нито марксистите, нито реакционерите биха могли да променят каквото и да било в характера на нашата икономика, а само биха разрушили, както правят комунистите в Русия. Те са неспособни да градят — като комунистите в Русия.

Какво имаме предвид под „Робство на интереса“?

Състоянието на народите под паричното господство на финансите на световното еврейство.

Собственикът на земята е под това робство, тъй като е принуден да взема заеми, за да финансира земеделските си дейности – заеми с толкова висока лихва, че почти изяжда резултатите от труда му – или е принуден да прави дългове и да влачи ипотеките след себе си като тежест от олово.

Така е и с работника, който произвежда в магазини и фабрики за нищожно заплащане, докато акционерът получава дивиденди и бонуси, за които не е работил.

Така е и с печелещата средна класа, чийто труд отива почти изцяло за плащане на лихвите по банковите овърдрафти.

Така е и с всички, които трябва да изкарват прехраната си с умствен или физически труд, докато сравнително малка част, без труд и безпокойство, прибират огромни печалби от дивидентите, спекулациите и банковите си акции. Не говорим за пестеливите спестители и дребните капиталисти – въпреки че и те дължат, или са дължали, печалбите си на фалшива система — но през целия им живот много пъти сумата от малката им лихва е била отнемана от тях под формата на данъци, така че ние лесно можем да си позволим да им върнем в напреднала възраст част от пълните им доходи, които са били отнети. Ще имам повече да кажа за това по-късно.

Такъв е и индустриалецът, който с труд е изградил бизнеса си и с течение на времето го е превърнал в компания. Той вече не е свободен агент, а трябва да задоволи и алчния съвет на директорите, и акционерите си — ако не иска да бъде изтласкан.

Така е и с всички нации, които покриват дефицитите си чрез заеми.

Това робство предвещава гибел за всяка нация, която предаде на паричната власт, на bankerите, своите суверенни права у дома, контрола над своите финанси, над железниците си, над данъците и митата, както направи Германия, приемайки закона на Доус.

Творческият труд е под същото робство, ако мисли за парите преди всичко. Днес Парите, „слугата на бизнеса“, са се превърнали в господар, всъщност в брутален тиранин на труда.

Робството на интереса е истинският израз на антагонизмите, Капитал срещу Труд, кръв срещу пари, творчески труд срещу експлоатация.

Необходимостта от разчупване на това робство е от толкова огромно значение за нашата нация и нашата раса, че само от това зависи надеждата на нацията ни да се издигне от срама и робството си; всъщност, надеждата за възстановяване на щастието, просперитета и цивилизацията по целия свят.

„Това е опорната точка, около която се върти всичко; то е много повече от обикновена необходимост от финансова политика. Макар че неговите принципи и последици са дълбоко вплетени в политическия и икономическия живот, то е водещ въпрос за икономическото изследване и по този начин засяга всеки отделен човек и изисква решение от всеки един: — Служба на нацията или неограничено лично обогатяване. То означава решение на социалния въпрос.“

Всички „световни въпроси“ могат да бъдат описани с една дума, която се издига като пламък от хаос; в същото време безброй пророци и книги не могат да изчерпят всички въпроси, които възникват от тази дума.

В момента не можем да кажем нищо повече за този огромен основен принцип на националсоциализма. Вече хвърлих светлина върху всяка съществена страна на проблема в моите брошури: Das Manifest zur Brechung der Zinsknechtschaft — Мюнхен, 1926 (сера излязъл от печат); Der Staatsbankrott, Die Rettung — Jos. C. Huber, Diessen, 1919; Der kommende Steuerstreik — Diessen, 1921; и Der Deutsche Staat auf nationaler und sozialer Grundlage — Frz. Eher Nachf., Мюнхен, (всички могат да бъдат получени чрез библиотеката на нашата партия в Мюнхен, Thierschstr. 11).

Необходимо е интензивно проучване, за да се овладеят детайлите на този проблем, тъй като практическата икономика през последните 50 години следва капиталистическата идея толкова отблизо, че всички, които са израснали с нея, се нуждаят от пълна промяна на ориентацията, за да се освободят от нея.

Скоро ще се появи брошура по темата, която ще даде на нашите членове обяснение относно тази изключително важна задача на бъдещата националистическа държава.

В допълнение към двата сравнително нови основни принципа на нашата програма, посочени по-горе, ние трябва да се споменат и някои други във връзка с общата политика на държавата.

Принципът, залегнал в основата на нашата държавна политика, е накратко следният: Германският райх е дом на германците.

Това е великият принцип за цялата ни външна политика и включва политическото освобождение на Германия, всички изисквания на нашата расова политика и условията за членство в държавата.

Нашият икономически принцип е: Задължение на националната икономика е да осигурява необходимото на живота, а не за осигуряване на възможно най-високи печалби за капитала.

Този принцип на икономическата политика обхваща фундаменталното отношение на националсоциализма към частната собственост и по отношение на различните форми на бизнес, от много малките до много големите - синдикати, тръстове - а също и към големите морални въпроси, които трябва да бъдат жива сила в бизнеса, ако „националната икономика“ не иска да се превърне в обикновена експлоатация на нацията и да се управлява единствено с цел печалба!

Нашият принцип по отношение на финансите е следният:

Финансите трябва да съществуват в полза на държавата; финансовите магнати не трябва да образуват Държава в държавата.

Този принцип предполага сеизмична промяна. Той се отнася до практическите мерки, които ще трябва да бъдат предприети, за да се разчупи робството на лихвите - национализация на финансите, контрол върху кредитната система и банковата система.

Всяка една от тези задачи е от най-голямо значение от гледна точка на нашата Програма. Те обхващат цялото данъчно законодателство, като крайното - и на пръв поглед невъзможно - е целта на държавата без данъци.

Нашият принцип по отношение на социалните теми е следният:

Общото благо е най-висшият закон от всички.

Този наш принцип е в пряко противоречие със съвременната практика, според която всяка класа, всяка професия се опитва да спечели предимства за своята конкретна група в социалната политика, без да се съобразява с общия интерес. Ние искаме да дадем възможност на всички да намерят жилище и на всички да се препитават, както и да въведем обща система за грижи за възрастните хора.

Що се отнася до образователния и морален прогрес, нашият непроменим принцип е: цялата работа в тази посока трябва да се извършва единствено от гледна точка на германската националност. Не може чрез заповед или чрез сила моралните и интелектуални сили на нашата нация да въведат нов Ренесанс, нова класическа епоха в изкуствата. Ще трябва да се сложи край на понесените щети.

от нашия немски артистичен и интелектуален живот в ръцете на еврейската диктатура, особено чрез отравянето на пресата.

Освен тази важна област от обществения живот, разбира се, има много други подобрения, които трябва да се обмислят.

Ясно е, че нашата правна система ще трябва да бъде променена, за да отговори на разнообразието от нови институции; че скандалът с избирането на парламента чрез демократично гласуване ще трябва да бъде премахнат и че след преходния период на диктатурата ще трябва да решим каква е външната форма на държавата и вътрешните функции на федералните държави.

Вече обаче можем да видим в този кратък очертан план огромните измерения на тези въпроси когато се изправим лице в лице с огромните фундаментални принципи на нашата Програма.

Не е фундаментално – всъщност за нас е безразлично дали ще бъде монархия или република, дали ще имаме федерация от 5 или 25 държави, стига само всички те да са германски държави, обединени под силно централно правителство, когато сме лице в лице с чужденците, и стига само гражданите на германската държава у дома да могат да живеят щастливо и доволно.

4. Подробно описание на изискванията на програмата

както е формулиран от Готфрид Федер в Der deutsche Staat.

Това ще улесни по-голяма яснота при набирането на нови членове, като се използва Програмата във вида, който следва.

По-малките клаузи са подредени под по-важните заглавия, съответстващи на принципите, формулирани в предходната глава.

Политическата и икономическа програма на НСДАП

Нашата цел е — прераждането на Германия за германска свобода в германския дух.

Средствата за постигане на тази цел са:

1. Политическият принцип: Германският райх е дом на германците.

а. Във външната политика:

- Формиране на хомогенна национална държава, обхващаща всички представители на немската раса.
- Енергично представителство на германските интереси в чужбина.

б. В расовата политика:

- Формиране на хомогенна национална държава, обхващаща всички представители на немската раса.
- Енергично представителство на германските интереси в чужбина.

в. Във вътрешната политика:

- Никой друг освен германците, които изповядват пълна общност с духа и съдбата на Германия, не може да упражнява правата на гражданин на държавата.
- Който не е германец, може да живее в германската държава само като гост и е подчинен на чуждестранното законодателство.
- Правата на германците имат предимство пред тези на гражданите на чужди държави.

2. Нашият икономически принцип: Задължение на държавата е да осигурява необходимото за живот и не за да се осигурят възможно най-високи печалби за капитала.

а. Националсоциализмът признава частната собственост като принцип и я защитава чрез закон.

б. Националното благосъстояние обаче изисква да се постави ограничение на натрупването на богатство в ръцете на отделни лица.

в. Всички германци образуват общност за насърчаване на общото благосъстояние и култура.

г. В рамките на задължението на всеки германец да работи, при зачитане на неприкосновеността на частната собственост, всеки германец е свободен да печели и да се разпорежда с резултатите от труда си.

- д. Ще се насърчава здравословното съчетаване на всички форми на бизнес, малки и големи, във всяка област на икономическия живот, включително селското стопанство.
 - е. Всички съществуващи предприятия, които досега са били във формата на дружества, трябва да бъде национализирана.
 - ж. Лихварство, спекула и лично обогатяване за сметка и в ущърб на вредата на нацията ще бъде наказан със смърт.
 - з. Въвеждане на едногодишно задължение за работа (за държавата), което да се налага на всеки Немски.
3. Нашият финансов принцип: Финансите трябва да съществуват в полза на държавата; финансовите магнати не трябва да образуват държава в държавата. Оттук и нашата цел е да разчупим робството на лихвата.
- а. Облекчаване на държавата, а оттам и на нацията, от задлъжнялостта ѝ към големите финансови къщи, които отпускат заеми срещу лихва.
 - б. Национализация на Райхсбанк и емисионните къщи. в. Осигуряване на пари за всички големи обществени обекти (водна енергия, железопътни линии и др.), не чрез заеми, а чрез отпускане на безлихвени държавни облигации или без използване на пари в брой.
 - г. Въвеждане на фиксиран стандарт на валутата на обезпечена основа.
 - д. Създаване на национална банка за развитие на бизнеса (парична реформа) за отпускане на безлихвени заеми.
 - е. Фундаментално пре моделиране на данъчната система върху социално-икономически принципи. Облекчаване на потребителя от тежестта на косвеното данъчно облагане и на производителя от осакатяващо данъчно облагане (фискална реформа и облекчаване на данъци).
4. Нашият социално-политически принцип: Общото благо е най-висшият закон от всички.
- а. Развитие в голям мащаб на осигуряването за старост чрез национализиране на системата от анюитети. На всеки член на германската държава ще бъдат осигурени достатъчно средства за живот при достигане на определена възраст или, ако е трайно инвалидизиран, преди тази възраст.
 - б. Участие на всички заети в производствените предприятия в печалбите според ефективността и възрастта. Отговорността ще бъде споделена и при изпълнението на задачата от национална гледна точка.
 - в. Изземване за социални цели на всички печалби, получени от войната и революцията, които не се дължат [на честен труд], както и на богатствата на лихвари и хлапета.
 - г. Облекчаване на недостига на жилища чрез широкомащабно ново строителство в целия Райх по средствата, предложени в № 20 (нова национална банка).
5. Нашата културна цел е всички науки и изящни изкуства да процъфтяват на основата на политически свободна и икономически здрава държава. Средствата за постигане на това ще бъдат:
- а. Обучение на младите да бъдат здрави физически и свободни умствено, след великия традициите на немската култура.
 - б. Пълна свобода на вероизповеданията и съвестта.
 - в. Специална защита за християнските деноминации.
 - г. Неокуражаване на догми, които противоречат на германските морални инстинкти и съдържат материали, вредни за държавата и нацията.

д. Обезкуражаване на всички зли влияния в пресата, литературата, сцената, изкуствата и кинотеатрите.

е. Свобода на обучението в германските средни училища; формиране на решение
класа на високоумните мъже.

6. Военни дела.

а. Да направи нацията ефикасна, като позволи на всеки свободен германец да служи и да носи отговорност
ръце.

б. Премахване на платената армия.

в. Създаване на национална армия за национална отбрана под командването на висококвалифициран
корпус от професионални офицери.

7. Други препоръки.

а. Реформа на печата. Потискане на всички списания, които действат против националното благо. Строга
отговорност за всички неверни и умишлено фалшифицирани разузнавателни данни.

б. Изменение на законите за изборителното право, така че да се премахнат деморализиращите методи на
изборните надпревари и имунитетът на избраните.

в. Създаване на специални търговски и професионални камари.

г. Съдебна реформа по отношение на поземлените закони — признаване на правата на собственост върху
земята като принцип; липса на право на заеми от частни източници под залог на земята; право на
предимство на държавата, особено в случай на чужденци и евреи; правомощие на държавата да
управлява имоти в случай на лошо управление от страна на собственика.

Гражданско право — значително засилена защита на личната чест и здравето, за разлика от
едностранчивата правна защита на правата на собственост, която преобладава в наши дни.

д. Реформа на държавното законодателство.

Формата на държавата, която най-добре отговаря на германския характер, е суверенният контрол,
обединен в централна лична власт. Нацията трябва да реши по-късно дали тази централна лична власт
ще бъде упражнявана от избран монарх или от президент.

Федералният характер на Райха.

Конституцията на германската нация от редица страни, тясно свързани помежду си чрез раса и история,
налага всяка една от държавите да бъде много независима във вътрешните си работи.

Задача на Райха е да представлява германската нация в чужбина и да осигурява паспорти, митници,
както и за армията и флота.

Има три основни пречки пред изпълнението на тази национална програма за национални

Социализъм: марксизъм, парламентарна система и капиталистически магнати.

1. Нашата антимарксистка кампания е насочена срещу разрушителните доктрини на евреина Карл Маркс – тази за
класовата война, която разделя нацията, тази за премахването на частната собственост, която прави бизнеса
невъзможен – и срещу целия икономически материалистичен възглед за историята.

2. Нашата кампания срещу парламентите е насочена срещу липсата на отговорност на така наречените представители на народа, които – бидейки имунизирани – никога не могат да бъдат призовани на практика да отговарят за резултатите от своите решения; също и срещу всички злини, които произтичат от системата (морална корупция, непотизъм, продажност), всички от които водят до крайното зло – правителство, което е зависимо от такъв парламент.
3. Нашата кампания срещу Мамон, която е по-висока от другите две, е насочена срещу всеобхватната власт на парите, т.е. срещу непрекъснатата експлоатация на нашата нация от големите кредитори.

Това е и огромна борба срещу душеубиващия, материалистически дух на алчност и ненаситност с всичките му разрушителни съпътстващи фактори в нашия обществен, търговски и културен живот.

Основната битка е между две световни теории, представени от две съществено различни структури - духът, който е създал и е творчески настроен, и неспокойният, алчен дух. Творческият дух, дълбоко вкоренен, но превъзхождащ останалия свят в духовно преживяване, се носи главно от арийската раса; алчният дух, без корени никъде, насочен само към материални неща, търговски, е представен главно от евреите.

Националсоциализмът, подобно на антисемитизма, разглежда еврейско-материалистичния дух като главна причина за злото; той обаче знае, че тази най-голяма борба в историята не трябва да се спира само на унищожаването на семитския дух; ето защо великата Програма на националсоциализма далеч надхвърля антисемитското желание за унищожение, защото предлага положителна конструктивна картина, показвайки как трябва да изглежда националсоциалистическата държава на труда и постиженията, когато бъде завършена.

След като тази висока цел бъде постигната, Националсоциалистическата партия ще се разпусне автоматично; защото тогава националсоциализмът ще бъде целият живот на цялата германска нация. НСДАП не е политическа партия в обичайния смисъл на думата, а е онази част от нацията, която е уверена и сигурна в бъдещето, която се е събрала около силни и решителни лидери, за да избави Германия от срам и безсилие в чужбина и от деморализация у дома, и да я направи отново силна и уважавана в чужбина, а морално и икономически здрава у дома.

„Германският райх е дом на германския народ.“

Всяка дума от този принцип на държавната политика е като удар с камшик, когато вземем предвид окаяното състояние на нещата днес.

„Германският райх“ — къде е днес един Германски райх? Може ли Германия да претендира да бъде наречена независима държава? Не! Дори най-самодоволните експерти по държавно право не биха могли да опишат страна, каквато е Германия сега, като такава, която се ползва напълно с всичките си права на суверенитет.

Петте най-важни права на една държава са: суверенитет над нейната територия, нейната армия, нейната финанси, вътрешна администрация и комуникации и накрая правосъдие.

Достатъчно е само да представите въпроса по този начин на който и да е неспециалист, без допълнително обяснение на правата на дадена нация съгласно международното право, и да го сравните с позицията на Германия днес, и става ясно, че е невъзможно да се твърди, че вече съществува суверенен „Германски райх“.

Нашият контрол над територията ни е подигравка, защото когато пожелае, Франция може да завземе германска земя, без да иска разрешение и без да търпи съпротива. Чехи, поляци, датчани

може да се осмели да направи каквото и да е нахлуване в германска територия без страх от препятствия. „Проклетият стар режим“ тълкува съвсем различно и най-малкото нарушение на границата. Военното нахлуване в германска територия тогава предполагаше „военно положение“.

За да защити териториалния си суверенитет, една нация се нуждае от въоръжени сили, способни да отблъснат всяко нападение срещу нейната земя и следователно срещу живота и щастието на нейните граждани. Свободната държава не може да позволи на чужда сила да контролира действията ѝ или да има правото да решава за силата, екипировката, въоръжението и гарнизоните на нейната армия; ако го прави, тя със сигурност не е „суверенна“; не може да командва средствата за власт; тя се е отказала от контрола над военните си сили. Германия направи това, като се предаде на вражеските комисии за разоръжаване и контрол.

Германия вече беше претърпяла това унижение при условията на примирието и беше загубила международните си права.

Въпреки това, тя може би е запазила част от вътрешния си контрол; но веднага щом военният контрол е бил унищожен, финансовите магнати се възползват от възможността за безгранична експлоатация на германския труд.

Първо, калният поток от Революцията избухна над Германия; след това лихварите и спекулантите, социалдемократическите предатели, синовете на хаоса, дезертьорите, затворниците споделиха властта с демократите и центъра, а зад и над всички финансисти, евреите, си вършеха работата. Скоро бяха повикани свободните масони на така наречените Национални партии, особено брат Щреземан. Последният удар скоро предстоеше. Експертите със своя закон на Доус ограбиха Германия от контрол над нейните финанси, който беше разменен на шепа евреи, германски и чуждестранни финансови магнати. Райхстагът освободи железниците, а с тях и целия контрол върху комуникациите, както и голяма част от контрола върху данъчното облагане и митата, като ги предаде на комисаря по репарациите.

Контролът върху правосъдието почти не съществува вече. Окупираните области са под чуждо военно законодателство; специални разпоредби уреждат останалата част от Германия, като например тези за защита на Републиката; несигурност на правата, организиран обществен грабеж чрез така наречения Aufwertungsgesetze, принуждаващ съдилищата да обявяват несправедливото за правилно.

Германия вече не е суверенна държава. Тя е колония от роби. Германците са потиснати, хвърляни в затвора, лишени са от свобода на словото – просто защото все още са „германци“ и желаят да сложат край на робството си.

Да, искаме Германия отново да бъде свободна и този бъдещ Германски райх ще бъде домът на германците – не просто машина за поддържане на ред, не просто „държава“, „власт“, „правителство“, синекура за шепа управляващи родове, а Дом, тази дума на чар – любов към дома, прекрасен, слънчев, обичан. Ароматът на родната земя се издига, скитникът тръпне от радост, усещайки родната почва под краката си; той е свързан с нея чрез кръвни връзки.

Чувството за дом е чувство за сигурност и от него разцъфва прекрасното цвете на любовта към дома. Държавата и нацията не могат да имат по-висша цел от тази.

Това е по-важно от предпазлива социална политика, от осигуряване за безработица, от жилищни схеми, въпреки че наистина притежаването на собствен дом е един от най-силните стимули за любов към дома.

Домът е повече от „имперска държава“, на която човек служи, независимо дали от ентузиазъм или... по принуда.

Това е повече от администрация, повече от защита на собствените интереси, повече от кошара за добитък или защита на личността и имуществото. Всички тези обществени обекти трябва да служат на концепцията за дом. Точно както идеята за дом има особен чар за децата в правилно...

организирано семейство, тъй като собствената стая поражда съвсем различни чувства от стая в хотел или затворническа килия; домът е нещо неопишуемо нежно и същевременно могъщо, превъзхождащо идеята за сдружение с цел, което е либерално-парламентарно-демократичната концепция за социалната държава.

Политика на държавата

Принцип: Германският райх ще бъде дом за германците, а не за евреи, руснаци (комунисти), социалдемократи, които нямат родина, наречена Германия (Crispien), нито за всички чужденци, които пребивават по-дълго или по-кратко на германска земя.

Ние сме в остро и фундаментално противопоставяне на Ваймарската конституция, която говори само за „германски граждани“, но игнорира понятието „германец“ в национален, или по-скоро расов, смисъл.

(а) Външна политика.

1. Създаване на солидна национална държава, обхващаща всички клонове на германската раса.

Цялата германска кръв, независимо дали живее под френски, датски, полски, чешки или италиански суверенитет, ще бъде обединена в един Германски райх. Ние не изискваме нито по-малко, нито повече от това, което се изискваше за нашите врагове - правото на германците да решат да принадлежат към родината си, германската държава.

Ние претендираме за всички германци в Судетска Германия, Елзас-Лотарингия, Полша, колонията на Лигата Австрия и държавите, наследили стара Австрия. Това искане обаче изрично изключва всяка тенденция към империализъм; то е простото и естествено искане, което всяка силна националност поставя като свое естествено изискване.

2. Силното представителство на германските интереси в чужбина е допълнително и необходимо следствие от точка а.

Обикновено най-добрите, най-трудолюбивите и най-смелите – инженери, изследователи, професори, търговци, лекари – отиват в чужди земи, носейки със себе си немската култура. Те са членове на голямото немско национално семейство, от което никога не бива да се губят. Те имат право да очакват защита от родината, когато са в чужбина. Те трябва да бъдат не просто разпространители на културата, а съзнателен авангард на германската идея в света; не „апостоли на човечеството“, а носители на скандинавската идея.

Тези, които представляват Германия в чужбина, не трябва да придобиват чужди идеи, а да се придържат към превъзходния си немски характер. Нашето външно министерство трябва да бъде пометено с желязна метла. Трябва да приключим с угодничеството към чужденците по начина на Ерцбергер и Щреземан и ще се види, че силното представителство на германските интереси ще бъде уважавано по съвсем друг начин и резултатът ще бъде внимание към германските желания, вместо презрение.

(б) Расова политика.

3. Изключване на евреи и всички негермански граждани от всички отговорни позиции в обществения живот.

Това изискване е толкова естествено за нас, националсоциалистите, че не е необходимо допълнително обяснение; но не е възможно да се дадат убедителни аргументи накратко на онези, които не успяват да възприемат принципите на нашата расова доктрина.

Всеки, който гледа на евреина като на „гражданин на държавата на еврейската религия“ – а не като на хетерогенен, сегрегиран народ, паразитен по природа, няма да успее да оцени съществеността на това искане. Ако някой каже или си помисли, че зеле, което е израснало случайно по средата на ягодово растение, е ягодово растение и че от него могат да се добият добри ягоди, той би сгрешил толкова, колкото ако си помисли, че лъвче, което се е вмъкнало сред стадо овце, по този начин се превръща в овца. Германец не би бил добър държавен служител в Китай или Индия и не бихме искали да имаме китаец или хотентот за финансов служител или кмет на немски град.

И все пак би било по-добре да имаме Енвер паша или Чан Кай Чек на власт в Германия, отколкото евреин със свобода на действие за разпадащите се расови характеристики.

Сигурното е, че Революцията разхлаби оковите на реда в държавата и че дългогодишните еврейски банкери, както и евреите от Изтока, които наскоро имигрираха в Германия, са се обогатили, като са я обеднили. Всички сме виждали и сме имали опит с това; това разпадане на скандинавските институции винаги е продължавало. „Има само един отворен път за този хитър народ - той няма на какво да се надява, докато се поддържа ред.“ (Гьоте на панаира в Плуендерсвайлен)

Следователно, ние изискваме:

4. Имиграцията на източни евреи и други паразитни чужденци да бъде спряна, и че нежеланите чужденци и евреи ще бъдат депортирани.

По време на голямата инфлация евреи от Галиция и Полша се стичаха като паразити в градовете на Германия. Въпреки големия недостиг на жилища, те скоро получиха много добре настанени места, докато германците трябваше да се промъкнат в дупки. Те започнаха мръсния си бизнес, изкупувайки всичко - перли, персийски килими, диаманти, злато, сребро, платина, военни заеми, банкноти от хиляда марки, мед, олово, литература, театри, зърно (компанията „Изпарител“). Те бързо станаха видимо богати - и се класираха като германци - в очите на „нормалните германци“.

Компромисът е напълно недопустим при справянето с проблема. Трябва да имаме администратори, чиито расови убеждения са ясни и непоколебими. Здравето на расата трябва да бъде възстановено чрез практическо прилагане на антисемитското отношение и нашата нация трябва да бъде обърната на север в смисъла на скандинавската идея.

Този въпрос може би не принадлежи по същество към „временната програма“ на НСДАП; но всички ние трябва ясно да разберем, че не може да се направи много с германската нация, докато тя не бъде „обезобразена“.

Но можем да заявим тук и сега, че ужасният расов упадък е спрял само – поне на теория – благодарение на забележителния интерес, предизвикан като цяло от въпросите за расата, и на наличието на редица книги по темата; нищо обаче освен солидна и непрекъсната работа не може да ни позволи да постигнем реален напредък.

(в) Що се отнася до държавното гражданство, ние изискваме:

5. Че никой друг освен германците, които вярват в германската култура и общата съдба на всички германци ще се ползват с правата на граждани на държавата.

Дори тук трябва да се поставят граници. Хора, които, макар и родени в Германия, действат съзнателно по начин, вреден за нацията и държавата, и получават и се подчиняват на заповеди от чужбина – т.е. не приемат участие в общата съдба, може да не получат правата на гражданство; има много хора, на които ще трябва да откажем високата чест да се ползват с тези права.

6. Чужденците могат да пребивават в германската държава само като гости и ще се считат за като подчинени на чуждо право.

Това е необходим принцип, предназначен да сложи край завинаги на вечното угодничество към чужденеца. Но това не означава, че не трябва да посрещаме гражданите на чужда държава топло и да се отнасяме добре с тях като с гости, стига да се държат добре;

7. Правата и интересите на германците имат предимство пред тези на поданиците на чужда държава.

Не е необходимо да включваме подробно нашите допълнителни изисквания в нашата програма. Например, формата, която ще приемат законите, засягащи чужденците, ще бъде уредена по-късно, както и методите за изключване на евреите. Не може да се очаква една програма с принципи да бъде програма за действие, даваща тактически подробности за това как да се осигури върховенство и т.н. Аз съм категорично против твърде твърдото определяне на нашата програма, защото в тази голяма борба първо трябва да определим принципите, от които никога няма да се откажем, а не да подражаваме на методите за хващане на гласове на буржоазните и социалистическите партии.

Икономическа политика

Задължение на Националното правителство е да осигурява най-необходимото за живот, а не да осигуряване на възможно най-високи печалби за Капитал.

На прости, простодушни хора може да им хрумне, че обявяването на този очевиден факт като принцип е излишно. За производителя, земеделския производител, занаятчия, фабриканта е общоприето, че това, което произвежда, се използва или консумира - от самия него или, като търговска стока, от други.

В неговите очи бизнесът, който не се занимава с производство или потребление, е абсурдно, невъзможно, против здравия разум.

Това ни води до една от големите интелектуални трудности в нашата работа по набирането на персонал. Нашите сънародници са длъжни да кажат: — Разбира се, естественото ви чувство, когато мислите за значенията и целите на труда и икономиката, е съвсем правилно, но за съжаление нашата така наречена политическа икономия днес по никакъв начин не отговаря на това естествено твърдение. Ако се вгледате по-внимателно, ще откриете ужасните характеристики, които са напълно противни на очевидното задължение на цялата национална политическа икономия.

Ами лихварите и спекулантите? Мислят ли тези всеобщи грабители за осигуряване на необходимите за живот неща? Не! Занимават ли се със създаване на ценности, произвеждат ли нещо? Не! Те са разбойници и предатели в икономически смисъл и просто трупат богатство за себе си.

Ами банките? Те циркулират пари и дават „кредит“. Да; но пощата прави това, при това по-евтино, по-бързо и по-добре; а на кого дават кредит банките? — На

Нуждаещите се, трудещите се маси, които нямат собствен дом или място за строеж на къщи, за задоволяване на крещящата нужда от жилища? Не! Или на фермерите, или на тези, които управляват бизнес и произвеждат и разпределят стоките от първа необходимост? Не безплатно и само ако се предлага обезпечение, надхвърлящо естествения ангажимент за изплащане; освен това те начисляват лихва. Грижат ли се банките дали клиентите на производителите се обслужват добре, евтино и бързо, или дали стоките от първа необходимост се доставят бързо, евтино и с необходимото внимание? Не! Единствената им мисъл е да реализират печалба от лихвата, комисионната или както се нарича банковият процес на извличане на паричното предлагане. Какво произвеждат банките? Нищо! Какво печелят? Огромни суми.

По този начин лихварите, спекулантите, банките, финансистите не осигуряват нищо необходимо, а вместо това извличат огромни печалби от преобладаващата капиталистическа система — всъщност те тиранизират и експлоатират днешната антисоциална икономическа система. Основната задача на икономиката е да гарантира, че лихвата по заемите е сигурна, т.е. работниците са принудени да дават част от печалбите си на „Града“. Какво прави собственикът на фабрика, или както го наричат работниците, „експлоататорът“ и „кръвопийецът“? Като плаща възможно най-ниските заплати, като използва по-нискокачествени материали, чрез масово производство, осредняване и високи цени на дребно, той се опитва да реализира възможно най-голяма печалба за себе си.

Той не мисли за бедността на служителите си; не го е грижа, ако стоките му трябва бързо да бъдат изхвърлени като боклук — още по-добре, тъй като това означава повече работа и повече печалби за него. Глупавите хора се втурват отново и отново след евтини боклуци, стига само да са изложени атрактивно.

Възвръщаемостта на капитала му е на първо място за него, а осигуряването на необходимите за живот неща е на второ място.

Той обаче прави нещо. Той осигурява работа.

Истинският фабрикант е нещо съвсем различно, онзи, който осъзнава високата си задача като икономически лидер. Той трябва да притежава високи морални ценности – поне в икономически смисъл. Неговата задача е да открие истинските икономически нужди на хората – ако е и изобретател, той сам извършва тази пионерска работа. Той трябва да поддържа разходите си възможно най-ниски и да ги разпределя по най-добрия начин, да поддържа цените възможно най-ниски, за да може стоките му да стигнат до пазара; да поддържа както качеството, така и количеството на производството, да плаща добре на служителите си, за да могат да купуват стоки свободно, трябва винаги да мисли за подобрения и обновяване на фабриките и методите на търговия. Ако постави всичко това на първо място в бизнеса си, той „снабдява с необходимите за живот продукти“ в най-добрия и най-висш смисъл, и печалбите ще дойдат сами, без той да ги прави своя първа цел. „Най-добрият и най-всеобщо известен пример за този вид производител е Хенри Форд. Има и други имена в нашата тежка индустрия, които стоят също толкова високо – Krupp, Kirdorf, Abbe, Mannesmann, Siemens и много други.

Характерът на подобни бизнеси е съвсем различен, когато те не се контролират лично от хора с високи морални качества, които се грижат за интересите на своите работници, а са предадени на безлични дружества с ограничена отговорност.

Докато основателят на бизнеса е и главен акционер и може да поддържа стандарта за качество на своите продукти, всичко може да е наред; но веднага щом се осъществи преобразуването, то е надделело от интересите на капиталистическите акционери. Бившите собственици, мениджърите, сега зависят от Управителния съвет, представляващ акционерите, за подобрения в бизнес методите и условията на труд - а акционерите нямат интерес (освен този на робовладелците) от благосъстоянието на работниците и качеството на работата, стига...

Дивидентите, които произлизат от това, са добри и големи. Въвеждането на собствени акции имаше изключително опустошително влияние, защото всеки случаен спекулант може да присвои акциите и всъщност да стане собственик на големи промишлени предприятия, без да знае нищо за тях. За фондовата борса акциите са просто хартия, с която да си играят. Те не се интересуват от условията на производство и труд, повечето от тях не биха могли да кажат какви са продуктите или условията на маркетинг, труд, заплати и поддръжка в бизнеса, на който са собственици по закон. (!) И те всъщност са собственици, само защото случайно са присвоили акциите на тази или онази фабрика на пазара.

Нека сега разгледаме това състояние на нещата в светлината на неговото въздействие върху политическата икономия, за да осъзнаем корумпирания характер на капиталистическата система.

Днес бизнесът търси само възвръщаемост на капитала.

Големите магазини за търговия на дребно следват различни методи. Те култивират „привличане“, „блъфиране“, „осредняване“, „люксови стоки“ и събуждат желание за ненужни стоки, както показах по-горе.

Великите дворци, построени с всички изкуства на изтънченост, канят за закупуване на привидно евтини, но предимно съвсем безполезни вещи и като предлагат лесни условия на плащане, те примамват клиентите си да харчат всякакви суми за чист лукс. Тоалетните са предвидени, за да могат хората да прекарват дълго време в магазините, които по този начин се превръщат в просто разсадници за екстравагантност, защото нека никой не си въобразява, че получава нещо като подарък. Наистина заможните хора не купуват в големи магазини; те знаят това, което по-бедният не знае - който купува евтино, купува скъпо. Дали търпите, които купуват в тези дворци, си въобразяват, че са построени по друг начин, а не със спестените им стотинки? Дали си мислят, че се измъкват, като плащат за ескалаторите, асансьорите, тоалетните, приказното осветление?

Осъзнайте също, че големите магазини носят гибел за дребните търговци, че те експлоатират домашния труд и персонала си по най-жесток начин, че произведеното е предимно боклук. По-добрите стоки обикновено са по-скъпи, отколкото в реномираните специализирани магазини, факт, който оправдава нашата борба срещу големите магазини. Ние ги разглеждаме като специална форма на капиталистическата идея в практическо приложение, която не осигурява необходимите средства за живот, а е там само с цел генериране на огромни печалби за акционерите.

Като се има предвид тази водеща концепция за осигуряване на необходимите за живот неща (която, трябва да отбележим, няма нищо общо с комунистическата схема на икономиката), въпросът е на първо място по важност в отношението ни към частната собственост.

8. Националсоциализмът признава частната собственост върху собствеността като принцип и я защитава от закона, — при условие че тя е придобита и използвана с почит. Не можем да го обсъждаме тук, но всеки, който правилно разбира термина „труд“, бързо ще види, че продуктът на „труда“ трябва да бъде собственост на този, който работи. Производителят няма да разбере защо неговият труд или неговата стойност трябва да бъдат собственост на неясна „общност“, нито ще признае лесно, че плодовете на неговия труд трябва да отидат при отделен човек, капиталиста. Следователно правилното разбиране на значението на „труд“ води естествено до признаване на частната собственост.

Накрая, има и още една тема – концепцията за дома. Домът не е реалност, освен ако не е собственост на човек и неговият дом не е подслон на семейството му. Собствените плодове и зеленчуци на човек от собствената му градина са по-вкусни от храна, изядена в претъпкана зала. Всеки, който не познава копнежа за притежание, нито радостта от притежанието, няма да разбере важността на признаването на частната собственост. Такъв човек няма корени никъде, любопитно е, че

Хищният тип човек винаги е завистлив, винаги търси нещо ново, което да притежава, докато нордическият човек, солидният човек на земята, е абсолютно скромен в идеите си. Той не иска повече, отколкото може да получи с труда си. Работникът не иска да има хубава вила, която никога не би могъл да спечели; той иска хубава малка къща за себе си, а не наета, за която през живота си би платил три или четири пъти повече, отколкото струва построяването на къщата. Но евреинът, капиталистът, - той не иска да бъде обвързан с никакъв парцел земя; неговият идеал е голям сейф, пълен с банкноти, ипотечни актове и записи на заповед. Богатството, не в собственост, а в ипотекирана собственост на други хора, е неговата цел. Той не работи, но не почива, докато не натрупа пачки облигации, които му дават камшик над всички, на които е дал пари назаем. Следващото искане на нашата програма е формулирано, за да се сложи край на това.

9. Благосъстоянието на нацията изисква да се постави ограничение на натрупването на богатство. в ръцете на отделни лица.

Богатството само по себе си не е вредно; напротив, добре управляваните притежания са полезни за всички, които са свързани с тях. Но отново, именно капиталистическата система на заеми е превърнала богатството от благословия в проклятие; то е грабеж. Огромната маса от безимотни работници 40 и задлъжнялата средна класа се отдалечават все повече и повече от богатите; безброй дребни собственици са заповорирани за дългове, а властта на финансистите, които не познават отечество, не познават родина, става все по-зловеща, докато седят в своите съвременни замъци на разбойници-барони, банките. За да се справи с това, Националната държава ще се погрижи:

10. Всички германци ще бъдат обединени в трудова общност за подпомагане на общо благосъстояние и култура.

Тази идея за общност на труда предполага икономическо преодоляване на универсалистката концепция за обществото. Цялата работа и производство трябва да бъдат включени в рамките на висшата идея за служба на общността. Тя по никакъв начин не противоречи на личните усилия и трудолюбие, но означава, че индивидуалният прогрес не трябва да бъде за сметка на съгражданите. Следната точка изразява това искане.

11. В рамките на общото задължение за труд, присъщо на всеки германец, и с признаването на частната собственост като принцип, всеки германец ще бъде свободен да печели по какъвто и да е начин, който избере, и свободно да се разпорежда с резултатите от своя труд.

Горното изрично отхвърля социализиращите схеми на марксизма, както и на висшите финанси. Държавата трябва да включва възможно най-голям брой свободни съществувания, свързани от социалната идея за служба. — Разбира се, не може да се говори за управление на мини, доменни пещи, валцови фабрики, корабостроителници в малък мащаб, но сто хиляди свободни и независими майстори-обущари са по-добри от пет гигантски фабрики за обувки.

Големите поземлени имения в Северна и Източна Германия са по-продуктивни, когато се управляват в голям мащаб, отколкото ако се управляват от дребни фермери със свободна собственост. Малките свободни стопанства се представят най-добре, ако са лесно достъпни от градове и села. Следващата ни точка изисква:

12. Здравословна комбинация от бизнеси от всякакъв вид, големи и малки, включително земеделие, ще се поддържа.
13. Големите предприятия (синдикати, тръстове) се национализират. Това искане е в съответствие с общата ни борба срещу капиталистическата идея. — Първата цел на синдикатите и тръстовете във всеки отделен отрасъл на производството е да се обединят с други подобни предприятия.

с цел диктуване на цени. Те не се ръководят от желание да разпространяват добри стоки на ниска цена. Такива „пръстени“ са особено привлечени от нови бизнеси, които се справят добре. Нови фирми в същия бранш се изкупуват и отстраняват, често на много висока цена като компенсация. Предлагането се регулира чрез обединяване, чрез което те са в състояние да регулират цените в съответствие с привидно истинско „търсене и предлагане“. Това е, което тревожи акционерите, които нямат желание да видят цените ниски от конкуренцията. Новите идеи и изобретения се гледат с враждебно око и за предпочитане се потискат, ако тяхното приемане би застрашило платежоспособността на по-старите предприятия. Такива бизнеси, управлявани като огромни тръстове от голям централен офис, очевидно са „узрели за социализация“, т.е. те са престанали да изпълняват някоя от услугите за общността, които индивидуалната конкуренция извършва. Те са парализирани от самото начало и служат само на алчността на капитализма.

14. Лихварите и спекулантите, както и безмилостното самозабогатяване за сметка на нацията, ще бъдат наказвани със смърт.

Законът, както е сега, предоставя специална защита на индивидуалната собственост. Дребните кражби се наказват нечовешки, докато законът не предоставя начин за залавяне на големи мошеници, които ограбват цяла нация чрез „капиталистически методи“. Имаме предвид по-специално онези, които са насърчавали и са се възползвали от инфлацията. Това беше първият път в историята, когато цяла трудолюбива нация беше ограбена от всичките си спестявания чрез престъпление на инфлация в огромен мащаб, както се случи в Германия.

Алчността на банките след стабилизирането беше по-лоша от грабежите по пътищата. Повече германци станаха жертва на практиките на „военните роти“, отколкото на която и да е организирана разбойническа банда.

Когато му дойде времето, ще се занимаем с тези неща по-подробно и ще трябва да намерим правна формула за тях. Но всички ще се съгласят, че „организираната измама срещу нацията“ трябва да бъде наказвана също толкова, и дори по-строго, отколкото дребните кражби на пари или измамите.

15. Въвеждане на задължителна година труд или служба за всеки германец.

Задължението да се служи чрез труд ще бъде видимият израз пред обществото на дълга за служба. То е предназначено да бъде образователно и да постави пред всеки германец пример за цялата общност, работеща като един човек. То ще покаже на всеки германец благословията от стриктното изпълнение на дълга в работата в служба на нацията.

Финансова политика

Разрушаване на робството на интереса.

Нашите принципи по този въпрос са толкова подробно изложени във втора глава, че ние Тук ще опиша само мерките, подходящи за постигане на нашата цел на практика.

16. Освобождаване на държавата, а оттам и на нацията, от нейната задължнялост и от задължението да плаща лихва на големите финансови къщи.

Държавата не може да прави дългове — защото няма нужда да го прави. Няма сравнение между държавата и частното лице, което от време на време се нуждае от заеми и е принудено да прави дългове. Държавата контролира Монетния двор; по този начин тя може да печели пари, което частното лице не може! Тя го направи по един безумен начин.

по време на инфлацията. Направи същото с рентната марка и същото — след като прехвърли контрола си на така наречената Райхсбанк — с така наречената Райхсмарка.

Държавата би могла да използва много по-добре това право да печели пари, без опасността от инфлация. — Но само ако първо:

17. Райхсбанк и всички емисионни банки са национализирани и
18. Ако се осигурят средства за всички големи обществени обекти (водна енергия, железопътни линии и др.) не чрез заеми, а чрез отпускане на безлихвени държавни облигации или без използване на пари в брой.

С други думи: — Безразборното печатане на банкноти, без създаване на нови стойности, означава инфлация. Всички сме го преживели. Но правилният извод е, че емитирането на безлихвени облигации от държавата не може да доведе до инфлация, ако едновременно с това се създават нови стойности.

Фактът, че днес големи икономически предприятия не могат да бъдат осъществени без прибавяне до заеми, е чиста лудост. Тук е мястото на разумното използване на правото на държавата да произвежда пари, което би могло да доведе до най-благоприятни резултати.

На всеки трябва да е ясно, че например голяма електрическа централа, използваща водна енергия, би могла да бъде построена по следния необикновен начин:

Правителството внася в Законодателния съвет законопроект за експлоатация на водната енергия на Бавария, Саксония и др., като се удовлетворят всички икономически изисквания. Местният парламент или друг орган взема решение за строителството, упълномощава министъра на финансите или Държавната банка да емитира серия банкноти, специално маркирани, за да се покаже, че са изцяло покрити от планираните нови строителни дейности. Тези банкноти се финансират от комбинирания кредит на държавата или Райха. Никой не може да възрази срещу инфлацията. Строителството се извършва с допълнителния кредит, отпуснат от Съвета, представляващ нацията, и банкнотите стават законно платежно средство, както и останалите.

Когато работата е завършена, нитрати или електричество се доставят на клиентите срещу тези пари и след няколко години емисията може да бъде изтеглена и унищожена. Резултат: Държавата, нацията, е въвела нова работа, която им осигурява голям нов източник на приходи, а нацията става по-богата от това.

За да докажем безумието на настоящата система, нека сравним гореизложеното с това, което се случва... сега.

Взема се заем. Няколко капиталисти правят това, което цялата нация, дори Парламентът да гласува в негова полза, не може; те позволяват на държавата да взема пари назаем от тях. Вместо да използва пряката си власт в полза на нацията, държавата се ангажира да плаща постоянна лихва върху сумата, необходима за завършване на определена работа, като по този начин си окачва воденичен камък на врата. И, което е най-скъпо от всичко, тя емитира облигации, създавайки по този начин „нова покупателна способност“. В баланса няма значение дали новата работа е представена с нови книжни пари или с нови облигации.

Но общността търпи вреди, защото облигациите предполагат, че новата работа е ипотекирана на капитала, който естествено се оказва напълно сигурен, диктува цените и прибира печалбите. По този начин всъщност финансистите са тези, които са по-богати от развитието на водната енергия на страната; те са безразлични към изплащането; те обичат да имат такива монополи като постоянното доене на крави. Населението е принудено

да плащат скъпо за ток или нитрати и отново част от националната собственост се преобразува в интерес на финансистите.

Трябва да насоча читателя към по-ранните си трудове, особено към „Der deutsche Staat“, който разглежда тези въпроси по-подробно, отколкото е възможно в тази брошура. Освен това, няколко броя от тази поредица разглеждат различни специфични аспекти на новите методи за създаване на пари на бъдещата държава.

19. Изискваме въвеждане на фиксиран стандарт на монетите. Разбира се, това вече е така, но грабежът остава същият като преди. Ние, националсоциалистите, имаме всичко готово, след като бяхме на власт, за да сложим край на инфлационната измама незабавно и да въведем нов гарантиран стандарт на монетите.

20. Създаване на нова национална банка за развитие и икономика.

Това изискване е изчерпателно обяснено в Памфлет 8 на Националсоциалистическата библиотека: Die Wohnungsnot und die Sociale Bau - und Wirtschaftsbank als Retterin aus Wohnungselend, Wirtschaftskrise und Erwerbslosigkeit. Забележително е, че това наше искане за финансова политика е навлязло дълбоко в други политически кръгове, освен нашите.

През 1921 г. представих това искане на баварското правителство под формата на напълно разработен законопроект. В началото идеята беше посрещната с голямо съчувствие, но след като „експертите“ – банковата общност – бяха привлечени в консултации, правителството отхвърли „утопията на Федер“.

След успешните избори в Тюрингия през февруари 1921 г., нашата партия в Ландтага работи усилено за създаването на такава банка и установи, че министърът на финансите фон Клукхнер е готов да сътрудничи; буржоазната част също изрази съгласие. С мнозинство от гласовете в Ландтага правителството получи правомощия да създаде Социална банка за развитие и икономика. След което правителството на Райха, под натиск от Райхсбанк, забрани изпълнението на волята на народа.

Междувременно успях да внеса в Райхстага законопроект в общи линии, предвиждащ подобни банки в различните щати; в кратката сесия на Доус (1924 г.) обаче той беше предпазливо отложен от правителствените партии до разпускането му през есента на същата година.

Законопроект за банка беше внесен в Ландтага на Мехленбург. Резолюцията беше обезсилена от колебанието на германския националистически настроен министър на финансите, както и поради пречките, които се очакваше Райхсбанк да постави на пътя.

Идеята, залегнала в основата на банката за развитие, е не по-малко проста от обяснения по-горе план за създаване на пари за големи обществени цели.

На обединена икономическа корпорация, като например банката за икономическо развитие, трябва да се даде правото да емитира пари за развитие (Baumark-Scheinen), покрити от стойността на новопостроените къщи. Те биха могли да бъдат построени без огромното бреме на лихвите, което само по себе си днес прави невъзможно строителството в достатъчни количества.

Всеки германец със собствен дом. Свободен народ на необременена земя.

21. Пълно пре моделиране на данъчната система върху социално-политически и икономически принципи.

Освобождаване на потребителя от тежестта на косвените данъци, а на производителя от данъци, които ограничават дейността му.

Социална политика

Социалната политика е любимото мото на настоящите ни политически панацеи. Звучи толкова хубаво, прави ги популярни и привлича гласове за партията, която обещава да оправи всичко.

Когато всяка партия обещава на служителя например увеличение на заплатата, те наричат това социална политика.

Същото е, когато обещават да изпълнят желанията на чиновниците и работниците; или когато правят малко, за да облекчат хората с малки доходи, или пострадалите от войната, или младите учители, или германците в чужбина.

И всички хора тичат след тези политически ловци на плъхове, когато свирят на своята „социална“ флейта.

Първо трябва да се изясни, че социалната политика означава общественото благосъстояние като най-висш закон и че, както се разбира сега, социалната политика е всъщност политика на личен интерес, без оглед на общото благосъстояние. Дават се всякакви небрежни обещания и тези, които ги дават, трябва да знаят от самото начало, че е невъзможно да бъдат изпълнени.

Сега, когато Германия е толкова безсилна политически, икономически и финансово – което намира израз първо в законите на Доус, а сега и в закона на Йънг, и в така наречената политика на удовлетворение, която е наложила тежести върху нашата нация, правейки живота почти невъзможен – е едновременно невярно и нелепо да се говори за „социална политика“. Сега, когато германският живот е толкова тесен, когато всеки човек тъпче съседа си и се опитва да го изпревари и да го избута настрана, когато различните класи от населението са в конфликт, обещанията да се облагодетелства една група за сметка на друга не са „социална политика за общо благо“, а политика на подбуждане на една класа срещу друга. Те знаят много добре, че едно моментно „подобрене“ се обезсилва от по-високи разходи за живот и по-високо данъчно облагане.

Социалната политика означава нещо съвсем различно - решителност за решаване на социалния проблем.

Нещастните, експлоатираните работнически класи вярват, че справедливите им заплати, техните полагащи се позиция в социалния ред им се отказва – оттам и класова война.

За всички е ясно, че икономическият ни живот страда от дълбоки рани; горчива несправедливост. И все пак заключенията, направени от марксизма с неговата „класова война“ и неговите „социални и икономически искания“ за „експроприиране на експроприатора“ и „социализация“, са напълно погрешни, защото това нарушава всички истински изисквания на една истинска социална политика, чийто най-висш закон е общото благосъстояние.

Водещият принцип на класовата война – като принцип на политиката – е омразата. „Експроприацията на експроприатора“ превръща завистта в принцип на икономиката, а „социализацията“ означава унищожаване на личността в лидерството и поставяне на материализма, масата, на мястото на интелекта и ефикасността.

Не е необходимо нищо повече, за да се докаже пълният крах на марксистките доктрини, като се има предвид пълният фалит на комунистическата икономическа система и жалкият провал на Германската революция от 1918 г.

Бих насочил специално вниманието на моите читатели към факта, че този псевдосоциализъм, роден от марксизма, не е основан нито на здрав разум, нито на някаква „социална“ идея, не е конструктивен, а остава потънал в най-дълбоките дълбини на политическата мисъл, че почива на същия общ принцип на груб и хаотичен индивидуализъм, какъвто винаги сме го познавали. В него вярват само редица хора, обединени от чувства на омраза и завист – а не от някаква конструктивна цел – срещу другата половина на нацията. Можем ли да се изненадаме, че социалният въпрос не е и не може да бъде решен по този начин и че единственото им решение е омразата и желанието за плячка; че жива държава не би могла да се получи от бунта на марксистката фондова борса, а само купчина руини.

Националсоциализмът отново намира точната дума: бунт на фондовата борса. Марксизмът е израз на капиталистическо предателство. Капиталистически, защото когато едно общество, основано на индивидуализма, е изпаднало в хаос, то по необходимост попада под властта на големия финансов магнат.

Социално-политическите теории, които претендират да бъдат „антикапиталистически“ (марксизъм, войната между класите) – социалната политика, както е разбрана днес – са по необходимост капиталистически, защото споделят един и същ интелектуален принцип. Те нямат желание да изграждат органично, член по член, да преплитат с мъчителна грижа различните класи, работещи под възвишената концепция за национално единство, а техните стремежи са чисто егоистични, желанието им е да подобрят собственото си положение, без да се съобразяват с другите.

Капитализмът и марксизмът са едно и също нещо! Те растат върху едно и също интелектуално стъбло. Има огромна разлика между тях и нас, техните най-заклети противници. Цялата ни концепция за изграждането на обществото се различава коренно от тяхната. Тя не е нито класова борба, нито класов егоизъм, а – нашият главен закон е общото благосъстояние.

22. Значителни развития в осигуряването за старост чрез национализиране на пожизнените анюитети. На всеки член на германската нация ще бъдат осигурени достатъчно средства за живот при достигане на определена възраст, а преди това - ако е трайно инвалидизиран.

Това е решението на социалния проблем.

Не толкова прякото недоволство от заплатите, надниците и доходите причинява социално напрежение, колкото несигурността, тревогата на човек за по-късните си години, да не би да бъде изхвърлен на улицата. Именно тази осъзната тревога кара различните професии да се обединяват в фалшиви социални организации от марксистки и капиталистически тип и вгорчава враждебността между работодател и служител. Тя освобождава най-ниските инстинкти и от двете страни и резултатът е взаимна враждебност. Първата истинска цел на работника в живота избледнява в борбата за моментно увеличение на заплатите и той никога не осъзнава каква трябва да бъде великата цел на социалната политика - правилното осигуряване на възрастните хора.

възраст.

Отново отбелязваме как държавата откри добро и похвално решение в случая с чиновническата класа, като се погрижи за тях след пенсионирането им. Това е правилното и щастливо решение на капиталистическия идеал за доход, а именно да го превърне в истинския държавен идеал за осигуряване, основан на личния труд и ефективност.

Най-висшата и най-благородна цел на националсоциализма ще бъде да постигне този стандарт на общо благосъстояние.

23. Споделяне на печалбата за всички.

НСДАП се идентифицира с това искане. Всъщност то е чисто социалистическо искане в правилния смисъл на думата; въпреки това, то ни се струва като привлекателен, но покваряващ подарък от капитализма.

Споделянето на печалбите, произтичащи от труда на другите, попада в категорията на нетрудовите доходи, които са най-остро атакувани от националсоциализма. Споделянето на печалбите от собствения труд на човек е изискване, толкова естествено и социално справедливо, че нищо не може да бъде изтъкнато срещу него като принцип.

Именно при осъществяването му възниква трудността, а именно в ограничаването на размера на дела, дължащ се на производството, уменията и трудолюбието на работника, както и на дела, дължащ се на умствената работа на изобретателя, счетоводителя, търговеца, ръководството и други обстоятелства, свързани с бизнеса.

Разбира се, изключително важно е страните, които увеличават стойността на даден продукт, да не бъдат пренебрегвани. Дори при сегашната система част от плячката, която капиталът се надява да извлече от бизнеса, би могла да бъде възстановена за работника.

Тук няма да обсъждаме въпроса как по-късно националсоциалистическата държава ще реши проблема.

Аз лично смятах, че общото понижаване на цените, като същевременно се поддържат заплатите на сегашното ниво, би било по-добрият и по-практичен начин за задоволяване на искането за разпределяне на печалбите от цялото ни национално производство.

Възможно е обаче националсоциалистическата държава да реши проблема по далеч по-цялостен начин, отколкото се замисля днес от мозъци с марксистки и капиталистически уклон. Настоящото търсене на споделяне на печалбата произтича или от желание за печалби (по същество капиталистическо), или от завист (по същество марксистко).

Само в идеалната държава, както ние я възприемаме, това е оправдано, защото, когато стигнем до решаването му, трябва да избягваме капиталистическия метод за предоставяне на малък дял в бизнеса, чиято единствена цел е да осигури на по-големите акционери правото им на дивиденди, както и марксистката идея за завист, защото това унижава личния фактор и вреди на широката общественост.

Даваме няколко примера за по-голяма яснота.

Няма никаква полза за работниците, участващи в „разпределение на печалбата“ в обувна фабрика, да получат няколко акции от бизнеса, малък бонус или чифт обувки на себестойност, ако трябва да плащат също толкова скъпо за своите ризи, костюми, чорапи, храна и напитки, защото шивачите, пекарите и пивоварите покриват алчността на платнарите, пекарните и пивоварните със собственото си „разпределение на печалбата“.

Понижаването на цените е чарът, който трябва да даде на всеки член на нацията дял от печалбите от националното производство.

Няма да задоволи чувството за социална справедливост на един истински националсоциалист, ако уличните метачи, надничарите, железопътните работници, пощальоните, транспортните работници, болничните работници - за да назовем само няколко - селскостопанските работници, миньорите, строителите, работниците, бъдат изключени от участието в разпределението на печалбата, просто защото тези класи не допринасят за увеличаване на стойността. Също така, за селското стопанство (в което трябва да се вземат предвид не само детайлите на земеделието, но и милионите, заети в други бизнеси, свързани с него) трябва да се каже, че то „се отплаща“ в години, когато реколтата е добра; в тежката промишленост също мините носят само гола печалба поради натиска на световната конкуренция.

Можем ли да твърдим, че тези милиони работници и служители, които често са заети в най-важните отрасли на промишлеността, но поради обстоятелствата не могат да се надяват на пряк дял от печалбите, ще получат по-малко внимание от многобройната класа, която работи може би като миячи на чинии или портиери в нощен клуб или турска баня, или в оптична или химическа фабрика, ползваща се с монопол и снабдяваща целия свят? Ако последните споделят печалбите и дивидентите от луксозното производство, ще направят ли те все по-невъзможно за по-голямата част от нацията да постигне тези предимства?

Обичаме да съзерцаваме порой от дивиденди, бонуси, коледни подаръци от пари, изсипани върху работници и чиновници, които са вършили отлична работа за бизнеса в продължение на години. Подобни стремежи от социално-политически характер не е необходимо да бъдат обсъждани и аргументирани в този трактат за общи принципи. Изискването, както стоят нещата сега, е важно искане и такова, което би трябвало да привлече привърженици. „Печалбите“ зависят главно от общата бизнес ситуация и от техническите умения и търговските умения на ръководството; провалът може да възникне поради неправилно строителство или грешка в изчисленията. Колкото и квалифицирани да са работниците, колкото и трудолюбиви да са, те могат да имат малко или никакво влияние върху резултатите от годишната работа или върху печалбите или загубите.

Тяхната ефективност ги оправдава да изискват подходящо и достатъчно заплащане, но няма морални или икономически основания да претендират за дял от печалбата. Те биха се противопоставили на предложението да покриват загубите от бизнес годината от спестяванията си; те биха се противопоставили на очакването да компенсират, чрез намаляване на заплатите, лошото управление или разточителния живот от страна на директорите. Но „споделянето на печалбата“ е оправдано само ако има способност и готовност за споделяне на рисковете и загубите или ако го оправдава специална ефективност.

Ето един аспект на общото разпределение на печалбата.

Защо например големите бояджийски фабрики в Германия, с преобладаващото си монополно положение, трябва да продължават да бъдат само капиталистическа дойна крава за акционерите на IG Farbenindustrie и в най-добрия случай, чрез повишаване на цените, да дават дял от печалбите на своите работници и чиновници?

Задача на националсоциалистическата държава ще бъде да осигури огромните монополни печалби да бъдат предоставени на всеобщо разположение чрез най-щедро понижаване на цените.

Очевидно е, че проблемът не е въпрос на социална политика, а е тясно свързан със съвременния капиталистически обществен ред (исковете на акционерите).

Желаем да приложим тези накратко изразени принципи и да се ръководим от тях в нашата цел да реализираме възможно най-широко разпределение на печалбата във всички бизнеси, в които печалбите отиват изключително в джобовете на професионални финансисти.

24. Експроприация на всички печалби, получени не чрез честен труд, а чрез войната, революцията — и по-нататък — стабилизиране и преоценка на марката; също и на собствеността на лихварите и грабителите.

Това е мярка за наказание и справедливост, която не изисква обяснение по никакъв принцип.

25. Премахване на недостига на жилища чрез широкомащабно строителство в целия Райх със средствата, предвидени по № 20 (банката за развитие). С това се затваря списъкът със социално-политически искания. По техническия финансов въпрос не може да се каже много в тази брошура, тъй като това е много обширна специална тема, която, изглежда, разбират само финансовите умове и която всъщност ще трябва да бъде изпълнена от тях. Брошура 8 от библиотеката на NS разглежда изцяло темата.

Религия и изкуство

Не е възможно да се изложат по този въпрос повече от няколко водещи принципа в рамките на една Програма. Това вече е направено. За останалото наш принцип трябва да бъде да не вмъкваме религиозни въпроси в изявления по обща политика; въпреки че можем да третираме покваляващото влияние на тайните доктрини на юдаизма като обект на публични изявления и атаки.

Същото важи и за всички глупави атаки срещу християнството. Изрази като „християнството е причинило само вреда“ само показват, че човекът, който ги казва, няма нито човешки, нито политически интелект.

Човек може да обвинява Църквата за намеса в политиката и всички добри християни ще не одобряват жестокостите, практикувани в името на Кръста от Инквизицията, и процесите за магьосничество, но е погрешно да се злоупотребява като цяло с най-голямото явление в човешката история заради грешките и покварите на отделните хора. Християнската религия е възпитала и назидала милиони и милиони и ги е довела до Бога чрез страданието.

Културата на Средновековието се е издигнала в знака на Кръста; постиженията, жертвоготовността, смелите вярвания имат своите корени в християнството. Затова трябва да внимаваме да разграничим вътрешното духовно ядро на християнството от различните форми на израстъци, които са се появили върху него по време на неговото преминаване през историята.

Нашата партия стои на основата на позитивното християнство.

Тук не е мястото да обсъждаме всички проблеми, надежди и желания относно това дали германската нация може някога да открие някаква нова форма на своите религиозни вярвания и преживявания; това са въпроси, които далеч надхвърлят рамките на програма като тази на националсоциализма.

От спешна важност е да се изправим срещу всички разрушителни влияния, които вредят на нашата нация в областта на изкуството, литературата, науката, сцената, киното и най-вече в целия печат. Нашата програма от принципи — 25-те точки — отива достатъчно в подробности, за да е излишно да се казва повече по тази тема.

Военни и други реформи

Националната армия, търговските камари и професионалните камари, реформата на избирателното право и правото са толкова обширни въпроси, засягащи обществения живот, че не могат да бъдат отхвърлени с няколко изречения. Водещите идеи са изложени в самата Програма, но задачата да ги обмислим и разработим и най-вече да ги присадим към историческото минало ще бъде големият проблем на идните години, когато се надяваме, че политическата власт ще бъде наша и когато ще сме екипирани със силата и знанията, необходими за поемане на държавните дела.

Тук имаме богато поле за изследване на националсоциализма.

Значението на националсоциализма се вижда от факта, че той не оставя незасегната нито една област от националния живот; защото той осигурява изцяло нова основа, върху която ще трябва да изградим този живот.

5. Това, което не желаем

За да се засилят положителните страни на нашата програма, ще бъде добре да заявим накратко това, което не желаем.

Не желаем колелата на историята да се завъртят назад, нито да възстановяваме династии, които са изчезнали, оставяйки едва следа от себе си – по тяхна собствена вина. Нито пък желаем да възстановим детронирания клас на предишните им привилегировани позиции. Офицерската класа и чиновниците всъщност не са по-висши или по-добри от която и да е друга професионална класа, доколкото те наистина работят в съответствие с нашата идея да служим на нацията преди всичко.

Не униформата или златната дантела, а изпълнението прави човека мъж.

Ние не желаем едностранно предпочитание или изкуствено издигане на работническата класа, нито каквато и да е пролетарска диктатура. Никой човек не може да се убеждава, че която и да е класа, просто защото е била потискана в миналото, може да претендира за власт. Такива стремежи, когато се превърнат в реалност, неизбежно водят до ужасни последици, като тези, които съпътстваха бунта на фондовата борса от ноември 1918 г. Досега не „потиснатата“ част от населението е на върха, а тълпа от политически мошеници, алчни авантюристи, спекуланти, бърборци и глупаци, които са завладели политическата машина и администрацията. Обещаната диктатура на пролетариата се е превърнала в

Диктатурата на „профитариата“.

Дори едно ново устройство на държавата при националсоциализма не би имало никакъв шанс за успех, освен ако не разполагаше с много добре обучен екип от решителни мъже, напълно пропити с принципите на нашата програма, сериозни мъже с енергия и опит. Дори при нас твърде много чисти демагози биха си пробили път и биха пожънали предимства при новия ред.

Много по-лесно е да се критикуват недостатъците на един разпадащ се социален ред, отколкото да се върши конструктивна работа по него.

Не ни е нужна просто нова партия, която бавно да се утвърждава в парламента и администрацията, а след това може би да приеме един или два поста в коалиционно министерство, само за да ѝ бъде счупен гърбът накрая, — защото тогава нашата роля в историята би била изиграна, точно както днес социалдемократията е приключила като политическа и интелектуална сила в Германия. Същото важи и за германските националисти, които вече са се отказали от основните си принципи, за да получат места в правителството.

Не искаме министри, които заемат длъжност единствено заради позицията или заради властта, но ще разглеждаме всяка такава позиция като етап към нашата велика цел. Между нас и останалите винаги стои пламенният меч на нашата световна теория.

От едната страна, държавата; или по-скоро фалшивата държава с либерално-демократично-парламентарен вид, принудена по необходимост да маскира тиранията на финансистите, а в краката ѝ кипяща тълпа от еврейски последователи на лагерите и ловци на места, борещи се да се прехранват от системата.

От наша страна, борбата за освобождението и пречистването на нашия народ, докато постигнем истинска държава на социална справедливост и национална свобода.

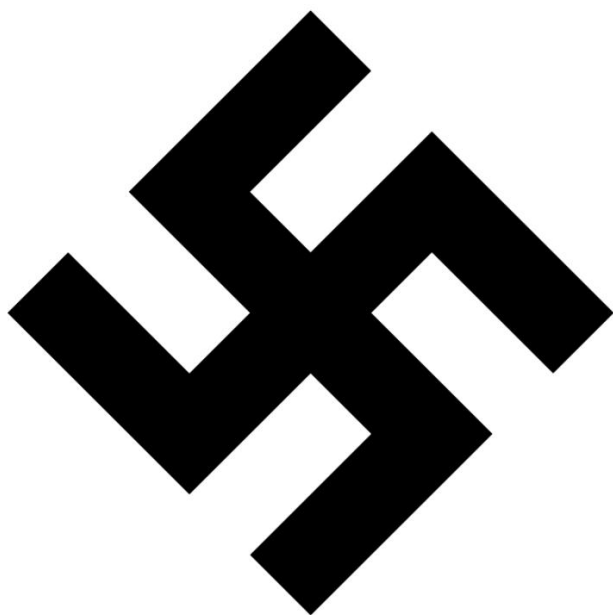
6. Заключение

Задачата на тази първа брошура на библиотеката на НС е да научи националсоциалиста на това, което трябва да знае за партийната програма. Виждали сме отново и отново единствения основен принцип, който е прокаран през всички наши аргументи като алена нишка: националсоциализмът е теория за света, стояща в остра опозиция на съвременния свят на капитализма и неговите марксистки и буржоазни сателити.

Нашият живот е борба в служба на тази могъща идея, борба за нова Германия.

Ние, националсоциалистите, развяваме нашето буреносно знаме пред света. Вечно млади, блестящи и блестящ на слънцето, издига се Кукичкият кръст, символ на пробуждащия се живот.

Манифестът за премахване на Робството на интереса

Мамонизмът е тежката, всеобхватна и всепоглъщаща болест, от която страда съвременната ни културна сфера, а всъщност и цялото човечество. Той е като опустошителна болест, като поглъщаща отрова, обхванала народите по света.

Под мамонизъм трябва да се разбира:

от една страна, огромните международни парични сили, надправителствената финансова сила, въздигната над всяко право на самоопределение на народите, международният едър капитал, чисто златният интернационал;

от друга страна, начин на мислене, обхванал най-широк кръг от хора; ненаситната жажда за печалба, чисто светската концепция за живота, която вече е довела до плашещ упадък на всички морални понятия и може да доведе само до още повече.

Този начин на мислене е въплътен и достига своя връх в международната плутокрация.

Главният източник на сила за мамонизма е лесният и безкраен доход, който се произвежда чрез лихва.

От напълно неморалната идея за лихва по заеми се роди Златният интернационал. Умствената и морална конституция, израснала от жаждата за лихва и всякакъв вид печалба, е довела до плашещата корупция на част от буржоазията.

Идеята за лихва върху заеми е дяволското изобретение на едрия заемен капитал; единствено тя прави възможен мързеливия живот на малцинство от магнати за сметка на производителните народи и техния трудов потенциал; тя доведе до дълбоки, непримирими различия, до класова омраза, от която се роди войната между граждани и братя.

Единственото лекарство, радикалното средство за изцеление на страдащото човечество е

премахването на робството на лихвата.

Премахването на робството на лихвата върху парите означава единствено възможно и окончателно освобождаване на производителния труд от скритата принудителна власт на парите.

Премахването на робството на лихвата означава възстановяване на свободната личност, изкуплението на човека от робството, от проклятието, с което мамонизмът е обвързал душата му. Който иска да се бори с капитализма, трябва да премахне робството на лихвите.

Откъде трябва да започне премахването на робството на лихвата? С заемния капитал!

Защо?

Защото заемният капитал, в сравнение с целия индустриален едър капитал, е толкова мощен, че срещу големите парични сили може да се води ефективна борба само чрез премахване на лихвеното робство. 20:1 е съотношението на заемния капитал към индустриалния едър капитал. Германският народ трябва годишно да набира над 12 милиарда лихви за заемен капитал под формата на преки и косвени данъци, наем и нарастващите разходи за живот, докато дори в годините на разцвет на войната общата сума на всички дивиденди, разпределени от германските акционерни дружества, възлиза само на 1 милиард.

Лавинообразният растеж на заемния капитал надхвърля всички човешки способности за изчисление, чрез вечен, безкраен и лесен доход от лихва и от лихва върху лихва.

Каква благословия носи премахването на робството на лихвата за трудещия се народ? на Германия, за пролетариите от всички страни на Земята?

Премахването на робството на лихвата ни дава възможност да се стремим към премахване на всички преки и косвени данъци. Чуйте това, вие, хора, произвеждащи стойност от всички земи, всички щати и континенти: всички държавни приходи, произтичащи от преки и косвени източници, непрекъснато се изливат в джобовете на едрия заемен капитал.

Печалбите на държавните предприятия, включително пощенските услуги, телеграфа, телефона, железопътните линии, мините, горите и т.н., са достатъчни изцяло за финансирането на всички основни държавни ангажименти за училища, университети, съдилища, административни агенции и социално подпомагане.

Следователно, никой истински социализъм няма да донесе благословия на човечеството, докато печалбите от Държавните предприятия остават зависими от големия заемен капитал.

Следователно, ние изискваме като основен закон на държавата, първо за германските народи, а след това и като основен закон за всички онези сродни народи, които желаят да влязат заедно с нас в културната общност на лигата на народите, следното:

1. Военните облигации, заедно с всички други дългови инструменти на Германския райх, заедно с всички други дългови инструменти на германските федерални провинции, особено железопътните облигации, както и облигациите на всички местни власти, се обявяват, при отмяна на задължението за лихва, за законно платежно средство за номиналната им стойност [или по-скоро се конвертират в банков кредит].
2. При всички други ценни книжа с фиксирана лихва, обезпечени облигации, индустриални облигации, ипотeki и др. задължението за лихва се заменя със задължението за изплащане на главницата; по този начин след 20 или 25 години, в зависимост от лихвения процент, заетият капитал се изплаща и дългът се погасява.
3. Всички дългове за недвижими имоти, ипотeki и др. се изплащат на вноски в същия размер, както са били изисквани до момента плащания, в съответствие с таксите, вписани в поземления регистър. Имотите в къщи и земя, освободени от дългове по този начин, стават частично собственост на държавата или на местната власт. [По този начин държавата е в по-добра позиция да контролира и намалява наемите.]
4. Цялата парична система трябва да бъде подчинена на централната банка на щата. По подобен начин всички частни банки; пощенските банки, спестовните банки и кредитните съюзи, всички се обединяват като клонове.
5. Всички кредити за недвижими имоти се отпускат само чрез държавната банка. Личните кредити и търговските кредити са предоставени на частни банкери по силата на концесия от държавата. Тази отстъпка се предоставя въз основа на необходимостта, със забрана за създаване на клонове за определени райони. Размерът на таксите се определя от държавата.
6. Акционерните ценни книжа се изплащат по същия начин като ценните книжа с фиксирана лихва с годишна лихва от 5%. Излишната печалба се изплаща частично на акционерите като компенсация за „рисков“ капитал (за разлика от ценните книжа с фиксирана лихва и обезпечените с монети), докато останалият излишък, по силата на суверенното право на труда, се разпределя обществено или се използва за намаляване на цените на продуктите.
7. За всички лица, които поради физически причини (напреднала възраст, заболяване, физическа или умствена нетрудоспособност, преклонна младост) не са в състояние да си осигуряват прехраната, лихвените доходи от настоящите капиталови активи продължават да се изплащат като пенсия на същите, а евентуално дори и на повишени нива, в замяна на предоставянето на ценни книжа.
8. В интерес на намаляване на настоящата инфлация на книжните пари се въвежда универсален, силно диференциран данък върху сертификатите за военни облигации и други дългови инструменти на Райха и държавите. Тези книжа ще бъдат унищожени.
9. Чрез интензивно просвещение на хората, трябва да им се изясни, че парите не са и не трябва да бъдат нищо друго освен ваучер за извършен труд; че макар всяка високоразвита икономика, разбира се, да се нуждае от пари като средство за плащане

размяната, функцията на парите също завършва с това и в никакъв случай на парите не бива да се дава свръхсветска сила да нарастват сами чрез лихва, за сметка на производителния труд.

Защо вече не сме направили всичко това, което е толкова очевидно, което трябва да се разглежда като яйцето на Колумб по социалния въпрос?

Защото в нашата мамонистична слепота сме се отучили как да виждаме ясно, че доктрината за светостта на лихвата е чудовищна самозаблуда, че евангелието на лихвата по заем, която единствена прави човек блажен, е оплетело цялото ни мислене в златната мрежа на международната плутокрация. Защото сме забравили и умишлено сме държани в объркване от всемогъщите парични сили относно факта, че - освен в случая на малцина богати хора -

Лихвата, която изглежда толкова прекрасна и е толкова обичана от безразсъдните, е напълно компенсирана от данъци. Цялото ни данъчно законодателство е и остава, докато не постигнем освобождение от робството на лихвата, само данъчно задължение към едрия капитал, а не, както бихме си представили, доброволна жертва за извършване на труд за общността.

Следователно, освобождението от робството на лихвата върху парите е ясното мото за глобалната революция, за освобождението на производителния труд от веригите на свръхправителствените парични сили.

Внедрявания и обосновка

Намираме се наред една от най-тежките кризи, които нашият обеднял народ е трябвало да преживее в своята мъчителна история. Сериозно болен е нашият народ; сериозно болен е целият свят.

Безпомощно народите заекват; страстен копнеж, вик за изкупление преминава през мрачните маси. Със смях и танци, с кино и зрелища, народът се стреми да забрави собствената си плачевна съдба — да забрави за разочарованите си надежди, за дълбоката вътрешна болка,

за ужасното разочарование от това, което някой с такава радост би нарекъл „завоюванията на революцията“.

Но как си го представяхме по различен начин? Как всички хубави обещания звучаха по различен начин?

Всичко, което се надявахме да получим в тъмнината на нощта, в мрака на нашия военен колапс, изглеждаше като блестящо злато, но сега, когато сивият ден осветява находката, всичко е изгнило парче дърво.

Сега стоим тук в затруднено положение. Заради тези изгнили парчета дърво, които блестяха толкова ситно в нощта, ние захвърлихме всичко, което досега ни беше скъпо и ценно, и напълнихме всичките си джобове с това жалко съкровище. Нищо чудно, че яростта на отчаянието обзема именно най-бедните от бедните и че те беснеят в безсмислен гняв срещу собствените си братя и в дълбокия си копнеж за изкупление се стремят да унищожат всичко, което им пречи.

Това състояние неминуемо води до пълна лудост, ако безсъвестността и глупостта подтикват хората още повече.

И накъде води тази лудост, виждаме в болшевишка Русия. Национализацията, както се нарича социализация в Русия, се оказа провал, заявява невъзмутимият Ленин. Икономиката е разрушена, покупателната способност на парите е сведена до нула, интелигенцията е убита, работникът е без хляб. Отчаяние в целия народ; само кървав терор, основан на китайски и латвийски наемници, е в състояние да защити червените диктатори от отмъщението на предадения народ. И сред нас развитието ще следва този курс, ако международни спекуланти, обсебени партийни фанатици, представители на най-тежко обременената буржоазия и членове на раса, най-дълбоко чужда по природа на немския народ, продължат да бъдат допускани в правителството.

Какви всъщност бяха тези хубави, красиви думи, които някой ни прошепна в ухото? мир, Обществото на народите, парламентаризъм, суверенитет на народа, демокрация, диктатура на пролетариата, социализъм, унищожаване на капитализма, освобождение от милитаризма и други подобни красиви лозунги. Трябваше да се издигне нов свободен народ, който сам да определя съдбата си. Нищо от това не се е сбъднало, не е могло да се сбъдне и никога няма да може да се сбъдне, ако с най-висша морална сериозност не изследваме всички тези привидения, всички тези лозунги – ако съвестно не изследваме симптомите на болестта като интелигентен, загрижен лекар и старателно не диагностицираме настоящото състояние на болния, без да пестим усилия да установим откъде произтича това сериозно критично заболяване.

Болестта на нашето време се нарича мамонизъм.

Какво е мамонизъм?

Мамонизмът е зловещото, невидимо, мистериозно царуване на великите международни парични сили. Мамонизмът обаче е и начин на мислене; той е поклонение пред тези парични сили от страна на всички, които са заразени с мамонистичната отрова. Мамонизмът е безграничната хипертрофия на – сам по себе си здравословния – човешки стремеж към придобиване. Мамонизмът е жаждата за пари, прераснала в лудост, която не познава по-висша цел от това да трупа пари върху пари, която се стреми с несравнима жестокост да принуди всички сили на света в своя служба и трябва да доведе до икономическо поробване, до експлоатация на трудовия потенциал на всички народи по света. Мамонизмът е начинът на мислене, който е довел до упадък на всички морални понятия. Мамонизмът, разглеждан като световен феномен, трябва да се отъждестви с бруталния, безмилостен егоизъм у човека. Мамонизмът е духът на алчността, на безграничното желание за властване, на манталитета, изцяло фокусиран върху заграбването на богатата и съкровищата на света; в основата си той е религията на чисто светски ориентиран човешки тип.

Мамонизмът е пряката противоположност на социализма. Социализмът, зачен като най-висша морална идея, като идеята, че човекът не е на света само за себе си, че всеки човек има задължения към общността, към цялото човечество и че е отговорен не само за моментното благополучие на семейството си, на членовете на племето си, на народа си, но че има и непоклатими морални задължения към бъдещето на децата си и народа си.

По-конкретно, трябва да разглеждаме мамонизма като съзнателен заговор на властолюбивите големи капиталисти от всички народи. Забележително в това винаги е било скритото пристигане на мамонизма.

Големите магнати наистина се крият като крайната движеща сила зад световния англо-американски империализъм; нищо друго. Великите парични сили наистина финансираха ужасяващите масови убийства по време на Втората световна война. Великите парични сили наистина, като собственици на всички големи вестници, вплетоха света в мрежа от лъжи. Те с удоволствие разпалиха всички низши страсти, усърдно насърчиха растежа на настоящите тенденции и чрез умна преспропаганда доведоха френския реваншизъм до кипене. Те внимателно подхранваха панславянската идея, сръбската самонадеяност, че е велика сила, и нуждата на тези държави от пари до степен, че световният пожар трябва да се разпали.

Дори сред нас в Германия духът на мамонизма, който искаше да знае само повече данни за износа, националното богатство, експанзията, големите банкови проекти и международните финансови сделки

доведе до упадък на обществения морал, до упадък на управляващия ни кръг към материализъм и хедонизъм, до повърхностност в националния ни живот – все фактори, които споделят вината за ужасяващия колапс.

С учудване трябва да се запитаме откъде мамонизмът, откъде международният едър капитал черпи своята неустоима сила.

Не бива да се пренебрегва фактът, че международното сътрудничество на великите парични сили представлява напълно ново явление. Нямаме паралел за това в историята. Международните задължения от паричен характер бяха практически непознати. Едва с възхода на световната икономика, с общата световна търговия, се утвърди идеята за международна лихвена икономика и тук докосваме най-дълбокия корен, тук сме стигнали до най-съкровения източник на сила, от който Златният интернационал черпи своята неустоима мощ.

Лихвата, безпроблемният и безкраен приток на стоки, основан само на притежанието на пари, без никакво добавяне на труд, е довел до растежа на големите парични сили. Лихвата върху заема е дяволският принцип, от който се е родил Златният интернационал. Заемният капитал е здраво прикрепил кръвоносната си фуния абсолютно навсякъде. Като ръцете на анемона, големият заеман капитал е оплитал всички държави, всички народи по света.

Държавни заеми, държавни облигации, железопътни облигации, военни облигации, ипотeki, обезпечени облигации – накратко, инструменти за заеми от всякакъв вид са оплели по някакъв начин целия ни икономически живот, така че отсега нататък всички народи по света се въртят безпомощно в златните мрежи. В името на принципа на лихвата, в съответствие с напълно безумната политическа заблуда, че всеки вид притежание носи право на доходи, ние се подчинихме на робството на лихвата върху парите. Не може да се даде нито една реална, валидна морална причина защо самото притежание на пари трябва да води до право на вечни лихвени плащания.

Това вътрешно противопоставяне на лихвата и на доходи от всякакъв вид без никакво участие на продуктивен труд се простира през душевния живот на всички народи и времена. Но никога тази дълбока вътрешна съпротива срещу властта на парите не е била толкова осъзната за народите, както в наше време.

Никога мамонизмът не е бил подготвен по такъв всеобхватен начин, за да започне световно господство. Никога досега не е поставял в своя служба цялата низост, жажда за власт, жажда за отмъщение, алчност, завист и лъжа по такъв умело прикрит и същевременно брутално натрапчив начин, както сега. Световната война е в своята същност едно от най-големите решения в еволюционния процес на човечеството в борбата да се реши дали в бъдеще мамонистично-материалистичният мироглед или социалистическо-аристократичният мироглед трябва да определят съдбата на... светът.

На пръв поглед, мамонистичната англо-американска коалиция без съмнение първоначално е била победоносна. Като реакция срещу нея, на Изток се заражда болшеvizмът и ако някой иска да види велика идея в болшеvizма, това без съмнение е позицията, диаметрално противоположна на мамонистичния мироглед. Методите, които болшеvizмът се стреми да използва за това обаче, са неуспешните лечения на д-р Айзенбарт. Те са опит да се помогне на болен от вътрешно отравяне със скалпел, чрез ампутиране на главата, ръката и краката.

Срещу това бушуване на болшевизма, срещу това безсмислено преобръщане, ние трябва да представим работеща нова идея, която с обединяваща сила обединява всички трудещи се класи, за да прогони отровата, която е разболяла света.

Виждам това средство в премахването на робството на лихвата върху парите.

Има три фактора, които правят лихвата върху заемния капитал очевидна като автентична и истинска причина за нашето финансово нещастие.

Първо, чудовищната диспропорция на заемния капитал с фиксирана лихва, следователно на капитал, който расте сам по себе си, без прилагане на творчески труд, и всъщност расте вечно.

При нас в Германия този заеман капитал вече е достигнал ниво, което не смятаме за твърде високо – 250 милиарда. За разлика от тази огромна сума, оборотният капитал на цялата ни германска индустрия е само 11,8 милиарда. Освен това са налице 3,5 милиарда капитал на 16 000 индустриални дружества с ограничена отговорност [GmbH], така че общо имаме само около 15 милиарда индустриален капитал за пресмятане. 20:1 е първата фундаментална констатация³.

Тази оценка означава, че при финансови проблеми от най-голямо значение всички мерки, свързани със заемния капитал, трябва да се окажат 20 пъти по-ефективни от мерките, насочени към едрия индустриален капитал.

Второ: лихвеното плащане върху гореспоменатия заеман капитал, оценено на 250 милиарда, разглеждано в неговата съвкупност за всички времена, възлиза на около 12½ милиарда годишно. За разлика от това, общата сума на всички разпределени промишлени дивиденди през 1916 г. възлиза през 1915 г. на около един милиард марки. През предходните десетилетия това число е било средно около 600 милиона. През последните две години на войната [1914-1918] то може би се е увеличило значително, но ще отбележи още по-голям срив през текущата година [1919].

Средната рентабилност на всички германски акционерни дружества [AG] е била 8,21%; по този начин, само с около 3½% по-висока от средната възвръщаемост на заеми с фиксирана лихва.

Така, обобщавам, в бъдеще германският народ ще трябва да плаща около 12,5 милиарда [годишно] за различните вечни лихвени такси на едрия заеман капитал, докато доходността от индустриалния капитал в годината на най-голям бум е била 1 милиард, а във времена на необезпокояван просперитет само 0,6 милиарда. По този начин, тук отново виждаме съотношение от порядъка на 20:1 до 12:1.

Третият и най-опасен фактор е огромният, отвъд разбираемото, растеж на големия заеман капитал чрез лихва и чрез лихва върху лихва. Тук трябва да се отклони малко повече и да се надявам чрез кратка екскурзия във висшата математика да обясня проблема. Първо, няколко примера.

Очарователната история за изобретяването на играта шах е добре известна. Богатият индийски цар Шихрам дал на изобретателя, като благодарност за изобретяването на царската игра, изпълнението на едно желание. Желанието на мъдреца било царят да му даде едно зърно пшеница на първото поле на шахматната игра, две на второто, четири на третото и по този начин винаги на всяко поле два пъти повече, отколкото на предходното. Царят се усмихнал на привидно скромното желание на мъдреца и заповядал да донесат чувал с пшеница, така че за всяко поле да могат да се разпределят зърната пшеница. Както всички знаем, изпълнението на това желание било невъзможно дори за най-богатия принц в света. Цялата световна реколта за хиляда години не би била достатъчна, за да запълни 64-те полета на шахматната дъска.

³ Очевидно 17:1 е по-точно, но може би Федер допуска вероятността пропорцията да се увеличи.

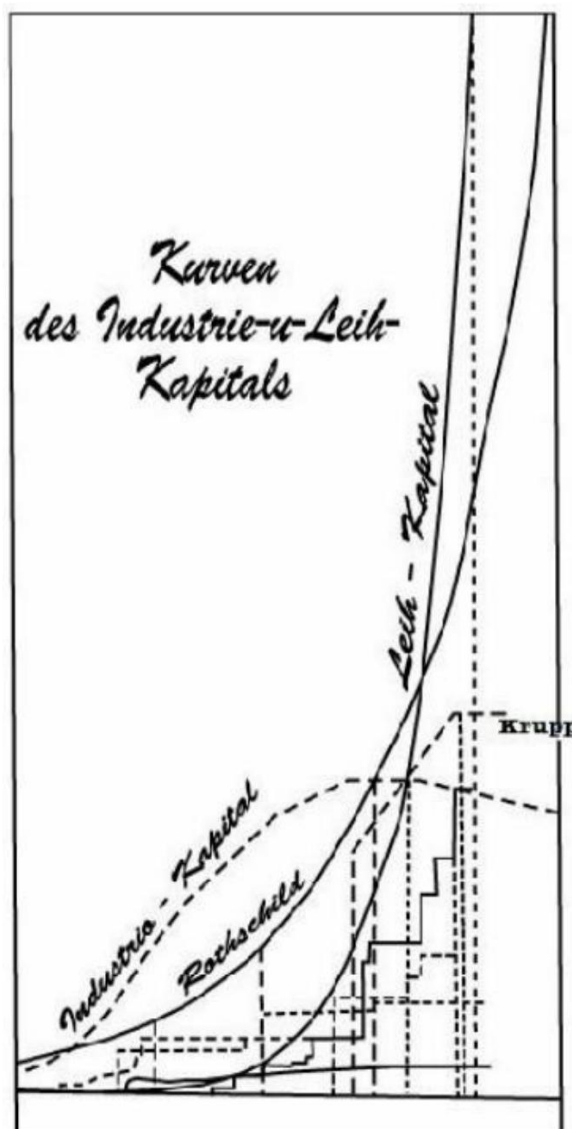
Още един пример: мнозина все още ще помнят от ученическите си години мъчението на изчисляването на сложна лихва; как стотинката, инвестирана по време на раждането на Христос, се умножава при сложна лихва, така че се удвоява на всеки 15 години. През 15-ата година след раждането на Христос стотинката е нараснала до 2 стотинки, през 30-та година сл. Хр. до 4 стотинки, през 45-та година сл. Хр. до 8 стотинки и така нататък. Много малко ще си спомнят каква стойност би представлявала тази стотинка днес: обем злато, еквивалентен на обема на Земята, Слънцето и всички планети взети заедно, не би бил достатъчен, за да представи стойността на тази стотинка, инвестирана при сложна лихва.

Трети пример: богатството на династията Ротшилд, най-старата международна плутокрация, се оценява днес на около 40 милиарда. Добре известно е, че във Франкфурт около 1800 г. старият майер Амшел Ротшилд, без собствено богатство, достойно за споменаване, полага основите на гигантското състояние на своята къща чрез отпускане на милиони с частичен резерв, които граф Вилхелм I от Хесен му е поверил за съхранение.

Ако натрупването на пари чрез лихва и лихва върху лихва при Ротшилд беше успяло само със скромната скорост на стотинка, кривата нямаше да се изкачва толкова стръмно, колкото се е увеличила. Но ако приемем, че колективното богатство на Ротшилд се е увеличило само със скоростта на стотинка, състоянието на Ротшилд през 1935 г. би било 80 милиарда, през 1950 г. - 160 милиарда, през 1965 г. - 320 милиарда, и с това то вече би надхвърляло значително общото национално богатство на Германия.

От тези три примера може да се изведе математически закон. Кривата, която представлява възхода на богатството на Ротшилд, кривата, която може да се изведе от броя на зърната пшеница за шахматната дъска, и числото, с което се умножава стотинката, произвежда при сложна лихва, са прости математически криви. Всички тези криви имат същия характер. След първоначално умерено и постепенно увеличение, кривата става все по-стръмна и скоро практически се доближава до почти тангенциална позиция към безкрайност.

Съвсем различно обаче протича кривата на растеж на индустриалния капитал. По подобен начин, произлизайки предимно от малки начала, скоро се появява силна ескалация на кривите, докато се достигне известно насищане на капитала. След това кривите стават по-плоски, а в някои индустрии може би дори леко ще намалее, ако новите изобретения са довели до обезценяване на съществуващи фабрики, машини и т.н. Бих искал да посоча само един пример тук - развитието на заводите на Круп. През 1826 г. старецът Круп умира почти без активи. През 1855 г. Алфред Круп получава първата си поръчка за 36 оръдия от името на египетското правителство. През 1873 г. Krupp вече е наемала 12 000 работници. През 1903 г. фрау Берта Круп продава целия завод и имущество на Алфред Круп.

акционерно дружество за 160 милиона. Днес общата стойност на акционерния капитал възлиза на 250 милиона. Какво означава името Круп за нас, германците? Върхът на нашето индустриално развитие. Първият в света производител на [стоманени] оръдия. Огромна сума от най-упоритата, целенасочена, интензивна производителност. За стотици хиляди наши другари начинанието на Круп е означавало хляб и работа. За нашата нация, оръжия и отбрана – и въпреки това е джудже в сравнение с милиардите на Ротшилд. Какво значение има растежът на богатството на Круп през един век в сравнение с растежа на богатството на Ротшилд чрез безпроблемно и безкрайно натрупване от лихва и лихва върху лихва?

Двете криви, нарисувани с удебелени линии, представляват лихвата по заемите и всъщност горната крива показва развитието на богатството на Ротшилд, а долната крива, първоначално плоска, а след това бързо нарастваща, показва по много общ начин характерното развитие на всички подобни криви, при които малко увеличение по хоризонталната ос може да доведе до удвояване на стойността по вертикалната ос. Щрихованата линия показва кривата на развитие на цялата ни индустрия през последните 40-50 години. Различно щрихованите фини линии показват развитието на няколко произволно избрани големи промишлени предприятия, от които произлиза общият характер на щрихованата крива на промишления капитал.

Трябва изрично да се отбележи, че кривите на заемния капитал са показани силно компресирани. Така например, кривата на богатството на Ротшилд трябва да бъде поставена 80 пъти по-високо от кривата на Круп. Целта на показването на кривите е, разбира се, само да се демонстрира фундаментално различният характер на двата вида капитал. Кривите на заемния капитал показват първоначално съвсем постепенно възходящо развитие; след това развитието се ускорява, докато, все по-диво и увличайки всичко със себе си, се издигне далеч отвъд човешките представи и се стреми към безкрайност.

Кривата на индустриалния капитал, за разлика от това, остава в крайното! Колкото и силни да са отклоненията, които една следа може да покаже в детайлите, като цяло фундаменталният характер на индустриалното развитие винаги ще бъде такъв, че след силно начално развитие следва определен период на зрялост, на насищане, след което рано или късно настъпва упадък.

Нищо не ни показва по-ясно дълбоката съществена разлика между заемния капитал и индустриалния капитал. Нищо не може да ни направи по-ясна разликата между опустошителните последици от заемния капитал и бизнес печалбите (дивидентите) от бизнес капитала, вложен и рискуван в големи индустриални предприятия, отколкото това сравнение.

Не може да се подчертае достатъчно, че самото разпознаване на математическите закони, които следват заемният капитал и индустриалният капитал, ни показва ясения път, по който трябва да се приложи лостът за поправяне на нашата разрушена финансова икономика. Ние ясно осъзнаваме, че не капиталистическият икономически ред, не капиталът сам по себе си и като такъв е бичът на човечеството. Ненаситната нужда от лихва на едрият заемен капитал е проклятието на цялото трудещо се човечество!

Капиталът трябва да съществува! Трудът трябва да съществува! Сам трудът може да направи малко. Сам капиталът не може да направи нищо!

Капиталът без труд може да бъде само стерилен! Следователно, най-важното искане, най-благородната задача на революцията, най-разумният смисъл на една световна революция е премахването на робството на лихвата върху парите.

Къщата на Ротшилд днес се оценява на 40 милиарда. Милиардерите от американските висши финанси, господата Кан, Люб, Шиф, Шпайер, Морган, Вандербилт и Астор, се оценяват заедно.

най-малко 60-70 милиарда. При лихва от само 5% това означава доход за тези осем семейства от 5-6 милиарда, което според изследванията на Карл Хелферих е приблизително 75% от годишния доход, който всички данъкоплатци в Прусия са имали през 1912 г. (По това време е имало около 21 000 000 данъкоплатци, 75% от тях биха били около 15 000 000. На всеки данъкоплатец има средно 1,56 роднини; следователно 23 милиона роднини.)

По този начин около 38 000 000 германци са били принудени да живеят с годишния доход на гореспоменатите милиардери. Разбира се, американските милиардери не са чисти лихварски капиталисти в същия смисъл като династията Ротшилд и т.н. Изобщо не ме интересува да споря дали американските милиардери наистина са „милионери със 100 милиона долара“ или „милионери със 1000 милиона долара“. Милиардери с милионни марки; в първия случай човек би трябвало да предвиди само една или две дузини допълнителни Крези. Или нека просто приемем „300“-те на Ратенау; тогава нашият списък със сигурност ще бъде подреден. Тук не е важно да се дава точен брой, но признатото съотношение от 300 към 38 000 000 ни отваря очите за бруталното царуване на международния заеман капитал.

Затова нека отхвърлим тези ужасни вериги, които могат само да задушат всеки енергичен труд; нека откъснем от парите силата да носят лихва и винаги отново да носят лихва, докато цялото човечество не стане изцяло задължено да плаща лихва на международния заеман капитал.

По този начин, именно тези три точки ни показват за първи път къде единствено лостът може да се приложи ефективно за облекчаване на вътрешните ни финансови затруднения.

Освен това, ние осъзнаваме, че атаката на целия социалистически свят от идеи срещу индустриалния капитал е била напълно неуместна, защото дори планираното пълно регулиране или социализиране на цялата предприемаческа печалба – ако приемем неотслабена икономика – би донесло смешно нищожна сума в сравнение с огромните финансови тежести върху бюджетите на нашия Райх и нашата държава.

Чрез премахването на робството на лихвата върху парите, целият финансов проблем може да бъде премахнат с един удар. Веднага ще усетим отново твърда почва под краката си; веднага ще ни стане ясно, че само сме се заблудили по най-гротескния начин с тази жалка облигационна икономика.

Защото какво друго е заемният капитал, освен дългове? Заемният капитал е дългове! Човек не може да повтаря това достатъчно често. Каква форма на лудост е това, когато германският народ като цяло е взел назаем 150 милиарда за войната си? Когато дори си е обещал за това сума от 7½ милиарда лихви и сега се чувства поставен в неудобното положение, неизбежно от самото начало, да се опитва да събере тези 7½ милиарда от себе си под формата на напълно фантастични данъци?

Трагичното в тази самозаблуда е по-малко глупостта на цялата тази икономика на военните облигации, която винаги сме използвали много по-добре от останалия свят, отколкото фактът, че само относително малък брой големи капиталисти извличат огромна полза от нея, докато целият трудещ се народ, включително средните и по-малките капиталисти, както и бизнесът, търговията и индустрията, трябва да плащат лихвата. И тук политическата страна на цялата идея излиза наяве. Тук те могат да осъзнаят, че всъщност големият заеман капитал и само той [т.е. не индустриалният капитал] е проклятието на цялото трудещо се човечество. Човек може да изопачава и изопачава нещата както си иска, но винаги масата от всички трудолюбиви хора в крайна сметка трябва да понесе разходите за лихвени плащания върху заемния капитал. Средните и по-малките капиталисти нямат какво да покажат за своите прекрасни лихвени плащания; не могат да имат какво да покажат за сумите от

Лихвата трябва да бъде изцяло облагаема с данъци. Независимо дали под формата на преки данъци или косвено под формата на косвени данъци, марки, мита или други тежести върху търговията, трудолюбивите хора винаги са наивници, а големият капитал е бенефициент. Сега е доста удивително да се види как социалистическият идеен свят на Маркс и Енгелс...

Сега е доста удивително да се види как социалистическият идеен свят на Маркс и Енгелс, от „Комунистически манифест“ до Ерфуртската програма (особено Кауцки), и дори настоящите социалистически лидери, щадят интересите на заемния капитал, сякаш по заповед. Светостта на лихвата е табу; лихвата е светиня на светините; никой все още не се е осмелил да я постави под въпрос. Докато собствеността, благородството, сигурността на личността и имуществото, законите на короната, привилегиите и религиозните убеждения, честта на офицерите, отечеството и свободата са повече или по-малко извън закона, лихвата е свещена и неприкосновена. Конфискацията на богатство и социализация, следователно откровените нарушения на закона, които са само донякъде захаросани, доколкото се извършват уж в името на съвкупността от индивиди, са на дневен ред: всичко това е позволено, но лихвата, лихвата е *poli me tangere*, „не ме пипай“.

Плащането на лихви по дълга на Райха е алфата и омегата на държавния бюджет. Гигантската му тежест дърпа кораба на държавата в бездната и въпреки това... всичко това е една голяма измама... а чудовищна самозаблуда, насърчавана единствено и единствено в полза на великите парични сили.

Тук бих искал накратко да се спра на възразенията, свързани с малките пенсионери, които ще бъдат обсъдени по-късно, за да не се уморяваме да мислим за тях. При разглеждането на много големите въпроси те не се вземат предвид, но е ясно, че тези компенсации ще бъдат осигурени чрез най-широко разширяване на услугите за социално подпомагане.

Измама, казах аз! Лихвена измама! Силна дума. Но ако тази дума има оправдание, която по време на войната беше може би най-използваната дума на бойното поле и у дома, тя има най-голямо оправдание по отношение на лихвената измама.

Но какво да кажем за военните облигации? С първите 5 милиарда Райхът извади от джобовете на хората спестяванията, които реално съществуваха. Парите отново се връщаха. След това дойде новият заем, за да изсмуче отново парите, а с него и последните остатъчни спестявания. И отново дойде помпата и изсмуква милиардите, и отново те се отдръпнаха обратно, докато весело, след като тази очарователна игра се повтори девет пъти, Райхът натрупа 100 милиарда дългове.

В замяна, разбира се, хората държаха в ръцете си 100 милиарда в финно отпечатана хартия – в началото си въобразявахме, че сме станали много по-богати – но после идва държавата и казва: „Предстои ми фалит.“

Да, но защо? – Аз самият със сигурност не мога да фалирам, дори ако от време на време вадя банкнота от сто марки от горния десен джоб и я слагам в левия. Със сигурност би било най-голямата глупост от всички, ако продължим глупостта на нашата икономика на военни облигации, като обявим фалит.

Нека разчупим робството на лихвата върху парите! Нека обявим сертификатите за военни облигации за законно платежно средство с отменена лихва и кошмарът на държавния фалит ще се стопи от нас като мартенски сняг под слънцето.

4 Федер тук разглежда германската нация като единно цяло, а не просто като съвкупност от индивиди: парите, които са били прехвърлени от едни германци на други германци, остават в рамките на германската нация, което означава, че е във властта на германското правителство да коригира разпределението, може би в непосредствен ущърб на някои индивиди, но за доброто на нацията като цяло.

Хората ми казват, че отмяната на лихвените плащания е прикрит държавен фалит.

Не, това не е вярно! – Призрактът на държавния фалит е всъщност само приказка и плашило, измислено от мамонистките сили.

Книгата на Франц Рьор, „Какво всеки трябва да знае за държавния фалит“, е изцяло заседнала в мамонистичния начин на мислене.

Въпреки че авторът като цяло съвсем ясно разпознава икономическите проблеми, които ни заплашват чрез социализацията, и въпреки че категорично и правилно съветва, че в крайна сметка само възстановяването на нашата икономика може да ни спаси – той не може да се освободи от суеверната вяра в светостта на интереса и затова изобразява държавния фалит изцяло в съответствие с интереса на мамонизма, като напълно ужасяваща катастрофа.

Интересно е да се отбележи, че Рьор, въпреки по-добрите си исторически познания, не може да се освободи от мамонистичния възглед и в заключителните си думи отбелязва: „Ако разрушителната икономическа катастрофа не бъде предотвратена, никой няма да бъде пощаден от нея“, докато на страница 81 той признава, че последиците от лошото управление на публичните финанси са били частично обърнати много бързо, а на страница 68 казва, че във всеки случай не би трябвало да има съмнение, че Русия (през миналия век) е преодолела тези валутни кризи без трайни проблеми. На страница 76 той казва, докато разглежда последиците от държавните фалити, че въпреки че, разбира се, са възникнали дълбоки икономически проблеми и т.н., като цяло не е довело нито до разрушаване на държавата, нито до разрушаване на нейната икономическа сила. Напротив, достатъчно често са наблюдавани бързо възраждане на националната икономика и възстановяване на публичните финанси. Когато авторът след това продължава още три реда, казвайки, че държавният фалит абсолютно означава икономическа катастрофа и причинява безкрайна мизерия; съжалявам, че не мога да следвам тази логика.

Но да се върнем към нашия конкретен случай! Кое би било по-честно? Да говорим фарисейски за неприкосновеността на военните облигации, докато потискаме народа с непосилно данъчно бреме? Или, ако един финансов министър имаше смелостта да се обърне към хората открито и да заяви: „Не мога да плащам лихвите по военните облигации или мога само ако събера точно същата сума данъци от вас. „...Но тогава, по време на войната, имах абсолютна нужда от пари; нищо по-умно (вижте Англия) не ми хрумна и затова извърших измамата с високолихвените военни облигации. Трябва да ми простите, възлюбени; в крайна сметка всичко беше за вас, но ако искаме да не играем повече на криеница... Аз, държавата, няма да плащам повече лихви, а вие, данъкоплатецът, няма да е нужно да плащате данъци, за да покриете тези лихвени плащания... Това напълно опростява нашите транзакции; избягваме огромната данъчна бюрокрация, а също и огромната бюрокрация, плащаща лихви, като по този начин спестяваме огромно количество пари и работна сила.“

Дълго се бавя с разкриването на тази измама, но я смятам за абсолютно фундаментална тук в никакъв случай не бива да губим от поглед голямата картина.

Според баварските данъчни декларации, кръгът от хора, които биха пострадали - да кажем точно тези, които според данъчните си декларации са получили над 30 000 марки лихвени плащания - е 822 души, което е само 0,4% от задължените да плащат данъци (Bayr. St-Z. 1913) в цяла Германия, следователно приблизително 10 000. (Горните 10 000!)

Нека сега, възможно най-кратко, да изясним най-важните аспекти на това революционно искане и всъщност нека първо разгледаме въпросите от нашата национална гледна точка.

За тази цел първо е необходим ясен поглед върху настоящата ни ситуация. Държавният секретар Ойген Шифер, в голямата си реч в Берлинската търговска камара, заяви, че е „невъзможно да се игнорира“. Това е само частично вярно. Възможно е да се игнорира огромната задлъжнялост на националната ни икономика и безпрецедентното обезценяване на валутата ни - накратко, фактът, че за една нощ се превърнахме в обеднял народ.

Тежестите, които ни се налагат чрез мирния договор, обаче не могат да бъдат игнорирани. Съществуващите в момента сертификати за задлъжнялост, както видяхме, възлизат на около 250 милиарда. Нека първо предположим, че Антантата ни налага допълнителни 50 милиарда военни репарации под някаква форма: това прави общо около 300 милиарда дълг.

Колкото и силно да натоварва тесните рамки на този трактат, все пак трябва да се кажат няколко думи за мащаба на германското национално богатство. Изследванията на Хелферих и Щайнман-Бухер оценяват германското национално богатство на около 350 милиарда. Може да се придаде само много ограничена стойност на подобни открития, колкото и внимателно да са били извлечени. Те са валидни само за периоди на необезпокоявана икономическа активност. Но те са и доста подвеждащи, тъй като са включени държавни и общински имоти, например ремонти на пътища, модификации на водни пътища и т.н. Ясно е, че макар производството на такива работи да е струвало огромни пари, те, строго погледнато, нямат никаква присъща стойност. По-добър критерий за националното богатство е така нареченото облагаемо богатство, както то произтича от данъчните декларации за вноските за отбрана или данъка върху богатството по време на война. В резултат на това се получава обща сума от 192 милиарда, което е много по-малко от цифрата на Хелферих. Въпреки това, според опита, към тази сума могат да се добавят около 10% за законно необлагаемите малки състояния и приблизително същата сума за „тихи резерви“ .5

Във всеки случай ми се струва прекалено оптимистично да се говори за национално богатство от над 250 милиарда. Но дори това число има само много ограничено значение. Най-правилното би било да се откъснем напълно от идеята за национално богатство, което е изобщо числено обхванато, и да стигнем до осъзнаването, че националното богатство намира своя израз изключително в умствения и физическия трудов потенциал на цялата нация и следователно принадлежи към порядъци, които нямат връзка с потъснатата концепция за капитал. Всъщност трябва да видим още един източник на национално богатство в наличието на минерални ресурси, богатствата на горите и плодородната почва, но тези неща също не могат да бъдат обхванати числено, тъй като тяхната стойност се колебае между нула и безкрайност, в зависимост от това дали минералните ресурси са неизползвани или, въз основа на геоложки доклад, могат да се изчислят на милиарди тонове въглища и...

и така нататък.

Нека не забравяме, че Германия наистина е бедна страна. Тя почти няма монополи. По богатство от минерални ресурси тя изостава значително от повечето си съседи, да не говорим за несравнимите минерални ресурси на Китайската, Индийската и Американската империи. По плодородие на почвата тя е далеч по-ниска от благословените полета на руската черноземна земя и от лесно продуктивните райони на тропическата и субтропическата земя. Следователно, в крайна сметка винаги имаме само потенциала и волята на нашия народ да работи, както и наличието на достатъчно работа, и трябва ясно да разберем, че при това положение не може да се говори за обезпечени дългове, за обезпечение на нашите дългови инструменти...

5 „Тихите резерви“ са резултат от подценяване на положителните стойности и надценяване на отрицателните стойности в счетоводството, т.е. като по този начин се създава впечатление за възможно най-ниско нетно богатство.

Независимо дали става въпрос за лихвоносни военни облигации или за нелихвоносни банкноти на Райха, зад тях стои само и единствено данъчният потенциал на целия народ – а какво е данъчен потенциал, освен функцията на работната сила на цялото работещо население?

Сега трябва да си изясним още един важен комплекс от въпроси и, разбира се, основните елементи на държавните ни приходи и разходи. Съществува забележителен контраст между широкото пространство, което грижата за печелене на пари заема в личния ни живот, и вниманието, което отделяме на големите въпроси на държавното финансово управление, и въпреки това между индивидуалната икономика и националната икономика не съществува никаква съществена разлика.

Основните приходи на държавата са: първо, нетните печалби на пощенските станции и железопътните линии; второ, тези на мините, горските администрации и други държавни предприятия; трето, пътни такси и косвени данъци; четвърто, преки данъци.

За да не насърчавам чисто теоретични дискусии по такива изключително практически въпроси, искам да изясня отделните записи от баварския държавен бюджет за 1911 г. според техния ред на величина. Пощите, телеграфът и железниците са донесли 120 милиона; горите, мините и др. - около 40 милиона; косвените данъци - 53 милиона; преките данъци - 60 милиона. Допълнителни 67 милиона са дошли от гербови такси, данъци, данъци върху наследството, поземлени данъци, трансфери на приходи от Райха и т.н.

Ами разходите? Тук на първо място откриваме плащанията за лихви по държавния дълг, включително дълговете за железопътните линии с 85 милиона. За кралския дом - 5 милиона; за правосъдието - 27 милиона; за вътрешната администрация - 40 милиона; за църквите и училищата - 51 милиона; за финансовата администрация - 13 милиона; за разходите, свързани с Райха - 50 милиона; за пенсиите - 36 милиона. Разни разходи - 5 милиона. Тогава, в тази щастлива година за баварските финанси, годишният бюджет остави излишък от 27 милиона.

В обхвата на нашите размисли обаче ни засягат само онези разходи, които могат да бъдат пропуснати чрез премахване на лихвено робство. Тук плащането на лихви по държавния дълг естествено стои на първо място с 85 милиона марки; към това добавете по-голямата част от плащанията ни за финансово управление от около 10 милиона; освен това голяма част от плащанията за цели, свързани с Райха, от които нека добавим половината, 25 милиона, и накрая 5-те милиона плащания за кралския дом вече са изчезнали: общо 125 милиона.

Изчезването на тези записи означава възможността за отказ от налагането на всички преки и косвени данъци, които, както видяхме, донесоха 53 милиона и 60 милиона марки, общо 113 милиона марки!

В момента изобщо не сме на мнение, че трябва да се премахнат изцяло преките и косвените данъци; безспорно в разумни граници те служат от една страна за образование, а от друга - за регулиране. Със сигурност не е повече от правилно и честно печалбите от собственост, притежавана свободно и чисто, да останат обект на умерено, поетапно данъчно облагане, тъй като държавата, разбира се, трябва да поддържа и сигурна собственост чрез своите полицейски органи. Изглежда също толкова целесъобразно търговията и индустрията да бъдат задължени да правят данъчни вноски, съответстващи на печалбите от трудовата им дейност, тъй като държавата трябва да се грижи и за поддържането и развитието на обществените търговски пътища за тях. Съответстващ минимален поглавен данък за всеки гражданин с право на глас е също така...

изискване за справедливост, тъй като грижата за сигурността на лицето и неговото имущество се изисква и от държавата.

В областта на косвените данъци, силното разширяване на всички чисти данъци върху лукса има регулаторен ефект в най-добрия смисъл, докато всички прости хранителни продукти и стоки от първа необходимост на хората трябва да бъдат освободени от данъци!

Резултатът от подобна данъчна политика би се проявил по-малко във високи приходи – за което не може да се говори, тъй като за по-голямата част от населението данъчното облагане не би трябвало да е реално бреме, а само напомняне, че човекът е не само индивидуална същност, но и гражданин на държавата, и че освен граждански права, той има и граждански задължения.

Данъчните приходи трябва да са по-малко необходими за изплащане на дълговете на държавните предприятия, чиято нетна печалба, както видяхме, е достатъчна за покриване на нормалните разходи на държавата за училища, университети, правораздаване, вътрешна администрация и др. Данъчните приходи трябва да се използват за подпомагане на специални културни задачи на държавата, за които никога не са били налични адекватни ресурси в рамките на нормалния държавен бюджет. Тук имам предвид предимно сиропиталища, институти за слепи и инвалиди, дневни центрове, грижи за бременни жени, борбата с туберкулозата, алкохола и венерическите болести, както и изграждането на градини и селища, особено за настаняване и хуманни грижи за нашите военноинвалиди.

Нашият поглед се разширява. Виждаме девствена земя. Може ли премахването на лихвеното робство да означава отмяна на всички данъци? Това би означавало, че ако бяхме излезли от тази гигантска борба като победоносен народ. При сегашните си обстоятелства нека не празнуваме твърде рано; тежестите, наложени ни от враговете ни, ще гарантират, че няма да го направим. Но във всеки случай, ние виждаме девствена земя, основана на наистина доста простия пример с нашия баварски държавен бюджет, който току-що използвахме...

Като цяло откриваме доста сходни взаимоотношения и в другите германски федерални провинции и не е преувеличено да се каже, че от излишъците на държавните предприятия, железниците, пощите, телеграфите, горите, мините и т.н., всички държавни разходи за цялостното правосъдие, за цялата вътрешна администрация, включително държавните строителни проекти, всички разходи за училища и университети, както и за културни цели, биха могли да бъдат покрити без затруднения. По този начин, едно напълно идеално състояние.

Защо не е така? Прокраднала се е лихва. Поради плащането на лихва, хранителните продукти на населението стават скъпи; заради лихвата захарта и солта, бирата и виното, кибритените клечки и тютюнът и безброй други стоки от ежедневна нужда носят косвени данъци. Поради лихвите трябва да се повишат преките данъци, които се разделят на поземлени данъци, които се прехвърлят под формата на по-високи цени на зърното, данъци върху жилищата, които повишават наема, и бизнес данъци, които... обременяват производителния труд, данъци върху доходите, които неизбежно понижават жизнения стандарт на държавните служители и хората с фиксирани заплати, и накрая, в самия край, скромен в даването, но ненаситен във вземането, заемният капитал плаща данъци върху капиталовите дивиденди. Според данъчните декларации за 1911 г. от 253 милиона капиталови дивиденди, получени в Бавария, всички 8,1 милиона са платени като държавни данъци.

Видяхме, че всички капиталови дивиденди, всички лихви върху капитала, в крайна сметка трябва да бъдат събрани чрез труда на целия народ. Видяхме, че плащането на лихви по публични дългове

представлява най-големият приход в държавния ни бюджет и видяхме, че тези, които са задължени да плащат данъци върху лихвените плащания, правят само изключително ограничен принос към държавните приходи.

По отношение на относителната величина, капиталистът е платил 8 милиона от общо 60 милиона преки данъци, което е само една осма до една шеста от преките държавни данъци, платени в Бавария през 1911 г. Преките данъци обаче са само около една пета от общите държавни приходи. Следователно заемният капитал допринася само с около една тридесета до четиридесет и осма част от общите нужди на държавата.

Не бива да се отрича, че данъчното законодателство по време на войната, особено през последните години, прибягна до по-силен данък върху капиталовите дивиденди, но по-силното косвено данъчно облагане горе-долу е вървяло в крак с това, така че относителният размер почти не се е променил.

Картината става по-плашеща, когато разгледаме бюджета на Райха. Тук самите пропорции са вече много по-неблагоприятни. Райхът няма същите данъчни източници като отделните федерални провинции. Преките данъци са запазени за федералните провинции; предприятията на Райха са ограничени до пощенската станция и железопътната линия на Райха (имайте предвид, че това не включва пруските държавни железници) и следователно остават само пътни такси и косвени данъци.

Редът на източниците на приходи на Райха (вижте Statistisches Jahrbuch für das Deutsche Reich за годините 1917 и 1918) е бил през 1915 г. 1 милиард косвени данъци, 0,8 милиарда специални приходи (военни вноски, зрелостни такси) и т.н. И тук картината е същата. Повече от една трета, по-точно 1,3 милиарда, е била погълната още през 1915 г. от плащане на лихви по дълга на Райха. И тук заемният капитал отново си проправя път. И тук той се нуждае от всички преки данъци, за да се задоволи. Захарта плаща 163 милиона, солта 61 милиона, бирата 128 милиона, тютюнът, шнапсът, пенливото вино, горивото за лампи, кибритените клечки, игралните карти и безброй други артикули трябва да бъдат обложени с данъци, за да се съберат един милиард марки, които след това се вливат изцяло в джобовете на капиталистите.

Днес как да се плаща лихвата по дълга на Райха е загадка. Само лихвените плащания поглъщат 8 милиарда [годишно], базирани на 100 милиарда военни облигации плюс други военни кредити. Приходите от пощите и железниците едва ли могат да бъдат допълнително увеличени. По-нататъшно увеличение на пътните такси едва ли ще бъде толерирано; следователно вероятно остава само пет- или десетократно увеличение на косвените данъци - невъзможност! - или ясното прозрение, че само и единствено премахването на робството на лихвата върху парите може да ни донесе спасение. Огромна самозаблуда е това, което представляваше цялата икономика на военните облигации. Германската нация взе назаем сто милиарда от себе си за войната си. За това си обеща 5 милиарда лихва; следователно трябва да плати 5 милиарда данъци. Цялата полза отива за едрия капиталист, който получава толкова много капиталови дивиденди, че не може да ги използва, и въпреки това само един доста скромнен процент се отнема чрез данъка върху капиталовите дивиденди, както видяхме.

Надявам се, че чрез основните акценти на моето представяне вече съм разсеял човешки разбираемия ужас, който много читатели може би изпитват, че евентуално ще загубят лихвения доход от красивите си сертификати. Нека само накратко демонстрирам с един пример, че цялата лихвена икономика е една голяма самозаблуда, и наред с това искам да разгледам по-високо ниво на солиден доход на средната класа.

Да предположим, че главата на домакинство има доход от труд от 10 000 марки и освен това още 5000 марки от капиталови дивиденди. На първо място около 1500 марки от тях ще бъдат платени под формата на преки данъци; след това поне 1000-1200 марки под формата на високи наеми ще бъдат...

отнети за вечна лихва. Още 1000 марки вероятно ще бъдат източени под формата на косвени данъци за семейство от пет или шест души и вече сега човек осъзнава, че не е останало много от прекрасните капиталови дивиденди, на които малките и средни капиталисти са се радвали при щастливите данъчни ставки от по-ранни години. Всъщност, още днес не може да се говори за „излишък“; напротив, ако човек сам разгледа днес настоящите фантастични данъчни предложения, вероятно ще бъде обложен с данъци значително повече доход от труд.

Естествено, ситуацията изглежда съвсем различна за едрия капиталист, който, да речем например, събира само 1 милион капиталови дивиденди. (Такива хора са доста много в Германия днес.) От данъка върху капиталовите дивиденди този щастливец плаща най-много 50-60 хиляди марки. От косвените данъци той също плаща не повече от бащата на семейството от предишния пример. В крайна сметка, в бюджета си той все още може да живее доста комфортно с 40-50 хиляди марки, дори в сегашната скъпа епоха. Ако му останат приблизително хубави 900 000 марки в брой, за това с 5% лихва по заемите той ще получи още 45 000 марки през следващата година и това, по закон, за сметка на работещото население.

Дребният пенсионер, който живее само от лихвата си, несъмнено би бил оцетен. Ако е способен да работи, тогава, разбира се, трябва да реши да печели доходи от труд. С това той се позиционира много по-добре от милионите си събратя, които нямат нищо друго освен физическия или умствения си трудоспособен потенциал. Ако не иска това, тогава трябва да изяде богатството си. В крайна сметка той има 20 години, за да го „хапе“ отново и отново, ако продължава да консумира годишната сума, която е получавал при 5% лихва. За лицата, които не са в състояние да работят или са отслабени от болест или възраст, очевидно трябва да се осигури подходящ поминък чрез развитие на социалното подпомагане за всички слоеве от населението.

Виждам социалното благополучие по следния начин:

Да предположим, че една възрастна дама, вдовица, която досега е трябвало да живее от лихвата от капиталова инвестиция от 60 000 марки, е лишена от източника си на доход чрез законно прокламираното премахване на лихвеното робство. Тук, чрез най-широко разширяване на пенсионната система, на гореспоменатото лице би се предоставила възможност да получава пенсия, съответстваща на нейния капитал, при което годишната пенсия би могла дори да се увеличи спрямо предишната лихвена доходност, така че да се даде известна компенсация за намалената стойност на парите дори на този кръг хора. Така например, в замяна на предадените 60 000 марки в дългови инструменти на Райха, на държавите или в обезпечени облигации, би могла да се даде годишна пожизнена пенсия от 4000 марки. Ако вдовицата има деца и иска да им завещае част от богатството, тогава може да ѝ се разреши само 40 000 марки да бъдат превърнати в пенсия, докато останалите 20 000 биха били запазени за децата. От 40 000 марки, в зависимост от възрастта на кандидата за пенсия, до 1/12 от получения капитал може да се дава годишно. Освен това, нека се отбележи също, че с премахването на потискащите данъци в резултат на премахването на лихвеното робство, разходите за живот на вдовицата ще бъдат значително намалени.

Би било много по-голямо от обхвата на това есе, ако се разгледат подробно личните интереси на всеки слой от населението. Подобно революционно искане не може да бъде свързано с лични интереси; въпреки това, когато идеята влезе в сила, човек ще открие, че здравословните последици в крайна сметка са от лична полза за всеки индивид.

Именно чрез вече изолирания по-горе проблем за това как да се постигне освобождаване от лихви по военни облигации, се опитам да изясня, че дребните капиталисти – под което имам предвид всички стотици хиляди, които са били привлечени чрез хиперамериканска реклама –

кампания за отделяне на спестяванията им за абонамент за военни облигации - не само че не получават никаква полза от лихвите, тъй като, разбира се, трябва сами да си ги платят с данъци, но и, с данъчно законодателство, пригодно за защита на едрия капитал, трябва да подкрепят плащанията на лихви за абонаменти за милиони марки.

Струва ми се, че освен тези непосредствени съображения, един апел към всички в името на благополучието на децата им сам по себе си трябва да убеди тревожния облигационер да приеме за напълно естествено отказа от вечна лихва по дълговете на Райха. В този случай, какво всъщност губи патриотът, който е дал 10 000 марки на отечеството си в най-голяма нужда, освен лихварско искане да получи 50 000 марки лихва в рамките на сто години, без дори да намали главницата? Вечно неговите деца и внуци трябва да работят, само за да платят цялата лихва.

Въпросът за изплащането на заемите може да бъде решен по различни начини. В моите накратко изложени основни идеи по разглеждания проблем, които представих на правителството на Народна държава Бавария [под ръководството на Курт Айснер] на 20 ноември миналата година [1918], предложих просто изплащането да замени плащането на лихва в размер на 5% годишно за 20 години. Вярвам, че по-нататък мога дори да направя много по-добро предложение, което поради своята простота със сигурност заслужава предпочитание: „Сертификатите за военни облигации след анулиране на лихвата ще бъдат обявени за валута.“ Това е яйцето на Колумб. Предимството на тази мярка е, на първо място, че никой всъщност не усеща нищо от нея. Сертификатите за военни облигации продължават да лежат в складовете; но никой млад човек не ги получава, както не получава книга, шкаф или някакъв друг полезен предмет, който някой би дал назаем на приятел.

Ако на някого му трябват пари, просто вади военна облигация и плаща с нея. В края на краищата, банкнотите с военни облигации имат също толкова красота и стойност на хартия, колкото и другите ни банкноти от 10, 20, 100 и 1000 марки. Със сигурност не може да се говори за това, че пазарът ще бъде наводнен с валута при такъв безпроблемен преход от лихвената икономика към безлихвената национална икономика. Всички сертификати за военни облигации наистина вече са добре защитени и се съхраняват в банкови трезори или други места за скривалище, считани за сигурни от хората, като например вълнен чорап или купчина тор. Всъщност не може да се отрече, че емитираните от нас книжни пари, около 40 милиарда, също не са в обращение, а в по-голямата си част се съхраняват по описания по-горе начин. Нашата нужда от валута по време на икономически бум преди войната също беше само около 4-6 милиарда и е немислимо днес да се нуждаем от повече от два пъти повече във все по-обичайната безкасова икономика.

Анулирането на лихвата трябва да се извърши по абсолютно същия начин за всички активи с фиксирана лихва. За тези активи, както и за активите, носещи дивиденди, се препоръчва първоначално предложеното „изплащане“ в 20 или 25-годишни годишни пенсии, особено за ипотeki.

Премахването на лихвеното робство по ипотеките означава без съмнение решение на жилищния проблем, освобождаване от прекомерни наеми. Изобщо не е очевидно защо притежателят

6 В по-късен раздел Федер заявява, че е решил, че простото допускане на сертификатите за военни облигации да се използват като валута не е най-добрата идея. Той предлага вместо това те да бъдат превърнати в банков кредит.

от ипотека следва да има вечната полза от лихвата върху веднъж отпусната сума, защо трябва да му се предоставя безпроблемен и безкраен приток на стоки, защо огромната маса от хора, само заради този нездравословен принцип на лихвата, трябва да плаща високи наеми година след година. Нека накратко се отбележи, че очевидно не може да се говори за пълно премахване на наема, тъй като, разбира се, управлението и поддръжката на домовете изискват постоянен труд и пари. Понижаване на наемите по този начин може да се случи само дотолкова, доколкото е резултат от само себе си чрез изплащане на ипотеките.

Само едно нещо трябва да се подчертае рязко, че премахването на робството на лихвата няма ни най-малко общо с нашия общ труд, произвеждащ стойност, доколкото не се създава никаква пречка за предприемаческия дух, за производителния труд, за производството на стоки, за придобиването на богатство. Напротив, както видяхме, целият трудещ се народ е освободен от задушавашо, неразумно, тежко бреме; душевният ни живот е очистен от опияняваща отрова.

Можем да кажем колко правилно е била разпозната плодотворността на проблема с лихвите в хода на историята, от факта, че умовете във всички епохи и при всички народи са били заети с него...

В различни пасажи от Стария завет, като Левит 25 и Второзаконие 15, откриваме разпоредби относно прекратяването на лихвата под формата на седмата година, в която всички дългове на народните другари трябва да бъдат отменени.

През 594 г. пр.н.е. Солон премахва личното дългово робство чрез законодателство. Този закон е наречен великата Сейсахтея (отърсване от бремета).

В древен Рим, Lex Gemicia от 332 г. пр.н.е. рязко забранява на римските граждани да начисляват лихва.

При Юстиниан е въведена забрана за сложна лихва, с разпоредбата, че не трябва да се изисква никаква допълнителна лихва, когато просрочената лихва е достигнала нивото на първоначално отпуснатата сума.

Папа Лъв I (Велики) издава през 443 г. обща забрана за начисляване на лихва; дотогава само на духовниците е било забранено да изискват лихва по заем. Забраната за лихва вече е част от каноничното право, а също и обвързваща разпоредба за миряните. Светското законодателство също постепенно се привежда в съответствие с каноничните възгледи и дори заплашва с наказание за начисляване на лихва. Откриваме това в полицейските наредби на Свещената Римска империя за годините 1500, 1530 и 1577.

Разбира се, подобни закони сега са били силно противопоставяни и често заобикаляни, и в тази доста кратка историческа ретроспекция може само да се спомене като удивителен исторически факт, че макар съгласно каноничното право от XI до XVII век начисляването на лихва да е било забранено за християните, то е било разрешено за евреите.

Би било изключително очарователно да се изследва във всеки отделен случай какви икономически тумори са довели до това мощно освобождаване от тежести. Би било особено ценно да се види кои сили и власти са нарушавали забраните за лихва отново и отново.

През Средновековието със сигурност често се е прилагала кратка работа на лихварите; обезкървени земеделци или граждани се събирали и пребивали спекулантите до смърт. Днес имаме

навлезе в съвсем различна фаза на проблема с лихвите. Подобни погроми са най-дълбоко неодобрявани.

Освен това, вече не става въпрос за отделни локално ограничени симптоми на заболяване, с които може да се пребори чрез отстраняване на гнония джоб; това, което се случва, е сериозно разболяване на цялото човечество.

Трябва най-категорично да се подчертае, че именно съвременната ни култура, именно интернационалността на икономическите отношения, правят принципа на лихвата толкова убийствен. Горната историческа ретроспекция също не бива да се разглежда като предоставяща аналогия с днешните обстоятелства. Когато вавилонците победили асирийците, римляните – картагенците, германците – римляните, тогава не е имало продължаване на робството на лихвата; не е имало международни световни сили. Войните също не са били финансирани чрез заеми, а със съкровища, натрупани по време на мир. Дейвид Хюм дава много добър преглед на това в своето „Есе за публичния кредит“. Само съвременната епоха с нейната непрекъснатост на собствеността и международното си право позволява заемният капитал да ескалира до безкрайност. Стотинката, която е била инвестирана с лихва по време на раждането на Христос, вече не съществува, защото оттогава всички права на собственост са трябвало да отстъпят място на насилието няколко пъти; за разлика от това, стотинката, която старият Ротшилд е инвестирал с лихва, все още съществува и ще съществува, ако има международно право, за цяла вечност.

Освен това, трябва да се има предвид, че широки части от Земята са преминали от натурално към парично стопанство едва в съвременната епоха. В тази връзка е особено важно, че едва в средата на 19-ти век са премахнати всички ограничения върху начисляването на лихва, както и всички забрани за лихви: така, Англия през 1854 г., Дания през 1856 г., Белгия през 1865 г., Австрия през 1868 г.

Следователно, днешната концепция за лихвата като неразделна от притежанието на пари не е много по-стара от половин век. Но именно тази концепция за лихва за първи път е превърнала парите в демоничната сила на такава всеобща принуда, която познаваме.

Зараждащата се и след това непрекъснато нарастваща задлъжнялост на държавите към капиталистите също датира едва от средата на 19 век. Едва оттогава виждаме как държавата се деградира от попечител на народната общност до попечител на капиталистическите интереси. Това развитие достигна своя връх във военните облигации, които срещаме във всички страни и които, както разбрахме, обслужват изключително само мамонистични интереси, които би трябвало да бъдат увенчани с гигантската кредитна конструкция на световен заем.

Тези кратки ретроспекции би трябвало да ни улеснят най-накрая да се откъснем от предположението, че на заемния капитал трябва да бъде дадена свръхсветската сила да расте вечно и безкрайно от себе си. Надарен с ужасяващ потенциал да изсмуква докрай. Трябва да се откъснем от идеята, че заемният капитал, незасегнат от светски дела и злодеяния, би трябвало да може да седи на трон над облаците, незасегнат от преходността, незасегнат от силите на разрушението, незасегнат от изстрелите на нашите гигантски оръдия. Защото, дори къщи и колиби, железопътни линии и мостове, разрушени от снаряди, да потънат в прах и пепел, ипотеките ще продължат да съществуват;

Железопътните облигации и публичните сертификати за задължнялост не се заличават по този начин. Ако села и градове, цели провинции станат жертва на безумното разрушение от войната, какъв е резултатът? Нови сертификати за задължнялост са това, което означава това. С очи, блестящи от алчност, Златният интернационал, въздигнат над облаците, наблюдава лудия наплив на човечеството. И не е далеч времето, когато цялото човечество най-накрая ще служи само като роби на лихвите на мамонизма.

Идеята е интернационална; тя трябва да освободи целия свят. Слава на нацията, която първа осмелява се на смелата стъпка. Скоро други ще го последват.

Въпросът, който често ми задаваха, дали идеята изобщо е национално осъществима, аз отговорих с „да“. Ние сме вътрешно задължени.

Срещу чуждестранни лихвени иски ние естествено сме безсилни засега; те просто трябва да бъдат платени. Прекомерният отлив на капитали трябва да бъде блокиран доколкото е възможно, но колкото и законодателят да се въздържа от изготвянето на закони срещу убийства, непредумишлени убийства, измами и т.н., защото винаги ще има мошеници, толкова и един народ в своята цялост не бива да се въздържа от предприемане на стъпка, призната за необходима за оздравяването на публичните му финанси, само поради факта, че не най-добрите елементи от народа се опитват да изнесат плячката си на сигурно място извън страната. Ако приемем, че стотици милиони, дори милиарди във военнооблигационни сертификати ще бъдат похарчени в чужбина; дори това все още не би могло да бъде съществен тласък за неуспех в премахването на лихвеното робство; защото пропорционално, от над 250 милиарда марки във вътрешни инвестиционни активи с фиксирана лихва, далечната част все още трябва да е в страната.

Нека отново обобщим накратко. – Премахването на робството на лихвите е радикалното средство за окончателното и трайно оздравяване на нашите публични финанси. – Премахването на общността на лихвите означава възможност за отказ от потискащите преки и косвени данъци, защото държавните предприятия, особено след социализацията на други подходящи сектори (вътрешно корабоплаване, електроенергия, въздушен трафик и др.), ще дадат достатъчно излишъци на публичната хазна, за да подкрепят всички социални и културни задачи на държавата.

Освен това финансово съображение, премахването на общността на интересите ще даде на производителния труд във всички области на дейност приоритета, който заслужава. Парите отново ще се върнат към подobaващата им роля, да бъдат слуги в мощния двигател на националната ни икономика. Те ще станат отново това, което са - ваучер за свършен труд, и с това пътят ще бъде разчистен за по-висша цел, за въздържание от бушуващата жажда за пари на нашата епоха.

Идеята сочи към създаването на единен фронт на цялото трудещо се население: от неимотувания работник, който, както видяхме, е много тежко обременен с косвени данъци за задоволяване на заемния капитал, през цялата буржоазна класа на държавните служители и служащи, на земеделската и дребнозанаятчийската средна класа, които усещат безмилостната тирания на парите под формата на мизерни жилища, аренда на земеделска земя, банкови лихви и т.н., чак до водещите глави, изобретателите и директорите на нашата голяма индустрия, които са повече или по-малко заседнали заедно в ноктите на едрия заемен капитал, за които първата задача в живота е винаги да работят за пенсии, дивиденди и лихви за паричните сили, играещи зад кулисите. Не по-малко всички кръгове на интелигенцията – художници, писатели, актьори, учени, както и други независими професионалисти – също принадлежат към тази група.

Въпреки че едрият заемен капитал, като група от физически лица или като олицетворение на лихвения принцип, се стреми съзнателно или инстинктивно да скрие факта на безграничната си жажда за контрол и въпреки че цялата ни правна традиция, основана на римското право, следователно на правото, служещо за защита на плутократията, е подчертавала толкова силно защитата на собствеността и по този начин е проникнала в чувството за справедливост на нашия народ, премахването на робството на лихвата върху

Парите трябва да дойдат, като единствен изход от заплашителното икономическо поробване на целия свят от Златния интернационал, като един от начините за прогонване на отровата на мамонизма с неговата корупция и замърсяване на менталитета на нашата епоха.

Превръщането на военни облигации в банков кредит

Искането в §1 за конвертиране на сертификати за военни облигации и др. в законно платежно средство е срещано многократно с възражението, че това би означавало прекомерно наводняване на пазара с валута. Само по себе си това възражение е доста погрешно. Инфлацията възниква само по себе си поради съществуването на военни облигации.

Вярно е обаче, че въпреки своята погрешност, опасението относно физическото присъствие на тези документи, обявени за валута, не изчезва и следователно, въпреки че е нереалистично, това опасение може да генерира неприятни странични ефекти, сякаш всъщност е настъпила нова инфлация. Следователно, изменяйки § 1, ние изискваме, след законодателно премахване на задължението за плащане на лихва, конвертиране на сертификатите за военни облигации, заедно с други публични облигации, [не във валута, а] в банков кредит.

Тази формулировка има голямото предимство, че физическото съществуване на военните облигации като хартия би престанало; сертификатите за военни облигации биха били доставяни на Райхсбанк от банки, банкери, спестовни институции и др. и биха били унищожавани след издаване на кредитно писмо за номиналната им стойност. По този начин почти всеки човек в Германия би получил банков кредит, открита банкова сметка, която би могъл да използва.

Подобна процедура би имала и голямото предимство, че задържането на по-големи инвестиции в частно владение не би било възможно, тъй като след изтичане на определен срок неиздадените сертификати биха били обявени за невалидни.

Освен това, поне би било възможно да се контролира колко военни облигации се изразходват извън страната [като по този начин се отразява на търговския баланс на Германия]. Последната точка обаче не бива по никакъв начин да блокира изпълнението на премахването на робството на лихвата. Тъй като наистина се чувстваме твърде слаби в сравнение с чужди държави, трябва да задоволим (само) лихвените искания, които ни предстоят от чужбина. Лично аз съм изцяло на мнение, че трябва да подкрепим и анулирането на лихвите дори за чуждестранните облигационери. Не е нужно да се страхуваме, че чуждестранните лихвени икове ще бъдат наложени с оръжие, тъй като е постигнат толкова голям напредък във връщането [от военната лудост] към нещо, наподобяващо самосъзнание, и никога досега в историята не е предприемано военно действие срещу велика държава поради финансови мерки, засягащи частни лица. Не бива да се предполага, че дори френският народ би поставил ултиматум на Германия заради претенциите за лихви на господата Майер, Шулце и Кон от Германия, основани на техните германски военни облигации, пренесени през границата.

Освен това би било възможно, за да се избегне дори привидността на държавен фалит пред останалия свят, да се проведе лотария на военните облигации, която след това, разбира се, лесно би могла да бъде манипулирана въз основа на статистика, получена чрез изискваното предоставяне на сертификати, така че първоначално само числата, за които се предполага, че принадлежат на хора в чужбина, да бъдат теглени и изплащани в банкноти на Райха.

И все пак, трето нещо би било добре дошлото установяване на разпределението на военните облигации и съпътстващата го възможност, която все още съществува, за изключително лесно събиране на данъка върху богатството, докато стипендиантите, разбира се, ще трябва само да инструктират офисите на Райхсбанк да таксуват сметката на г-н НН с толкова и толкова марки данъци. По този начин данъците-

плащанията биха били далеч по-безболезнени – въпреки че, разбира се, правото на обжалване на данъкоплатците би продължило да съществува в пълна степен.

С подобно преобразуване (конвертиране) на военни облигации в банкови кредити би могло да се постигне и известно социално изравняване, доколкото по-малките инвестиции във военни облигации, следователно всички малки вноски на всички онези, за които вноската във военни облигации наистина трябва да се счита за патриотично дело; да речем до 5 или 10 хиляди марки, биха били компенсирани по номинална стойност, докато всички по-големи вноски биха могли да бъдат кредитирани по лихва, която ще бъде определена. Кредитите за всички други държавни ценни книжа биха се третирали по абсолютно същия начин.

Специални коментари относно искането за закон в Манифест

Относно

§ 1 Напълно необходимо е всички държавни и общински дългови вноски да се третират по един и същи начин, тъй като само такова единно мащабно регулиране на цялата ни парична система, ръка за ръка с премахването на лихвеното робство, може да бъде осъществено.

По § 2

Вече е ясно, че премахването на лихвеното робство трябва да се приложи едновременно към всички останали ценни книжа с фиксирана лихва, за да не се предизвика абсурден бум на тези книжа, който очевидно би се случил, ако само публичните книжа бъдат обявени за безлихвени. Намалването на дълга като такъв би се постигнало чрез годишно погасяване, при което би се постигнало постоянно и последователно раздългване на всички обременени с дългове обекти.

Относно § 3

Този параграф е тясно свързан с предходните, както и с искането за национализация на ипотечното кредитиране в § 5. Земеделският производител или собственикът на жилище, обременен с ипотеки, продължава, както и преди, да плаща сумата, която е трябвало да плати на своите кредитори, но вече не като вечна лихва, а като погасяване. По този начин, след 20, 25 или 30 години, в зависимост от съществуващия лихвен процент, собствеността върху земя и жилище ще бъде освободена от дълг. (Ипотечната банка от своя страна, естествено, може също така само през това време да продължи съответно да плаща лихва по обезпечените облигации на притежателите на обезпечени облигации.) Ръка за ръка с това освобождаване от дълг възниква правото на собственост на общността върху недвижимите имоти, освободени от ипотеки.

Универсален регистър на жилищата, или по-скоро кадастър на недвижимите имоти, би трябвало да е на първо място; защото собствеността върху недвижими имоти без дългове естествено има и право на възстановяване на инвестирания капитал, както и постоянно вземане за част от наема, за плащане на всички такси, разноски и т.н., които са свързани със собствеността върху недвижими имоти, както и подходящо възнаграждение за работата, която самият собственик върши⁷.

Нека разгледаме това в общи линии с примера на градска жилищна сграда. Къщата е на стойност 100 000 марки. Срещу това е записана инвестиция на ипотечна банка от 50 000 марки с лихва 4% в позиция 1, некорпоративна инвестиция от 20 000 марки с лихва 5% в

⁷ Връзката между регистъра на жилищата и правата на собствениците без дългове е озадачаваща, освен ако идеята не е да се управлява растежът на имотите под наем, така че да се поддържат разумно рентабилни.

позиция 2, а 30 000 марки е сумата, внесена от самия собственик на къщата. Приходите от наем са 7000 марки. От тях трябва да се платят 2000 марки за първата ипотека, 1000 марки за втората ипотека и 1000 марки за разходи, разноси и т.н.: общо 4000 марки. Така на собственика на къщата остават 3000 марки като лихвено плащане [така да се каже] за неговия собствен инвестиран капитал от 30 000 марки.

След прилагането на законното премахване на лихвата върху парите, ситуацията след десет години е следната: 1-ва ипотека 30 000 марки, 2-ра ипотека 10 000 марки. Собственикът на жилището е възстановил напълно капиталовата си инвестиция, но от друга страна има ново, публично право на собственост в размер на 50 000 марки. С това започва правото на държавата да има думата относно по-нататъшните приходи от наем и да определя размера на наема⁸.

Би било несправедливо сега, по отношение на погасяването, собственикът на жилището да бъде поставен на едно и също ниво с ипотеките. Защото неговият капитал не е чист заемен капитал в по-тесния смисъл, който би трябвало да бъде засегнат от премахването на лихвеното робство; тук говорим за „рисков“ капитал, по-специално за пари, превърнати в ценна стока, по-специално в къща. Следователно от собственика на жилището зависи дали да предостави по-дълъг период на плащания или съответен процент, постоянно включен в оперативните разходи на жилището.

Целта тук не може да бъде да се правят каквито и да било обвързващи предложения; тук се правят само предложения за това как би могъл да се осъществи безпроблемен преход от лихвената икономика към безлихвената икономика дори в областта на недвижимите имоти.

За да завършим примера, нека след 25 години ситуацията се приеме следната: до този момент всички ипотеките са изплатени; само постоянните разходи са същите или, поради по-голямата възраст на къщата, са се увеличили от 1000 марки до може би 1500 марки. Нека възвръщаемостта, предоставена на собственика на жилището от тази сума, също е около 1000 до 1500 марки; следователно изглежда, че около 3000 марки от приходите от наем отиват за покриване на неподлежащи на договаряне разходи, докато останалите 4000 от първоначалните 7000 приходи от наем биха били свободно разполагаеми. По този начин държавата има възможността да намали наемите с повече от половината; тя ще направи това например в жилищата на работниците, или държавата може да намали наемите само с 20, 30 или 40% и по този начин да спечели от разликата огромен източник на приходи за други обществени нужди, преди всичко естествено за обществено строителство. За именения наемите не се намаляват или се намаляват не много, откъдето се отделят много големи допълнителни средства и за по-добро строителство на жилища или за специални социални цели. Това бъдещо състояние на нещата обаче разкрива – и аз смятам това за много плодотворна перспектива – вътрешната обосновка общността (държавата) още сега да участва в определянето на размера на наема по начина, който очертах по-горе, с намаляване на наема за жилищата на работниците.

В нарастващото право на държавата да участва в собствеността върху недвижими имоти се крие и основа за стабилна емисионна банка и издаване на кредити на ипотечни кредитори.

По § 4 и 5

Тези параграфи изискват социализация на цялата парична система. Парите са само и изключително ваучер за свършен труд, издаден от общност, която има своя собствена...

⁸ Федер не посочва как е извел цифрата от 50 000 марки: тя е половината от стойността на жилищната сграда, но е равна и на размера на корпоративната ипотека. Вероятно най-важният факт е, че тя не е повече от дължимата сума по ипотеките и следователно не причинява затруднения на собственика на жилището. Вероятно, предвид акцента, който Федер поставя върху безболезнения преход, ако дължимата сума по къщата беше по-малка от половината от стойността, държавата според плана на Федер все още нямаше да претендира за дял от собствеността, по-голям от дължимата по ипотеките.

държава. Емитирането на парични знаци е едно от суверенните основни права на държавата. Фалшифицирането на държавните парични знаци подлежи на най-тежки наказания; следователно е доста настоятелно социално искане паричната система да бъде поставена под контрола на колектива. Работната сила на колектива е единственият субстрат на паричните знаци и само неспособността да се оцени този фундаментален факт е довела като цяло до влошаване на публичните ни финанси и до пълна анархия на паричната система като цяло.

С отказа от личния и търговския кредит от частните банкери, предложен в § 5, се прави по-дълбок разрез в цялостната кредитна система. За държавната кредитна система, както и за общинския и дори за кредита за недвижими имоти, човек трябва да се придържа към премахването на лихвеното робство с най-голяма строгост и енергия, защото то е необходимата предпоставка за социалната държава като цяло.

Ситуацията е различна с личния кредит. Ние също изискваме, само по себе си, безлихвения личен кредит; но това изискване не носи същото огромно и принципно значение. Спомняме си 250-те милиарда заемен капитал с фиксирана лихва в сравнение с единствените 12 милиарда акции, изплащащи дивиденди.

Всички такива кредити, акции, сертификати за участие, минни дялове, дялови участия и т.н. са рисков капитал. Доходността от този капитал зависи от трудолюбието и ефективността на лицата, на които са поверени парите. Тук елементът на риска и опасността от загуба влиза в действие, заедно с въпроса за личното доверие. За тази цел определено обезщетение от специален вид все още изглежда необходимо. Собственикът на акции и т.н. по никакъв начин не е обезщетен или облагодетелстван, ако предприятието, на което е поверил парите си, не печели нищо. Той губи парите си изцяло, ако предприятието се срине.

Другояче е например при собственика на облигациите на Райххайзенбан. Железопътните линии на Райха [в Елзас-Лотринген] са напълно загубени със загубата на Елзас-Лотринген. Въпреки това, притежателят на железопътни облигации продължава да получава лихвените си плащания. От кого? От данъците на общността. Железопътните линии могат да работят с дефицитен баланс от всякакъв размер, както в Прусия и Бавария през последната година; въпреки това, притежателите на облигации получават лихвените си плащания по същия начин. От кого? От данък, плащан от работния потенциал и потреблението на работещото население.

Човек би искал просто да изясни напълно това фундаментално разграничение, за да може най-накрая да разпознае откъде вампирът изсмуква работния потенциал на хората.

По този начин, личният кредит трябва да остане, или по-скоро да бъде отново насочен към лични сделки чрез частната банка. Личната ефективност на търсещия кредит, с която банкерът е лично запознат, трябва отново да се превърне в определящ фактор за личния кредит. Таксите, определени от държавата, ще се регулират сами, в съответствие с текущото на парите, което във всеки случай ще започне с премахването на лихвеното робство.

Относно § 6

Основният момент на § 5 е валиден и по-специално за дивидентните активи. В интерес на социалната държава-общност трябва да се изисква да се направи опит за изплащане на веднъж предоставения назаем капитал и за големите индустриални предприятия – за да се постигне намаляване на задлъжнялостта на отделните индустриални предприятия към тези, които са само инвеститори.

Защото всъщност това, което успяхме да наблюдаваме в отношението на заемния капитал към всички народи, се повтаря и тук в по-малък мащаб. И тук капиталистът експлоатира работника,

бригадирът, инженерът, предприемачът, всички еднакво, защото принудата да се печелят дивиденди е с приоритет⁹.

Ако обаче постигнем освобождаването на индустриите и бизнеса от вечния лихвар, тогава пътят е ясен за понижаване на цените на продуктите и за доставка и разпределение на добавената стойност, отчасти за общността, отчасти за работниците, средното ръководство и съветите на директорите на конкретните предприятия, следователно за тези, които наистина единствено създават производство и стойности.

Относно § 7

В този параграф естествено се намесва и цялата област на застраховането, която може да бъде изградена на аналогична безлихвена основа. Плащаните премии не могат да се увеличават чрез добавяне на лихва; по-скоро застрахователните компании ще се превърнат в спестовни институции; с други думи, рискът и предимствата на застраховането се запазват. За това политическата общност трябва да бъде отговорна.

По § 8

Що се отнася до обезценяването на парите ни, което е резултат единствено от огромната маса от безбройните ни сертификати за задлъжнялост, ние изискваме силно градуиран данък върху богатството. В това отношение акцентиране върху „силно градуиран“.

Един [плоски] данък върху богатството [с цел] намаляване на броя на банкнотите и т.н. не би бил нищо друго освен самозаблуда, чрез която се хвърля пясък в очите на хората. Защото, ако аз също конфискувам половината от цялото богатство навсякъде и получавам плащане в облигации и ги раздробявам, всичко, което всъщност се постига по този начин, е намаляване на количеството хартия, докато в замяна коефициент на преобразуване ще увеличи фиктивната стойност на цялата циркулираща хартия до същото ниво, както преди. Реалната стойност принадлежи винаги само на стоките за потребление и стоките за употреба, никога на хартиените ваучери за извършен труд.

Друг въпрос е дали може да се подобри валутният курс на нашата марка. Но дори това подобрене на валутния курс в крайна сметка зависи само от работния потенциал и производството, с други думи, от възможността за производство на цялата ни национална икономика.

Възраженията и тяхното опровержение

Никога досега една идея не е успявала да се утвърди без опозиция, най-малко пък идея, която прави толкова радикално отклонение от отдавна установените предположения за светостта и неприкосновеността на интереса. С вече повдигнатите и очакваните възражения винаги трябва да се направи двойно наблюдение: първо, трябва да се запита каква част от направените възражения се основава на умишлено изопачаване на идеята за премахване на робството на лихвите, и второ, какво трябва да се каже в отговор на всички искрени и основани на факти опасения?

Най-честото възражение е твърдението: без начисляване на лихва никой няма да дава пари назаем.

⁹ Това е проблем на акционерните дружества. Компаниите са собственост на семейства, както е обичайно в Германия, нямат тази характеристика.

Всъщност вече не искаме никой да дава пари назаем. Кредитът беше номерът, беше... капан, в който попадна нашата икономика и в който сега е безпомощно оплетена.

Ако народът наистина спешно се нуждае от по-голям капитал, тогава той получава необходимите пари без лихва от централната държавна хазна, като се изисква само погасяване. В крайна сметка ще емитира нови банкноти. Защо трябва да емитира лихвоносни сертификати?! Дали хартията носи лихва или не, няма значение! Единствената и единствена негова подкрепа е работният потенциал и данъчният потенциал на народа. Защо да обременява всеки публичен разход от самото начало с оловната тежест на вечната лихва?

Да, но как държавата трябва да изпълнява културните си задължения за общността? Тя все още се нуждае пари и може да бъде справедлив в тази задача само чрез заеми, които начисляват лихва.

Това твърдение се основава на изцяло мамонистичен начин на мислене. То би трябвало да бъде умишлено изчислено за подвеждане след задълбочено прочитане на този Манифест; защото, първо, ние доказахме, че след премахването на лихвеното робство всички културни и социални задачи на държавата могат да бъдат покрити от държавни предприятия, от приходите на пощенските служби, железниците, мините, горите и т.н., без нищо друго. Второ, суверенната народна държава [Volksstaat] има правомощието по всяко време да се грижи за специални културни задачи чрез емитирането на безлихвени жетони за стойност вместо лихвоносните сертификати, обявени за правило в мамонистична държава. Напълно невъзможно е да се разбере защо държавата трябва да прави специални културни задачи, например изграждането на железопътни линии, канали и водноелектрически електропроводи, по-скъпи за себе си с вечно обещание за лихва, което е напълно ненужно. Ако не може да плати разходите за строителство от приходите на сегашните си държавни предприятия, тогава няма причина да се вижда защо държавата не трябва да създава парите; Суверенният народ наистина трябва да плати за това, докато той признава именно тези пари като платежно средство. Защо обаче народът, с целия си трудов и данъчен потенциал, трябва да стои зад поредното листче хартия (лихвения заем), което налага на народа в неговата цялост само вечно лихвено задължение в полза на капиталиста!? Затова, махнете тази мания на мамонистичната държава!

Тогава капиталистите просто ще вземат емитираните хартиени банкноти и ще натрупат хартия пари.

Това се опровергава по два начина. Първо, изискването самото притежание на пари да бъде направено нерентабилно тогава, разбира се, би било вече изпълнено и премахването на лихвеното робство би било доброволно предприето от самите капиталисти, тъй като капиталистът се отказва от лихвата по собствено желание, ако трупа банкнотите си у дома. Второ, страхът на капиталиста за парите му го прави малко вероятно; човек трябва само да си представи безсънните нощи на спечелващия валута, който държи големи суми пари, натрупани у дома, и постоянно трябва да вижда притежанието си застрашено от крадци, разбойници, взломщици, обиски на къщи, пожар и наводнение. Убеден съм, че почтеният гражданин би се уморил от тези тревоги за кратко време и скоро би намерил пътя си към държавната банка. Държавната банка издава разписка и сега е законно отговорна за сметката, но не и за каквито и да било лихвени плащания. В противен случай, разбира се, за всеки остава отворена трета възможност, а именно да работи с парите си, да създава ценности и да произвежда стоки, да участва в промишлени начинания, да прави живота си все по-богат и по-фин, да подкрепя изкуството и науката, накратко, да използва парите си с благотворно значение, като същевременно отхвърля култа към Мамон.

Въпреки това, все още може да се случи спешна нужда от частен капитал за някои цели, например за тестване на изобретения, основаване на бизнес от млади, компетентни занаятчии или бизнесмени и др.

Като начало, това няма абсолютно нищо общо с премахването на лихвеното робство!

Защото, на първо място, човек трябва логично да предположи, че капиталистът, който след премахването на лихвеното робство, разбира се, няма повече възможност да инвестира парите си по безопасен за бомби начин и да очаква безделно потребление на лихва, по-скоро, както в по-ранна епоха, ще бъде склонен да рискува парите си за такива цели, така че липса или нужда в тази посока ще се случва много по-рядко, отколкото досега. Или не е ли чувал, напротив, отново и отново от ефикасните бизнесмени, от най-умните изобретатели, именно оплакването колко е трудно да се получат пари в мамонистичната държава за такива цели, освен ако не може да се гарантира „дивидент“? На второ място, задача на бъдещата държава трябва да бъде да насърчава всяка компетентна сила чрез щедра подкрепа. Наистина, дори преди това е имало начала в тази насока в старата бюрократична държава, но толкова дребнави, че вместо стимул, е имало задръжки и нежелание поради тормозещите разпоредби, които са съпътствали отпускането на публична подкрепа. На трето място, нека отбележим, че с отпускането на няколко милиона марки може да се постигне изключително много. Радостта от труда, трудолюбието и упоритостта на немския изобретател, инженер, занаятчия и т.н. са толкова големи, че чрез правото на държавата да участва в резултатите от щастливите изобретения, разходите най-вероятно биха били богато възнаградени (Англия като пример).

Премахването на лихвеното робство непременно води до изчерпване на богатството.

Охо! Кой твърди това? Разбира се! Който е приспособил живота си към потреблението на лихвените си плащания върху капитала и не може да се реши да работи, за него това със сигурност е вярно: консумирайки 5% годишно, той ще е изчерпал напълно богатството си за 20 години. Разбира се, но това наистина е напълно в реда на нещата! Това, което искаме, е именно премахването на лихвеното робство; искаме животът с пенсия да престане да бъде най-висшият идеал на гражданите. Искаме да сложим край на този мамонистичен упадък; всъщност, ние не искаме повече да толерираме, че един, че мнозина, могат да живеят в комфорт постоянно само от лихвени плащания по заеми - с други думи, за сметка на другите!

Повтарям: също така изобщо не е вярно, че премахването на господството на лихвата би довело до елиминиране и изчерпване на богатството. Напротив, премахването на лихвеното робство би насърчило създаването на богатство, основано на труд, който произвежда стоки и създава стойност, необременен и освободен от вечните лихвени разходи. Премахването на лихвеното робство води, както видяхме, до всеобхватно намаляване на разходите в целия живот; то ни освобождава от прекомерната тежест на данъците, така че за всеки работещ човек възможността за натрупване на спестявания трябва да бъде по-голяма в бъдеще, отколкото досега. Още нещо! Произвеждащият стоки и стойности национално-икономически труд на промишлеността, търговията и занаятите по никакъв начин не се възпрепятства, а се насърчава максимално чрез премахването на лихвеното робство.

Какво получава работникът, ако капиталистите не получават повече лихвени плащания?

Този въпрос наистина не би трябвало да се повдига повече! Първо, разбира се, това беше постоянният боен вик на труда, че капиталистите ще експлоатират работниците; второ, ние наистина ясно и недвусмислено видяхме, че именно работникът е длъжен повече от всеки друг да плаща лихвите по заемите. [С други думи, това, което работникът получава, са по-ниски данъци и по-ниска цена на живот.]

Семейните връзки са отслабени и увредени, ако човек не може да остави богатство след себе си. децата.

Да, каква е реалността тук? Най-общо казано, мисля, че парите имат малко или никакво общо с чувството за семейство. Или някой е чувал, че децата на по-богатите родители се придържат към

родителите си повече от тези на бедните родители? Или богатите родители обичат децата си повече от по-малко заможните? Кое е по-важно за децата – родителите им да им осигурят възможно най-доброто възпитание и да ги научат на дисциплина, като ги отгледат в трудолюбиви, здрави и смели хора, или да им оставят възможно най-голямата торба с пари?

В отделни случаи несъмнено ще трябва да се признае оправданият стремеж за осигуряване на финансовото бъдеще на децата. Този стремеж, а оттам и пестеливостта на родителите към децата им, по никакъв начин няма да бъде засегната неблагоприятно от премахването на лихвеното робство; напротив. Възможността за спестяване ще стане по-голяма, когато националната ни икономика бъде освободена от всеобхватния натиск на лихвеното робство.

От примера на човека с доходи от 10 000 марки и пенсия от 5000 марки видяхме, че всички средни и по-малки състояния всъщност са лишени от всякакъв благотворен ефект чрез заобиколния път на преките и косвените данъци върху жилищния наем и т.н. Не мога да повтарям достатъчно често: лихвата по облигации за притежателите на малки и средни количества богатство е измама, самозаблуда, тичане в кръг, но големият капитал чрез своята всеотдайна преса доста дяволски е разпространил и провъзгласил по целия свят вярата в светостта и неприкосновеността на лихвата. Тя позволява на всеки сякаш да участва в прекрасното, упойващо потребление на лихва, за да приспи лошата съвест, която неизменно съпътства безделното, безтрудно потребление на лихва – и за да вербува другари за борбата, за защитата на това най-висше благо на мамонизма.

Държавният служител, държавникът, ще каже: държавата не може да се откаже от задължението, което е поела към своите кредитори.

Какво означава „задължения“? Морално ли е по някакъв начин да се поемат задължения, за които държавата трябва да знае от самото начало, че може да ги изпълни само ако вземе лихвата от кредиторите чрез преки и косвени данъци в абсолютно еднакъв размер? Къде е моралът в това? Или не е ли може би по-честно да се признае: „Мога да платя лихвата само ако събера точно толкова данъци – но по време на войната абсолютно трябваше да имам пари и за това извърших измамата с военните облигации; трябва да ми простите, мили хора; в крайна сметка това беше за вас и сега не искаме да играем повече на криеница; аз, държавата, не плащам лихва, а вие, данъкоплатецът, не е нужно да плащате данъци за лихвата; това значително ще опрости нашите транзакции. По този начин ще се справим без огромната данъчна бюрокрация и също така без изключителната бюрокрация, обслужваща лихвите. Нали? Имаме ли сделка?“ И вие, г-н Шайдеман, не публикувайте отново името си на всеки рекламен стълб като държавен секретар на старото компрометирано правителство сред глупави декларации, отнасящи се до сигурността и неприкосновеността на военните облигации. Само се zlepоставяте: ползата от цялата измама наистина е отишла само и единствено в полза на едрия заемен капитал.

Финансови служители и банкови специалисти заявяват, че премахването на робството на лихвите по военни облигации и публични дългове е невъзможно, защото е синоним на публичен фалит.

Ще ме простите: според вашите речи ние наистина сме публично обявени в банкрут или трябва да станем такива. Едно открито обявяване на публичен банкрут обаче би било най-голямата глупост, която бихме могли да извършим: към действителната некомпетентност на сегашните управляващи, това би добавило преждевременно историческо потвърждение на тази некомпетентност.

Защо да обявявам фалит? Ако съм сложил 3 марки от десния джоб на панталоните си в левия, Все пак не бива да обявявам фалита на десния джоб на панталоните си поради тази причина!

Наистина не беше по-различно и с военния заем! Райхът извади от джобовете на народа първите реално налични милиарди, след което парите се връщаха обратно; после дойде новият заем и отново парите се връщаха обратно; отново дойде помпата и изсмука милиардите и отново те се отдръпнаха, докато, след като играта се повтори девет пъти, държавата весело генерира 100 милиарда дълг. За това народът имаше 100 милиарда в ситно напечатана хартия в ръцете си. Отначало народът си въобразяваше, че е станал много по-богат; после дойде държавата и каза: „Ужасно е; имам 100 милиарда дълг и съм пред фалит.“ – Да, но защо? Това във всеки случай е самозаблуда! Аз самият наистина никога не мога да фалирам, ако от време на време вземам парите си от единия джоб и ги слагам в другия. Следователно можем да бъдем спокойни за държавния фалит по отношение на нашите вътрешни дългове по военни облигации. Следователно, наистина не е нужно да обявяваме публичен фалит и наистина можем да си спестим гигантския труд с глупавите лихвени плащания и големите, но още по-глупави данъци.

Нека най-накрая се освободим от това да изпълняваме поръчките на едрия заемен капитал! Само едрият заемен капитал печели от тази данъчна измама с лихвите по заемите, тъй като за него остава по-хубав буц злато, а трудещите се плащат този излишък под формата на косвени данъци; междуременно обаче дребният и средният капиталист просто гони собствената си опашка.

Глобалният икономически чиновник казва: Премахването на лихвеното робство не е възможно да постигнем само в Германия; това трябва да се направи в международен план; в противен случай ще загубим целия си кредит, капиталът ще се оттече и все още ще трябва да изпълняваме задълженията си по отношение на лихвите към останалия свят.

Признавам, че самият аз дълго време се чудех по този въпрос. Това е най-трудният въпрос, защото засяга отношенията ни с останалия свят; междуременно въпросът има две страни. От една страна, идеята за премахване на лихвеното робство е бойният вик на всички продуктивни народи срещу международното робство на лихвите върху парите; от друга страна, това е радикалното лекарство за нашите вътрешни финансови проблеми. Но всъщност няма причина да се въздържа от използване на лекарство, само защото също толкова болният съсед не го използва едновременно. Би било обаче допълнителна глупост, ако ние в Германия продължим да се въртим в луд кръг и да плащаме данъци и лихви, когато ясно сме осъзнали, че тази нелепа дейност е от полза само за големите капиталисти и за никой друг. Затова нека да ни водим с нашия освободителен пример; нека се освободим от робството на лихвите върху парите и скоро ще видим, че силата на тази победоносна освободителна идея ще стимулира народите по света да ни последват.

Всъщност съм убеден, че нашата инициатива – ако тази инициатива не бъде потушена от Германските мамонисти – ще помете другите народи с неустоима необходимост.

Спартакисткият казва: Цялата идея се свежда само до защита на капитала; тя все още остава тогава както е било: бедният човек няма нищо, а богатият остава.

Да, приятелю; като цяло е много трудно да се води дискусия с теб — ако наистина в дълбините на душата си си комунист и следователно ще твърдиш, че „всичко принадлежи на всички хора“¹⁰

, и ако наред с това наистина сте запознати с действителните идеи на великите болшевишки лидери в Русия, особено на Ленин, и ги считате за правилни, и съответно считате следващите задачи на Съветската република, определени от Ленин, „всеобщо разплащане и контрол върху цялото производство и разпределение“, за човешки възможни.

¹⁰Петър Кропоткин, Завладяването на хляба

Ако обаче сте напълно наясно с факта, че тази задача е наистина осъществима, ако изобщо е осъществима, само при ужасна тирания, и все още в дъното на сърцето си оставате убеден комунист или спартакистик и т.н., тогава нека не спорим повече помежду си; ние просто не се разбираме и говорим на различни езици, а бъдещето ще реши, или за държавата на усмирителната риза, която в крайна сметка може да се получи от хаоса на болшевизма, или за новата държава, за която се надявам, с национална икономика, освободена от лихвено робство.

Но ако в дъното на комунистическото си сърце – ако сте честни – откриете, че все още мислите, копнеете за жена и дете, за човешка душа, която е по-близо до вас от ескимос или зулуски кафир, ако по време на фабричен труд, командван от съветския директор, си мислите, че все още би било хубаво да притежавате собствена малка къщичка, малък градински парцел, ако наистина в самата дълбочина на душата ви не би ви дало истинско удовлетворение, че имате право като куче на улицата да използвате всяка кучка, която ви се изпречи на пътя, ако искате да наречете някого своя жена, ако просто мислите да спестите нещо от заплатата си, което тогава би трябвало да принадлежи само на вас, тогава вече не сте комунист; тогава вече сте се счутили в сърцето си от така шумно провъзгласения си слоган „Всички неща принадлежат на всички хора“; тогава точно това, което не искате, е всички неща да принадлежат на всички хора; искате точно това, което желаете за себе си – жена, дете, къща, ферма, спестявания – независимо дали вече го имате или само се надявате да го получите, дори тогава да принадлежи само на вас.

И виждаш ли, приятелю, ако само подозираш в сърцето си, че може да има значение за теб, ако някой случаен човек дойде и просто ти вземе спестяванията в името на „всички“, и ако ти доведе друго дете и вземе със себе си твоето, защото всички деца принадлежат на „всички“, тогава приятелю, нека не продължаваме да говорим напълно един под друг.

Може би бих могъл да ви помоля да помислите дали всъщност комунистическото послание, че всички неща трябва да принадлежат на всички хора, не означава непременно края на всяка култура, защото липсата на каквато и да е концепция за собственост, по убедителна логика, принуждава човека да се сведе до нивото на звяра.

Ако всички неща принадлежат на всички хора, ако може да се наложи водене на сметки и контрол върху цялото надземно производство и разпределение в смисъла на Ленин, тогава в най-добрия случай би се получила мравуняк. Но в този случай можем да се справим и без език, душа и мисъл; мълчаливо и инстинктивно можем да извършваме принудителния си труд. Краят на човека е там.¹¹

Но стига толкова, приятелю Спартак. Нека това основно съображение проникне дълбоко в главата и сърцето ти. По-точен отговор на въпроса ти ще се получи по време на разговор с другите страни.

А сега, вие, другари от двете социалистически ориентации, умерена и независима!¹²

Не мога да си представя, че от ваша страна биха дошли сериозни противоречия или възражения срещу премахването на лихвеното робство, и въпреки това трябва да се обърне категорично към вас, както и към целия социалистически свят на идеите, от Маркс до днешните лидери Еберт, Шайдеман, Каутски и т.н.

1. Социалистическата воля: издигането на работническата класа е идея, която безусловно ще надделее; засега сме съгласни.

¹¹ „Краят на човека“ е от Езекиил. Там означава предназначението на човека, но тук може да има двойно значение. Предназначението на човека при комунизма се превръща в безсмислено робство, което е унищожението на човека.

¹² Федер говори тук за Социалдемократическата партия и нейния пацифистки клон, Независимата социалдемократическа партия.

2. Пътищата, утъпкани за постигането на тази велика цел, са почти изцяло погрешни, защото те
3. се основават на погрешни предположения.
4. [Марксистката] социалистическа идея за държавата води по необходимост до комунизъм, следователно до упадък.
5. Тъй като обаче социалдемократията има различна цел – издигането на работническата класа, на всички трудещи се хора като цяло, тя е изправена пред ужасен вътрешен конфликт, защото логическите последици от марксизма водят до пряка противоположност на практическата цел на работническото движение.
6. От това вътрешно разделение произтича явната несигурност в посоката на правителство.
7. В името на великата практическа цел (издигане на работническата класа) трябва да се проведе по-рязка граница срещу „Спартак“ и болшевишкия комунизъм и с техните методи да се борим с всички сили. Но социалдемократията, организирана чрез профсъюзи, днес се чувства слаба пред тези радикални групи, защото е приела марксисткото мислене за свой основен принцип на образование и защото всички марксистки начини на мислене логически водят до комунизъм.

А сега доказателството: точка 2 казва, че пътищата, утъпкани от социалдемократията, са почти изцяло погрешни.

Цялата агитация, проведена в цялата страна, доведе до дълбоко разделение сред населението на нашата нация. Постоянно повтарящите се клевети срещу работодатели от всякакъв вид, всъщност от всякакво буржоазно професия, като експлоататори и кръвопийци на уж безпомощните работници, доведоха до неоправдано озлобление и до надменност на труда, което днес неизбежно намира своя израз в искането за „диктатура на пролетариата“ (Комунистически манифест). Същественото искане на Ерфуртската програма – прехвърлянето на средствата за производство от частна собственост в собственост и експлоатация на общността – днес е сгъстено във вик за „социализация“.

За всеки сериозен политик е напълно ясно, че пълната социализация на нашата икономическа разруха би означавала пълен държавен фалит. Но човек не смее да признае това открито и свободно пред народа.

Не социализация, а десоциализация би трябвало да бъде мотото сега. По този начин се прави опит да се компенсира крещящият провал на всяка социализация чрез заблудени данъчни проекти и по този начин да се „експроприират експроприаторите“ за втори път. Всичко това не означава нищо друго освен изоставяне на цялата национална икономика на пълна разруха. Вместо растеж (удвояване на производството, както обещаваха цялата социалистическа литература за периода след революцията, е изключено) се получи точно обратното.

Най-лошото обаче би било, ако сегашното социалистическо правителство си помисли да приема големи външни заеми. С това не само ще се сложи край на икономическия ни упадък, но и ние напълно ще се предадем в лихвено робство на Антантата, от което няма да има връщане назад.

Фундаменталният провал, основната грешка, върху която е изградена цялата тази погрешна верига от договори, искания и обещания към народа, е напълно погрешното отношение към индустриалния капитал и заемния капитал. Комунистическият манифест, Ерфуртската програма, Маркс,

Енгелс, Ласал, Каутски не са разпознали радикалната разлика между индустриалния капитал и заемния капитал.

По този въпрос цялата социалдемокрация трябва да се преосмисли; тази фундаментална грешка трябва да бъде ясно разпозната и откровено призната безрезервно. След това обаче трябва безмилостно да се направят единствените възможни заключения. Те обаче означават радикален отказ от безсмислената, защото напълно погрешна, ярост срещу индустрията, срещу работодателя. Работникът и човекът, който дава труд, принадлежат заедно; те имат една и съща цел – работа, производство; защото без производство, без труд не може да има живот, култура, напредък и възход. Самоочевидните и неизбежни противоречия, които съществуват между хората, само защото са хора, са много по-маловажни от големия общ интерес на работодателя и служителя. Тези противоречия са и са били разрешавани чрез трудови договори и търговски организации за взаимно удовлетворение и на двете страни.

Но нека не се занимаваме повече с тези тривиални въпроси в рамките на нашия трактат за най-големите политически силови линии, а нека само подчертаем, че интересът на труда като цяло е напълно съобразен с нашата национална индустрия, с националната икономика на нашия народ.

Който учи друго и представя противопоставянията между работодател и служител като по-важни, се разкрива като безотговорен именно по отношение на работниците; защото по този начин той полага брадвата в корените на дървото, което храни и подкрепя работника.

Социалдемократията обаче направи това и с това си навлече вечна вина пред немския труд; с това донесе неопишуема мизерия на нашия народ, защото не може да спазва всичките си обещания, защото не може да ни донесе мир на взаимно разбирателство, защото не може да ни създаде работа, защото дори трябва да издигне въоръжена сила срещу нас, защото не може да се справи без държавна служба, защото трябва да изисква задължението за труд, защото всеобщото равно и пряко изборително право за мъжете и жените над 20-годишна възраст не помага на никого да си изкарва прехраната, защото без държавната гаранция за сигурността на личността и имуществото трябва да настъпят хаотични обстоятелства, защото без интеграция и подчинение на индивида в обществото не е възможна жизнеспособност на държавата.

Така дълбока, изпълнена с отчаяние вълна на разочарование преминава през целия народ. Ако отделните хора все още не го разбират, министри, членове на парламента и народни делегати продължават весело да се лъжат, че „завоеванията на революцията“ трябва да бъдат защитени от „реакция“: какво означават тези два термина, ако изобщо означават нещо, никой искрен държавник не би могъл да обясни ясно на народа.

Негативните действия на революцията, свалянето на поредица от остарели династии, свалянето на офицери, премахването на благородническите титли, разпускането на армията, накратко „Великото разрушение“, наистина не е „печалба“.

И реакция?! Занемарената, гнила доктрина за божественото право няма никъде в целия народ достатъчно морална подкрепа, за да доведе до каквито и да било решителни действия; буржоазията, що се отнася до истинските буржоа, е твърде страхлива, твърде морално покварена, за да се обедини срещу класово съзнателния труд: следователно не е необходимо управляващата класа на работниците да се тревожи за династична или буржоазна реакция.

Но дълбокото разочарование на народа от така наречените завоевания на революцията, с други думи, от липсата на каквото и да е реално подобрение на положението на народа, това е голямата опасност. Това разочарование води до оттичане на огромни маси все по-наляво, където вече дадените обещания са далеч надминати.

В крайна сметка човек вече не може да дава обещания от рода на „всичко за всички хора“. Това е чиста лудост, но всяка идея, всяко явление, всяка дейност, разтегната и преувеличена до крайност, в крайна сметка се превръща в лудост и след това се превръща в своята противоположност. Същото важи и за комунистическата идея, че всичко трябва да принадлежи на всички, защото това в крайна сметка свършва и се свежда до това всички... да нямат нищо. Глад, отчаяние, мизерия, болести и нужда са пристигнали в Русия; хората са загубили последните остатъци от смелост и радост от живота.

Повтарям: огромната фундаментална грешка в социалистическия идеен свят в крайна сметка се дължи на неспособността да се разпознае дълбоката съществена разлика между индустриалния капитал и заемния капитал. Заемният капитал, поглъщащ лихви, е бичът на човечеството. Именно вечният, без усилие и безкраен растеж на едрия заемаен капитал, а не на продуктивния, стоково-производствен, индустриален оборотен капитал, води до експлоатация на народите.

Не мога да пропусна тук разглеждането на въпроса защо тази съществена разлика не е била призната; дали тя наистина не е била призната, или може би е била прикрита в полза на едрия заемаен капитал; дали лидерите и вождовете в борбата срещу капитализма, дали авторите на „Комунистически манифест“, на Ерфуртската програма и настоящите лидери винаги са действали с необходимата съвестност.

Най-сериозното и ужасно нещо е, когато човек хвърля съмнение върху абсолютната сериозност и твърдото убеждение на друг; това изглежда толкова по-сериозно, колкото по-внимателно човек търси причините и връзките, отнасящи се до житейските събития. Затова и аз не искам да дам никакъв отговор на самия този въпрос, а само да намекна за големи, неясни връзки, като цитирам изказване на Дизраели, най-великия английски министър-председател, лорд Бийкнсънфийлд. Това той пише в романа си „Ендимион“:

„Никой човек няма да се отнесе с безразличие към принципа на расата. Той е ключът към историята и причината, поради която историята често е толкова обърквана, е, че е писана от хора, които са били невежи по отношение на този принцип и всички знания, които той включва.“ [Барон Сергей до Ендимион]

Буржоазията.

Буржоа, за когото почивката се явява като негов буржоазен дълг, със сигурност е обезпокоен от всяко ново революционно искане, както винаги с всяка нова идея. За него това означава безпокойство; защото може би дори би трябвало да помисли нещо за това. Всяка промяна му е отвратителна; той иска да си почине и горко на онзи, който пожелава кесията му с пари. Сега наистина от него искат лихвите му, доходите му от наем на къщи, лихвите от обезпечените му облигации, лихвите, които събира по ипотеките; накратко, това, което представлява неговата почивка, неговото удовлетворение и неговото щастие.

Въпреки това, трябва да се запитаме какво ще кажат членовете на класите, притежаващи заемния капитал. Те формират, освен истинските буржоа... Буржоазията е човешки тип, с който не може да се започне нищо повече; буржоазията е клон от дървото на човечеството, който трябва да бъде отсечен, колкото по-скоро, толкова по-добре. Това са самодоволните, самодоволни Бабити с плачевно тесния си кръгозор, които не са способни на никакъв ентусиазъм. Те прекарват дните си във вечна монотонност с кафе, сутрешен вестник, сутрешно пиене, обеден вестник, обяд, следобедна дрямка, изрязване на купони, следобедно пиене, приятели в кръчмата и понякога кино. Лишени от разбиране за всичко, което движи света, всичко, за което копнее младостта, всичко, което мъчи народа, държавата и обществото, не се тревожат за война и победа, те вегетират и се разпадат, едновременно арогантни и сервилни – но буржоазията е толкова широка класа, че не може да бъде игнорирана.

По този начин, чрез премахването на робството на лихвите, спестовността се унищожава; хората попадат в бедняшкия дом.

Фактът, че премахването на лихвеното робство по принцип може да окаже влияние върху пестеливостта, трябва решително да се отрече. Пестеливостта има също толкова малко общо с преобладаващите икономически възгледи, колкото например разточителството. Пестеливостта и разточителството са човешки качества, които или присъстват, или не, без значение дали дадена епоха одобрява или не одобрява идеята за лихва.

В преходни времена може би може да се насърчи увеличаването или намаляването на спестовността. В дадения случай обаче съм много по-склонен към мнението, че един рационален, икономически мислещ човек ще си каже следното: „Вече не мога да разчитам в бъдеще да живея само от лихвата си. Искam обаче да живея в по-късни години и все пак да оставя нещо на децата си; следователно сега трябва да спестявам повече.“ Премахването на робството на лихвите, според мен, трябва да окаже този ефект върху мнозинството от хората. Що се отнася до възрастните хора, разбира се, те ще бъдат насочени към обществена подкрепа.

И тук трябва още веднъж категорично да подчертая, че предвид настоящата тежест на преките данъци върху собствеността и тежестта на косвените данъци върху всеки начин на живот, нищо от прекрасните лихвени плащания не остава, освен в случая на онзи човек, за когото – и това наистина е нещо несправедливо и с което трябва да се борим – всички доходи произтичат единствено от вечните лихвени плащания. Следователно, вероятно не е нужно да се страхуваме от спад в пестеливостта.

Наистина ли (отвратителният) едър капитал е толкова безплоден? Не е ли създал и средствата за мащабен прогрес, който носи за човечеството по-големи плодове от тези, които лихвата върху заемния капитал унищожава?

Не! Поставянето на въпроса само доказва, че мамонската фразеология е замъглила ясното ни виждане.

Големият капитал не е създал средствата за мащабен прогрес; по-скоро големият капитал е израснал от труда! Целият капитал е натрупан труд. Големият капитал сам по себе си е непродуктивен, защото обикновените пари сами по себе си са напълно безплодно нещо. От ума, труда и наличните или вече разработени суровини или минерални ресурси се произвеждат ценности и се произвеждат стоки – чрез труд и само чрез труд.

Защото, ако някой вложи толкова много пари в най-плодородната земеделска земя, в най-богатата въглищна мина, тогава земеделската земя не ражда зърно, нито пък въглищната мина сама по себе си бълва въглища! Нека категорично потвърдим това.

Ако хората са изобретили парите, те съответно са доста полезни и разумни; защото във всяко В сложна икономика човек се нуждае от този (всеобщо признат) „ваучер за свършен труд“. Но фактът, че тези „парични империи“ имат потенциал да растат вечно от самите себе си до огромност – а парите правят това, ако могат да носят лихва – е това, срещу което се бунтува сърцевината на нашето същество; това е, което издига парите далеч над всички други земни проявления; това е, което превръща парите в идол. И всичко това е наистина само най-огромната самозаблуда на човечеството!

Нищо, абсолютно нищо, не може да произлезе само от пари. Маса, шкаф, дрехи, къща, инструмент, накратко всичко около нас има някаква стойност; в крайна сметка човек все още може да използва чупена мебел като дърва за огрев, за да се стопли, но с банкнота от двадесет марки не може да направи нищо; Дори парче сирене не мога да увия в него. Едва след като хората разумно са се споразумели за улесняване на размяната на стоки за потребление, за издаване на ваучери за извършен труд, само с това листчето хартия получава смисъл и предназначение и е много разумно фермерът да получава от въгледобивната компания за зърното си не въглища, а пари; по този начин...

ваучер за друг извършен труд, например вили, съдове, плуг и коса. Но с това властта на парите би трябвало да приключи.

По този начин, мащабният прогрес на човечеството е постигнат не с пари, а със самите хора, с техния смел дух, горда дързост, умен ум, силата на ръцете им, техния споделен, следователно социален, трудолюбив труд. Толкова гордо и толкова ясно трябва да видим. Хората бяха това, което е важно, със сигурност не жалките парчета хартия, които хората са измислили за опростяване на търговията.

Допълнителна програма

Въпреки че премахването на лихвеното робство не е крайната цел на новото държавно изкуство, то е наистина най-решителното дело, единственото дело, което е способно да обедини всички народи в истинска лига на нациите, срещу тиранията на мамонизма, която обхваща всички народи. Но това не е краят. Напротив, премахването на лихвеното робство трябва да доведе до по-нататъшни стъпки, защото, както видяхме, то хваща глобалното зло от корена, и то от основния корен.

Едва когато бъде изпълнено основополагащото искане за премахване на лихвеното робство, за първи път ще бъде разчистен пътят за социалната държава. Това трябва да бъде ясно признато и трябва да бъде постигнато въпреки всички мамонистични сили. Викът за социализация [докато лихвеното робство продължава] не е нищо повече от опит да се доведе до формирането на тръст от всички индустрии и да се създадат гигантски конгломерати навсякъде, върху които едрият заемен капитал, въпреки всички данъци върху богатството, естествено ще има отново решаващо влияние в бъдеще. Социалистическа държава на мамонистична основа е абсурд и по природа води до компромис между социалдемократията, вече силно замърсена с мамонизма, и едрият капитал.

Ние, за разлика от това, изискваме радикално отхвърляне на мамонистичната държава и преустройство на държавата според истинския дух на социализма, в който управляващата основна идея е задължението за изхранване – в което едно старо основно изискване на комунизма може да намери своето рационално и полезно удовлетворение – под формата на това, че всеки член на народа ще получи отреденото му право върху земята на родината чрез разпределението от държавата на най-важните хранителни продукти.

Освен това, като скелет на новата държава, ние изискваме представителство на народа чрез Камарата на народните представители, която да се избира на най-широка основа, а наред с това и постоянна Камара на труда, централният съвет, в който работниците на нацията имат глас пропорционално на разпределението си по професия и икономическа класа. Накрая, ние изискваме най-висока отчетност от страна на ръководителите на държавата. Това ново изграждане на държавата на социалистическо-аристократична основа ще бъде разгледано в допълнителна работа, което ще се появи скоро от същото издателство. Предпоставката за цялата тази конструкция обаче остава премахването на робството на лихвите.

Моята непоклатима вяра, дори повече, моите знания ми карат ясно да осъзная, че премахването на робството на лихвите е не само приложимо, но и ще бъде и трябва да бъде възприето навсякъде с неописуемо ликуване. Защото имайте предвид: за разлика от всички други идеи, движения и начинания, колкото и добронамерени да са, които целят подобряване на човечеството, моето предложение не иска да се опита да подобри човешката природа; по-скоро то се насочва срещу токсично вещество, срещу феномен, който е бил изкусно – не, дяволски – измислен, напълно противен на най-дълбокото чувство на човека, за да разболее човечеството, за да го впримчи в материализма, за да му отнеме най-хубавото, което има – душата. Ръка за ръка до нея

цари ужасната, безмилостна тирания на паричните сили, за които хората са само роби на лихвата, съществуват само за да работят за дивидента, за лихвата.

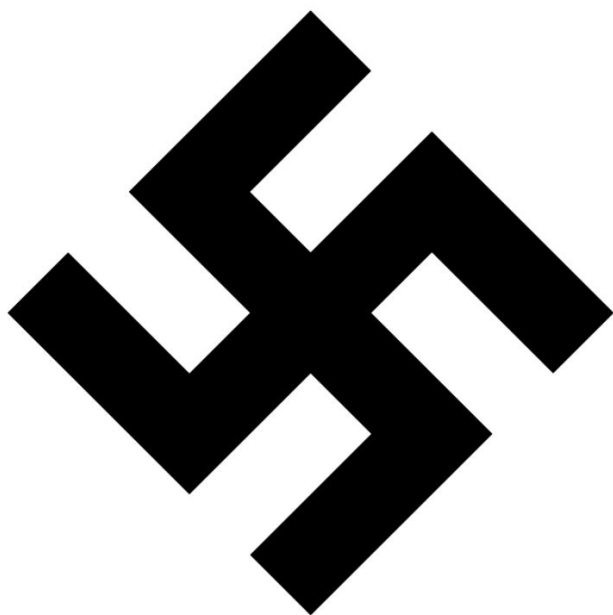
Дълбоко разтревожени, ние осъзнаваме ужасяващата яснота и истинност на старите библейски пословици, според които богът на евреите Яхве обещава на своя избран народ: „Искам да ти дам да притежаваш всички съкровища на света; в краката ти ще лежат всички народи на Земята и ти ще владееш над тях.“

Този глобален въпрос сега е изложен пред всички вас. Глобалните въпроси не се решават с махване на ръка, но идеята е ясна като бял ден. И делото трябва да се разпространява усърдно; трябва ясно да разберем, че сме изправени пред най-страшния враг - обхващащите света парични сили. Цялата сила от другата страна, от наша страна само справедливостта, вечната справедливост на производителния труд.

Протегнете ми ръце, трудещи се хора от всички страни, обединете се!

Германската държава на национално ниво

Социалистическа фондация

Предговор

ОТ

Адолф Хитлер

Всяка велика идея се нуждае от две неща: воля за власт и ясни цели. Волята за власт, за освобождение, е пламенна и силна в сърцата ни. Готфрид Федер в книгата си „Германската държава на национална и социалистическа основа“ представя нашите цели ясно, просто и по начин, разбираем за всички. В нея надеждата и копнежът на милиони са намерили форма и силен израз. Литературата на нашето движение е получила в нея своя катехизис.

Мюнхен, 8 ноември 1923 г.

Адолф Хитлер

Предговор до петото издание

Тук моят труд „Германската държава на национална и социалистическа основа“ се появява в поредицата на „Националсоциалистическа библиотека“. Текстът е останал по същество и в основата си непроменен, но пасажите, които се отнасят до обстоятелствата от времето на появата на този труд (1923 г.) и заимстваните от него примери, са заличени, а обясненията на еврейския въпрос са съкратени, тъй като на последния ще бъде посветен специален труд.

Новото издание трябва по-специално да докаже факта, че в основната програма не е променено нищо.

Мурнау, октомври 1931 г.

Готфрид Федер

„Блажени са хората, за които е налице остра нужда“

налага възвишена политическа идея, която,

да бъдеш велик и прост,

налага всяка друга идея на епохата в своя служба.“

Хайнрих фон Трайчке

Въведение

към първото издание

Гледаме в бъдещето, изпълнени със силна надежда и копнеж. Германия ще живее, Германия не може да падне. Германия е разтърсена сякаш от непреодолимите родилни мъки на нова епоха. Ужасните окови на самовината, както и чуждестранните мъчители, ще паднат и ще бъдат отърсени с мощно свиване на рамене, и Германия ще марширува начело на народите.

Ако толкова много страдания и мъки не бяха свързани с краха и падението, щяхме да можем да участваме с известно чувство на щастие в дните на сътворението на нова епоха. Ако хвърлим поглед върху деградацията на деня, върху объркването на настоящето, виждаме навсякъде мощна воля, сериозна работа, вдъхновена интуиция. Немската душа размахва крилете си към нов висок полет.

Задачите днес са мощни, по-големи и по-трудни от всякога в толкова болезнената история на германците.

Така че е необходимо да се реши двойната задача - не само да се „възстанови“ държавата и икономиката - а да им придадем нова форма. И по този начин нова форма и за културния и интелектуален живот на нашия народ.

Старият германски копнеж за обединена Германия най-накрая трябва да се превърне в реалност, ще възникне нов икономически закон, който ще помете кошмарната форма на лихвено-капиталистическа икономика.

Толкова всеобхватни и всепоглъщащи са задачите, които ни очакват. Сериозен и увещаващ стои духът на миналото зад нас; изпълнен със страхопочитание пред това, което се е случило исторически, върху солидната основа на най-добрата германска традиция, основана на най-ранната арийска мъдрост, народът и държавата, икономиката и културата трябва да бъдат създадени наново.

Тук работниците трябва да осъзнаят огромната си отговорност, всъщност те са носени от надеждата на цялата нация - за свобода!

Но националсоциалистическата идея е много повече от просто завръщане или отклонение към стари родови обичаи, тя разкъсва веригите на марксистката държава и икономическа форма, тя, като първа и най-решителна идея, съзнателно води най-тежката битка срещу мамонистичните сили, срещу всеобхватната власт на всееврейския империализъм, срещу духа на алчността, егоизма и безразличието.

Това всеобщо и велико германско движение за свобода намира своя най-мощен, волеви и целеустремен участник в Националсоциалистическата германска работническа партия. Партията е очертала целите си в кратка програма, която обобщава сбито основните искания на движението в 25 точки. Алфред Розенберг, главен редактор на „Националистически наблюдател“¹³, полемичният орган на националсоциалистическото движение на Велика Германия, е обяснил по начин, достоен за благодарност, програмните точки поотделно в кратко произведение¹⁴.

¹³ „Фолкишер Беобахтер“ е закупен през 1920 г. от НСДАП като орган на партията и е редактиран от Дитрих Екарт. до смъртта му през 1923 г., когато е ръководена от Алфред Розенберг.

¹⁴ Розенберг за първи път публикува своя *Wesen, Grundsätze und Ziele der Nationalsozialistischen Deutschen Arbeiterpartei. Das Programm der Bewegung* през 1923 г.

Въз основа на този труд е възможно поне да се каже на приятели и врагове какво иска Националсоциалистическата германска работническа партия. От друга страна, в литературата за националсоциализма липсва цялостен труд, който би дал отчет за политическите и икономическите идеи, от които изхожда националсоциализмът, какви пътища възнамерява да проправи по отношение на националната политика, за да достигне до крайната си цел – националсоциалистическа германска държава, държава на труда и производителността. Настоящият труд се стреми да изпълни тази задача. Следователно ще трябва да осветим отправната точка, пътя и целта на националсоциализма, ще покажем по какво германската националсоциалистическа държава ще се различава съществено от съществуващата държава, кои области ще останат по същество незасегнати, в кои области ще има съществени реформи и къде ще трябва да се тръгне по съществено нови пътища.

Ще трябва да търсим и откриваме нови пътища за обществения живот, особено за националната финансова политика, за третирането на расовия въпрос и свързаните с него въпроси. Освен това ще трябва фундаментално да се справим с враждебните възражения, изопачаванията и лъжите, които вече станаха шумни.

Задачата, която сме си поставили, е изключително голяма и все пак е само малка част от целия обхват на обновлението на Германия.

Всички усилия биха били напразни, ако решителността към смъртта и необузданата воля на лидерът не е работил за ефикасността на идеите.

Най-силната воля би била пропиляна напразно, ако не носим в сърцата си непоклатимо ясни образ за това как трябва да изглежда тази германска държава - Германия, земята на нашите бащи и деца - в съответствие с нашата воля - след нашата победа!

1. Основите

Моралните основи

Основата на националсоциалистическото държавно изкуство е пълната отговорност пред народа и пред самия себе си.

„Общественият интерес пред личния интерес“ е първият закон на националсоциализма.

Може да изглежда странно, че такъв принцип трябва да бъде установен общо за една държава, защото от историята познаваме периоди, в които благосъстоянието на цялото е било в съзнанието на владетелите като основа на тяхното държавно ръководство. Ако днес е необходимо да поставим този принцип пред всички други съображения, това е само израз на факта, че съвременните обществени условия са всичко друго, но не и израз на това единствено правилно политическо чувство. В този първи принцип виждаме също толкова тясно как моралът и икономиката са свързани помежду си.

Общественият интерес пред личния интерес е преди всичко морално изискване. Но едновременно с това, с отлична езикова яснота, той изразява йерархичната подредба между благосъстоянието на цялото и оправдания стремеж на индивида за лично придобиване и собственост. Следователно този националсоциалистически принцип по никакъв начин не изключва частната собственост. Напротив: националсоциализмът признава изцяло и изцяло значението на собствеността. Той знае, че личната собственост и правото на свободно разпореждане с придобитото е основата на всяка икономика и отвъд нея на всяка висша култура; но националсоциализмът е признал също така, че за признаването на частната собственост е необходимо да се поставят съвсем определени граници, т.е. къде собствеността се превръща в просто инструмент на власт и се прилага по експлоататорски начин срещу благосъстоянието на цялото.

Едва ли има един сериозно мислещ човек, който би искал да противоречи на този първи принцип в тази обща форма. Трудността ще се състои в правилната оценка на обществените интереси спрямо тези на отделния частен човек. Въпреки несъмнено съществуващото съгласие, че съображенията на обществения интерес трябва да са преди частните интереси, забележително е, че според валидните у нас правни идеи, именно по отношение на формата на използване на собствеността, не съществува морално ограничение, определено отвъд престъпното. Разбира се, забранено е да се действа с насилие срещу ближния (изнудване - убийство - убийство по непредумишлено - предателство и незаконно обогатяване и др.), но никога и никъде не е било забранено да се трупа неизмеримо богатство и да се използват често доста съмнителните банкови и борсови технически средства за това. Освен това законът дава право на всеки кредитор безмилостно да лиши неизпълнен длъжник от дома и имуществото му, когато настъпят неблагоприятни условия - болест, смърт, малформации, лоша реколта и глад - правят изпълнението на поетите задължения невъзможно. Всеки опитен съдия може да разкаже безброй случаи, в които нашият строг закон е разрушил икономическото съществуване, в случаи, в които всяко здраво чувство за справедливост се е разбунтувало срещу предаването на трудолюбив, старателен човек, който обаче е бил временно преследван от лош късмет, на бруталния натиск и хватката на кредитора.

Безграничното признаване на личното право на справедливи и законни претенции като цяло логично води до увреждане на обществения интерес чрез егоистичната експлоатация на тази по същество обърната антисоциална правна идея в противоречие с нашия държавен принцип „Общественият интерес е пред личния“.

В контраст с господстващата сред нас фалшива фундаментална формулировка, капиталистическата, стои другата крайност - марксистката идея за държавата и икономиката. Фундаменталната идея на тази икономическа форма е отричането на частната собственост. Марксистката доктрина стига дотам, че обяснява собствеността директно като „кражба“ (Прудон)¹⁵. Тя изисква, на чуждестранен жаргон, който е толкова неясен особено за германските пролетарии, „експроприация на експроприаторите“¹⁶ - с други думи, лишаване от собственост! Тази доктрина, разрушаваща държавата, народа, културата и икономиката, е намерила своята крайна, но логична реализация в руския болшеvizъм. В икономически аспект тази крайност може да се обобщи в изречението:

„Всичко принадлежи на всички“.

Тук става въпрос за обезличаване на собствеността, за прехвърляне на цялата собственост към анонимната собственост на цялото.

От друга страна, все още царуващата сред нас крайност на неограниченото право на собственост ни е довела вече до последната стъпка пред храма на бога Мамон, на чиято врата пише със златни букви: „Всичко принадлежи на Единия“. Дори тази плашеща икономическа форма трябва да доведе също толкова до обезличаване на собствеността - само че по друг начин - по начин, в който накрая цялото трудещо се човечество е притиснато тук в ужасяващо дългово робство към анонимна финансова сила.

В рязък контраст с току-що описаните икономически крайности на марксисткия социализъм и висококапиталистическия мамонизъм на западните демократи, икономическият идеал на националсоциализма изисква реализирането на принципа „На всеки своето“.

Именно в този принцип моралът и икономиката са отново най-тясно свързани. Премахването на моралните принципи от търговския живот е наистина толкова характерно за съвременната икономика, в която именно превъзходната сила на по-голямото притежание, по-голямата хитрост, изкуството да се избягва държавната власт дори в най-опасните сделки, накланя везните. Един поглед към хилядите предимно мрачни същества, които вършат пакости във всички големи градове, които разполагат с фантастични суми, един поглед към многобройните дела, които стигат до съд въпреки цялата съпротива на участниците, ни показва колко ужасно покварен е днешният търговски морал. Нека разгледаме, за разлика от това, ужасяващата мизерия в средите на средната класа и на женените работници, които вече не могат да плащат за мляко и хляб за своите бебета и растящи деца, нека бъдем наясно, че като цяло в много, много случаи с почтен труд едва ли могат да се спечелят основните неща за живот, особено...

когато има деца, за които трябва да се грижат и отглеждат. Неволята на интелектуалците и свободните професии надхвърля всякаква мярка; творците от най-висок ранг, особено когато ориентацията им не съответства на еврейската ориентация на вкуса, която господства днес, са категорично предадени на глад; истинските немски стихотворения не могат да постигнат публично изпълнение. Но напълно неописуема е мъката на онези, които поради лошото управление на държавата по отношение на финансовата политика са били измамани от спестяванията си, пенсионерите и пенсионерите с малък капитал, военноинвалидите, принудените да помагат за благотворителност, както и всички онези, които са разчитали на сигурността на държавните облигации, както и на стабилността на националната ни валута и златното покритие на марката. Такова състояние е разлагане на икономиката - анархия. Трудолюбието се отплаща с недостатъчно възнаграждение, мързелът се възнаграждава, почтената търговия страда, нездравословната търговия, посредническата търговия, спекулата процъфтяват най-добре. Колкото по-високо в културно отношение е едно произведение, толкова по-лошо е възнаграждението, което може да се получи. Доверието се отплаща с...

¹⁵ Пиер Жозеф Прудон (1809-1865) декларира в работата си от 1840 г. Qu 'est-ce que la proriете? че „la propriete c'est le том“.

¹⁶ Тази фраза, заимствана от френското „Texpropriation des expropriates“, е използвана от Маркс в „Капиталът“, I, гл. 24: „Последният час на частната собственост удря, експроприаторите биват експроприирани.“

предателство, и то от страна на държавата, която би трябвало да бъде защитник на закона и справедливостта, адвокат на обществения морал.

Изобщо не е нужно повече да сочим корупцията в обществения живот, юдеизацията и обедняването на пресата и жалкото безсилно и недостойно ръководство на външната ни политика, за да покажем крайното унижение на обществения ни живот и икономическия ни морал.

Срещу това материалистическо обедняване и замърсяване на обществения живот, националсоциалистическата идея за държавата противопоставя отдавна изпитания принцип на държавата и икономиката: „На всеки своето“, но преди всичко „Общественият интерес пред личния интерес“. С издигането на този принцип до водещ принцип на националсоциалистическата държава, националсоциализмът се обвързва с най-добрите и най-славни периоди от германската история.

„Suum cuique“¹⁷ вече е бил икономическият принцип на здравословното немско ранно Средновековие, но особено за дълъг период той е бил осигуряван чрез организирането на гилдии, на които на всяка е било отредено нейно собствено място. Съвместната работа между майстор и чирак за поне половин или една трета от стотинката е осигурявала на работника доходите му, по-добрата работа и представяне са намирали своето признание и награда, а в случаи на изключителни постижения - слава и богати печалби.

„Suum cuique“ краси и най-високия пруски орден, Ордена на Черния орел, макар тук в специалния смисъл, че короната му се дължи на специални заслуги. Именно това тълкуване съответства съвсем конкретно на националсоциализма - не толкова защото тук става въпрос за дворцови украшения или едностранчиво почитане на военната служба, колкото защото моралното съдържание на възнаграденото изпълнение на дълга към държавата и народа намира своя израз в него, изпълнение на дълга, което се извършва безкористно, безцелно и без предварителна грижа за дрънчащи заплати, с оставяне на личните интереси на заден план, родени от вътрешно, непреодолимо чувство за отговорност към държавата и народа.

Ние, националсоциалистите, разширяваме този принцип и в другата посока, добавяме към „на всеки своето“ от немското Средновековие и към идеята „Да заслужи короната си“ на държавата на Фридрих, с най-голям акцент: „На престъпника своето наказание!“. На всеки своето, да заслужи короната си, на всяка подредена и почтена работа своето адекватно заплащане, на всяко специално постижение своето по-високо възнаграждение, на всеки беден човек и на всеки, който невинно е изпаднал в беда, достатъчна помощ от обществени средства, но също така и на всички, които действат против обществения морал и икономическата почтеност - заслуженото наказание.

Въпреки това, ние подчертаваме, че по никакъв начин не е в обхвата на задълженията на националсоциалистическата държава да контролира индивидуално държавния гражданин по икономически въпроси, че икономиката просперира най-добре, доколкото е възможно, свободна от бюрократична опека. Знаем също, че намаляването на риска за всеки отделен държавен гражданин чрез държавата - по-скоро в смисъла на „безрисковия човек“ на Науман, т.е. на човек, чието основно съществуване държавата трябва да осигурява - би постигнало точно обратното на това, което Науман е очаквал от нея.¹⁸ Задължението на държавата трябва да се ограничи до създаване на предпоставки за икономика, която се държи сама

¹⁷ На всеки негово собствено

¹⁸ Фридрих Науман (1860-1919) е протестантски теолог и либерален политик, основал през 1896 г. и разпространявал форма на социален либерализъм чрез списанието си „Die Hilfe“. След Първата световна война Науман става първият председател на Германската демократична партия (DDP).

възможно най-свободен от ужасяващите лихварски явления, които познаваме в съвременната лихварска капиталистическа държава.

Следователно благосъстоянието на държавата трябва отново да се превърне във висш закон, а ефикасността на държавата трябва да постави принципа „Общественият интерес пред личния“ пред всички останали съображения.

Сега обаче този принцип прави необходимо сред държавниците, държавните служители и тези, които заемат видни позиции в обществения живот, една характеристика, която днес почти напълно е изчезнала от управлението и обществения живот - отговорност.

Целият ни обществен живот днес е пряко под знака на безотговорността. Делегатите не носят отговорност - някой казва „имунизирани срещу“ - за това, което правят и говорят в парламента. Отчаян термин, като се има предвид, че този израз е взет от медицината, където се казва, че тялото вече е толкова наситено с отрови, че нововлитите отрови му вредят много по-малко или изобщо не му вредят, докато здраво тяло би умряло от тях. Фракциите не носят отговорност за решенията на мнозинството, министрите не носят отговорност за изпълнението на длъжността си, защото те са само функционери на партиите, които участват именно във формирането на правителството. Ако нещо се обърка, народът наистина понася най-тежките щети, но така нареченият отговорен министър само се заменя от друг също толкова безотговорен партиен функционер. За реална отговорност не се говори.

Още в епохата на божественото право на царете, обръщението към Всевишния, за съжаление, твърде често е било съвсем особена форма на безотговорност на управляващите господари - (редки изключения, за които отговорността към техния бог е била синоним на чувството им за отговорност към народа, са изрично признати). Като цяло обаче този скъп бог винаги е бил, в крайна сметка, само удобен защитен щит, зад който може да се скрие, на стълбата на чиновника, отговорен само пред своя началник, на министъра, отговорен само пред своя крал, и на владетеля, отговорен само пред своя бог, най-невероятната безотговорност на управляващата класа и нейните представители по отношение на действителните жизнени нужди на народа.

Националсоциализмът ще трябва радикално да премахне тази санкционирана от държавата безотговорност.

„Най-висша отговорност“ ще стои с железни букви над входната порта на националсоциалистическата държава. На онзи, който има честта да заема ръководна позиция в интересите на един велик народ, не може да му се напомня достатъчно силно за неговата отговорност. Всъщност само онзи може да бъде лидер, който носи това най-дълбоко чувство за отговорност в гърдите си. За всички държавни служители и за тези, които са в обществения живот, тази отговорност трябва да бъде специално предвидена и изпълнявана с безмилостна строгост. Само по този начин може да се постигне реално възстановяване, така да се каже. Само по този начин може да се възроди и да расте най-ценното нещо, което може да позволи на лидера и народа отново да се превърнат в истинска национална и историческа общност - доверието. И от доверието тогава може да расте отново вярата, която, с отговорността на лидера, ще доведе до възстановяване и обновление на Германия, до пробуждане на германската душа, в националистическо състояние на работа и постижения, в което всеки ще намери своето.

Икономическите основи

В здравословен икономически контекст моралът и националната икономика не могат да бъдат разделени. В противен случай икономиката страда по най-тежък начин, особено по отношение на най-почетната задача на всяка икономика – задоволяването на търсенето. Без вяра в търговията, без трудолюбие, без лоялността на чиновниците и работниците, никаква работа не може да просперира. Ефективност, справедливост, предприемачески дух, енергия, взаимно доверие между всички, участващи в дадена икономическа задача, са необходимите предпоставки за просперитета на всяка икономика. Всички тези неща трябва само да бъдат споменати, за да бъдат признати в изключителното им значение. Всеки, който е бил икономически активен в настоящето и близкото минало, знае до каква степен тези хубави неща липсват днес. И кой в крайна сметка понася щетите от спасителните доктрини на марксизма и неговите оперативни методи, стачките, саботаж и небрежния и мърляв труд? – Но в крайна сметка самото население, което чрез подобни разпадащи държавата и народа доктрини, е загубило всякакво чувство за общност и вижда най-важната си работа в класовата борба. Следователно към тази страна трябва да бъдат насочени и оплакванията, които се чуват особено от националистическите лагери, че ние вече не сме народ, че първо трябва да станем отново народ, ако искаме да си възвърнем загубената позиция на власт и международно положение.

Тези оплаквания са основателни, но с оплаквания не се върви напред. Марксизмът не се поколеба да реализира своя икономически и политически идеал, когато имаше властта да го направи, не се свени от брутално потискане на дисидентите: в Русия той завинаги заглуши враговете си, като изби цялата буржоазна интелигенция, сред нас чрез законите за защита на републиката.¹⁹ Придобиването на политическа власт очевидно е предпоставка за всяка икономическа или национално-политическа реформа. Това знаем, както и комунистите, така и социалдемократите, но ние искаме политическа власт не заради самата нея, не за да експлоатираме придобитата властова позиция срещу определена класа, а за да създадем предпоставки за икономически мир сред националните другари, обединени в трудова общност. Задоволяването на търсенето²⁰ е задача на националната икономика – не рентабилността, която днес е почти единствено определяща в производството на стоки. С тази фундаментална позиция на националсоциализма ние влизаме в категорична опозиция срещу основните икономически идеи на капиталистическата държава. Не това, което е било необходимо, е било произведено на първо място, а това, което е било печелившо. Всичко, което не е обещавало да донесе достатъчни лихви и дивиденди, от самото начало не е било реализирано. Като особено ясен пример за лудостта на рентабилността на съвременната капиталистическа икономика може да послужи фактът, че жилищното строителство, въпреки ужасяващата нужда от жилища – следователно въпреки най-неотложната нужда – просто не се осъществява, защото не е рентабилно! Че жилищното строителство, разглеждано в национално-политически план в по-висш смисъл, наистина би било рентабилно, не изисква на това място допълнителни обяснения, а е ясно от казаното, особено по отношение на социалните задачи на държавата. Освен това, ако хората гладуват и замръзват, тогава капиталистическата икономика, насочена към печалба, по никакъв начин не вижда свой дълг да задоволява тази нужда чрез производството на евтини и добри обувки, дрехи и бельо и т.н., защото с намалената покупателна способност на населението това не е „рентабилно“. От друга страна, индустрията на луксозните стоки във всички области е напълно заета, защото никога преди богатство не е било придобивано без усилие, така че...

¹⁹ Следвоенна Германия има подобен закон, Федералният закон за защита на Конституцията (Bundesverfassungsschutzgesetz), който е приет през 1950 г.

²⁰ Под задоволяване на търсенето следва да се разбира задоволяването, чрез достъпни цени, на жизнените потребности на съвкупността от всички, свързани в една национална общност.

жаден да се обгради с чист лукс, както е днес. Но капиталистическата идея за рентабилност всъщност се превръща в икономическа безсмислица в отраслите на нашата икономика, които днес управляват всичко, в банковата и борсовата система. Фактът за господстващата позиция на банките доказва най-ярко икономическата безсмисленост на капиталистическата идея. С „продукцията“ на банките и борсите никога не е било нахранено дете, никога не е бил облечен замръзнал човек, като цяло никога не е било задоволено дори най-малката необходимост от живот. Това твърдение изобщо не е демагогска крилата фраза, то дори не включва необходимостта от институциите на паричните трансакции, а само показва с пълна яснота каква огромна разлика съществува между наистина национално икономическо задоволяване на търсенето, каквото желаят националсоциалистите, и изцяло частно-капиталистически ориентирана икономика, основана на печалба.

Дори националсоциалистическата държава ще има свои банки и други финансови институции, но те вече няма да бъдат владетели на националната икономика, а техни слуги, парите вече няма да бъдат господари на държавата и народа, а само необходимото помощно средство за обмена на стоки. Знаем точно, че тази битка срещу банковия и борсовия капитал ще означава най-тежката битка за националсоциалистическото движение, защото днес най-огромната пълнота на властта, която някога е имало земното кълбо, е концентрирана в банковия и борсовия капитал. Тук става въпрос за битка на живот и смърт за власт, което опонентът знае по-добре от повечето ни приятели и последователи. Тази битка ще бъде много по-трудна, тъй като цели слоеве от населението все още са обхванати от лудостта на печалбата.

Един фундаментален въпрос, на който тук отново трябва да се отговори с пълна яснота, е каква е основната позиция на националсоциализма по отношение на собствеността. От фундаменталните наблюдения на първа глава и особено от описаното там фундаментално противопоставяне на марксисткия социализъм, за националсоциализма произтича с естествено следствие фундаменталното признаване на собствеността. Това признаване на частната собственост е твърде дълбоко вкоренено в арийския живот. Творческият ум, който разпознава околната среда, който я съзерцава, за да създаде и оформи от нея своя свят, творческият човек, който изтръгва плодовете ѝ от земята чрез упорит труд, който се установява, строи си домове и градове, който, след като се е установил и вкоренил в кръга на своите роднини, своите расови другари, човекът, който след това продължава по такава инфраструктура, вкоренена в почвата, към по-висша култура и създава за себе си своя – този – свят в по-висш интелектуален смисъл, в областта на философията, поезията, музиката, изкуството и скулптурата – този човек със сигурност не може да го схване по друг начин, освен че произведенията на неговите ръце, които са родени от неговите собствени, също са негова собственост. От това знание на творческия човек произтича пряко уважението към собствеността на другите и възниква законът.

В фундаментална и непримирима опозиция на творческия ум стои алчният, крадлив ум на други хора, настроени различно, които никога не са познавали дъха на сътворението, които се движат неспокойно от място на място, които никога не са могли да пуснат корени никъде, които не са се издигали експанзивно и от почвата, в дълго развитие към все по-висша култура, а с неспокойно движещия си ум и с парите си, са се местили от страна на страна, след като са „пасяли“ отделните градове или парцели земя. Дори в полетата на творческите нации евреинът по същество е стоял доста далеч от действителните производства, ние не познаваме евреина като земеделец, не като занаятчия, не като инженер или строител, не като фабричен и наемен работник, а истинският творчески гений му е чужд дори в изящните изкуства и науките. Движещият се ум започва характерната си дейност само там, където произведение е създадено от творческа ръка, предмет е произведен, там алчният ум знае как да набави тези стоки за...

себе си и да ги премести в своя парична изгода. Не за да задоволи националното икономическо търсене, а за да реализира възможно най-висока печалба за себе си от този трафик на производство към потребление, то се постави между производител и потребител – възникна търговецът. Днес търговецът и обменителят на пари се превърна в съвет на директорите и банков господар. Икономиката на целия свят е обърната с главата надолу по най-безсмисления начин. Умният, изобретателен, смел, креативен и продуктивен ум вече не управлява; управлява изкривеният ум, неспособен да създаде нищо свое, експлоататорският и алчен. Парите управляват над труда и кръвта.

Движещият се ум на евреина е успял да направи всичко мобилно, дори земята чрез ипотеки, най-големите отдавна установени индустрии чрез анонимизация и чрез акционерното дружество, а чрез икономиката на държавните облигации международният капитал дори е отделил правителствата от техните народи. Днес всички правителства са зависими от едър заемен капитал и по отношение на своите народи те са само събирачи на лихви за своите анонимни господари на Уолстрийт, в Лондонското Сити и Париж.

Тези кратки наблюдения ни разкриха най-дълбоката тайна на непримиримото противопоставяне между творческите народи и алчния евреин. „Ариецът твори, евреинът грабва света за себе си.“

Тук може накратко да се добави, че съществува много тънка разлика между собственост и притежание. Притежанието изобщо не е задължително да е собственост, притежанието не може да бъде самосъздадено. В случай на притежание, произходът на притежанието не се поставя под въпрос. Евреинът е завладял собствеността на арийските народи и сега управлява създателите чрез финансовата си власт. Тази абстрактна форма на собственост под формата на правни искове, облигации, ипотеки и т.н. е направила целия свят днес подчинен чрез лихва на капитала. Лихвено-капиталистичната икономическа форма обикновено не познава граници на притежанието, тя търпи цели народи с целия им труд да станат подчинени на лихва на шепа банкови и борсови магнати.

Срещу тази не малко плашеща лихво-капиталистична разбойническа икономика националсоциализмът противопоставя ограничаването на правото на собственост. Принципът за това ограничение се крие в изречението: „Общественият интерес е преди личния интерес“. Че тази граница за собствеността може да бъде повдигната много високо, произтича от факта, че националсоциализмът по никакъв начин няма да отхвърли дори най-големите индустриални произведения, стига те да останат в частна собственост на създателите (сещаме се за Круп, Манесман, Тисен и др.), като противоречащи на интересите на цялото, особено когато собствениците на тези големи произведения имат усет и разбиране за социалните въпроси и са способни да намерят правилните граници между подходящата лична печалба от производството, адекватното ценообразуване на продажбите и задоволяването на търсенето на националната икономика и съответстващата и достойна форма на участие на работната сила в приходите на произведенията.

Тук стигаме до кратки основни наблюдения върху външните форми на производство. Мощно развиващата се германска икономика преди войната се отличава с много щастлива смесица от големи, средни и малки предприятия. Като цяло, в тенденцията към големия бизнес наистина се крие опасност за националната икономика, доколкото следващото стъпало над големия бизнес вече не служи на задоволяване на търсенето, а на висшите капиталистически интереси на господството на пазара и на диктатурата на цените. Въпреки това, ясно се признава, че определени индустрии могат да функционират само като големи предприятия. Това се отнася за онези индустриални отрасли, които обикновено определяме като тежки индустрии. Без да искаме да навлизаме в подробности на този етап, може основно да се каже, че националсоциалистическата държава няма причина да се стреми към фундаментални промени в тези външни форми на икономиката. Националсоциализмът отхвърля всякакви видове „социализация или национализация“ в марксистки смисъл. Нашият икономически идеал изисква възможно най-голямо

брой икономически свободни съществувания именно в средния и малък бизнес. Знаем, че само свободните и независими хора, които могат свободно да разполагат със своята работа и доходи от нея, са изпълнени със сериозно чувство за отговорност по отношение на работата си, че само на тази почва се появяват силни личности и че само на почвата на свободата и отговорността процъфтява чувството за общност, което обединява свързаните чрез обща работа в общност на живота и съдбата и по този начин ги прави свободна, самосъзнателна нация.

Само на такава почва благосъстоянието на индивида може да се обедини с благосъстоянието на цялото.

На границите на държавата и икономиката

Манчестеризмът²¹ и държавният социализъм са полярни противоположности, когато става въпрос за установяване на границите, които държавата трябва да спазва при своята намеса в икономиката. Първата доктрина изисква възможно най-голяма свобода от всяка държавна опека, тя би искала най-добре да види държавата сведена до ролята на нощен пазач. Държавният социализъм вярва, че повечето предприятия се управляват и административат най-добре от самата държава. Най-крайните форми на социализация или национализация, което е руският термин за управление на предприятията от всички, са показали на всеки, който е наблюдавал социалистическите експерименти безпристрастно, с убедителна яснота, че подобни комунистически форми на производство са в дългосрочен план неосъществими. Този, който е проследил нашите обяснения за основите на икономиката, ще може без затруднения да разпознае вътрешните причини за това явление. От една страна, потискането на предприемаческата инициатива, липсата на мотив за печалба, премахването на конкуренцията, а от друга страна, принудата към труд, упражнявана с безмилостна сила от Съветите, трябва да сведе до минимум предимството на производството.

Постепенната, по-мека форма на „държавен контрол“ върху бизнеса, каквато я познаваме от нашия немски икономически живот, може да се прилага успешно само в различни области на публичната икономика. В областите, които се провеждат в конкуренция със свободната икономика, особено в областта на голямото промишлено производство (въглища), търговският успех е силно ограничен в сравнение със свободната икономика, която е в състояние да взема всички важни решения по-бързо и самостоятелно, отколкото е непременно възможно в случая с държавните предприятия. За да имаме правилна преценка за това кои предприятия като цяло са подходящи за държавен контрол, трябва да сме наясно каква позиция заема държавата в цялостното функциониране на националната икономика.

Обяснихме, че националсоциализмът вижда задачата на икономиката в задоволяването на търсенето. Производител и потребител, фабрикант и потребител са двамата главни участници във всяка икономика. Сега знаем, че употребата в крайна сметка винаги и навсякъде е чисто индивидуална или изразена много ясно: всяко парче хляб наистина може да се консумира само от един човек, дрехите също са предназначени само за лична употреба, фиатът осигурява по всяко време покрив само на малък, свързан кръг, работното място дава по всяко време позиция само на може би по-голям, но все пак ограничен брой работни другари, така че изобщо не можем да говорим за общо потребление или употреба на продукти. Следователно, ако потреблението в крайна сметка е индивидуално, същото важи и за производството, за производството на стоки. Колкото по-ценен е продуктът на продуктивния труд, толкова по-ясно е, че той произтича само от силно лична творческа сила. За произведенията на ума в областта на науката и изобразителното изкуство, в областта на техническите изобретения и открития това е веднага ясно, но дори и в случая на сглобено производство в

²¹ Манчестеризмът е школа на икономическата мисъл, възникнала през 19 век в Манчестър като реакция срещу протекционистските закони „Кора“ от 1815 и 1846 г. Тя се застъпваше за свободната търговия и подкрепяше индустриалците срещу аграрните интереси на поземлената аристокрация. Главните поддръжници на това движение бяха Ричард Кобдън (1804-1865) и Джон Брайт (1811-1889).

фабричноподобни предприятия, в които механизацията чрез машини потиска почти изцяло човешкия индивидуален труд, в крайна сметка все още е валидно, че чифтът обувки, който точно този работник произвежда, може да бъде произведен само от него, а не от друг. Качеството на продуктите обаче спада с нарастващата механизация. Вече в селскостопанския бизнес е валидно старото правило: „Око на господаря уговява добитъка“, тоест само личната грижа на животновъда постига най-високи резултати.

Всички опити на комунистическата икономика са завършвали с пълен провал. Следователно, ние трябва категорично да заявим, че както потреблението, така и производството противоречат на социализацията. Веднага щом човечеството изостави първоначалните икономически форми на индивидуално стопанство в семейството и премина към по-сложни икономически форми чрез разделение на труда и формира големи държавни общности, между производството и потреблението се появи нещо ново - търговията и финансовата система.

Това съвсем просто икономическо-философско наблюдение ни дава най-ясното доказателство за областите, в които държавата трябва да ограничи икономическата си дейност. Наистина веднага става ясно, че тук става въпрос за въпроси, от които всеки индивид е еднакво заинтересован. И е съвсем логично тук държавата да намери своите задължения като възплъщение на общите интереси.

Ако нашата икономическа философия е правилна, държавата би трябвало да е извършила нещо образцово в една от тези области, в случай че вече се е опитала в такава. Това тя е извършила и в областта на транспорта. Постиженията на германските железопътни власти преди войната бяха просто образцови и те са такива дори днес, доколкото старата вяроветност към дълга и съвестността все още царуват. Често се приписва и на недържавната железопътна система в Америка особено съвършенство; това е вярно и в определен контекст, доколкото движението се осъществява доста по-свободно и много малки трудности, които у нас са свързани с бюрократичната система, едва ли биха могли да бъдат избегнати. Дори изграждането на локомотиви с големи размери в Америка предизвикваше учудване у нас по-рано, но основната причина за това беше, че по-широкият междурелсие на американската железопътна мрежа наистина правеше това по-лесно възможно технически. Но това не е аспект на транспорта, а технически факт, който не принадлежи към обхвата на нашите наблюдения. От друга страна, много по-важно за нашия въпрос е - сигурността на железопътния транспорт. В тази област германските железници постоянно са били наясно с тази най-важна задача на държавния транспорт и могат да претендират за репутацията си на това, че са направили, технически и организационно, всичко възможно. С какво безотговорно безразсъдство е бил застрашаван животът на пътниците в тази област именно в американските и френските железници, личи от историята на железопътните инциденти по американските и френските железници преди национализацията, стига те да са обслужвали безразсъдното преследване на печалба на парижките Ротшилди. – Дори тук отново виждаме фундаменталното противопоставяне между капиталистическата идея за рентабилност и идеята за дълг на икономиката на задоволяване на търсенето.

Задачата на търговията е, на първо място, да обслужва националната икономика чрез сигурно, бързо и евтино преместване на стоки и хора до местата на употреба или работа. Въпросът за рентабилността е едва на второ място в едно държавно предприятие или е само въпрос на тарифна политика. Към търговията естествено принадлежи и пощенската и телеграфна система. Дори тук е необходим само почетният спомен за постиженията на германската пощенска и телеграфна администрация, за да се покаже колко сигурно, бързо и надеждно е била изпълнена тази важна националноикономическа задача от държавата.

Търговията, от друга страна, винаги е била считана за изключителна задача на частната предприемаческа инициатива. Сега за търговията не може да се говори толкова еднозначно, колкото за транспортната система. За държавно регулиране от самото начало се разглежда само определен вид стоки, всъщност стоки за масово потребление. Колкото малко разбиране можеше да се очаква преди войната за държавно регулиране на търговията с най-важните хранителни продукти – тъй като доктрината за свободна търговия управляваше нашия национално-икономически начин на мислене – толкова малко може да се очаква днес, предвид безсрамното лихварство на най-важните хранителни продукти през все още незабравения следвоенен период, че идеята, че е задача на държавата да осигури подготовката, прехвърлянето и разпространението на най-важните хранителни продукти, ще падне на плодородна почва. По изключение откриваме, дори сред нашите антиподи в икономическата област, болшевиците, опити да решат този проблем, тоест чрез държавен контрол върху производството и неговото разпределение. Нередното там, както вече показахме, е желанието да се осъществява производството или да се разбира винаги по държавно контролиран начин. От друга страна, правилното разпределение на производството несъмнено е особено важна държавна задача. Забележително е, че в Русия единствените буржоазни организации, които са се запазили, са селскостопанските производствени и потребителски кооперации, т.е. с други думи, онези организации, които са си поставили за задача да съхраняват и събират най-важните хранителни продукти в общ интерес и, от друга страна, да снабдяват потребителя в общ интерес. Обзор на нашия немски Икономическият живот ни показва сега, че дори сред нас тази идея не е напълно нова, а че кооперативната идея все повече се налага навсякъде и по този начин създава предпоставките, които националсоциализмът има предвид за регулиране на този изключително важен въпрос. Кооперативното използване на селскостопански продукти осигурява, от една страна, на земеделския производител извоз на неговите продукти на адекватни цени, осигурява кооперативно закупуване на торове, селскостопански инструменти и др. и по-специално прави опити да осигури задоволяване на търсенето чрез създаване на селскостопански складове. От друга страна, потребителските съюзи от своя страна предприеха напълно практически стъпки за възможно най-директно снабдяване на потребителите с продукти и най-вече с потискане на посредническата търговия. Сливането на производствените кооперации и потребителските кооперации под държавен надзор е предопределено да реши този въпрос.

Дори и тук същността на въпроса отново е: Не рентабилността, а задоволяването на търсенето е първата задача на икономиката.

За търговията остават повече от достатъчно ресурси, особено във всички области, където личният фактор на риска е под въпрос. За хранителен продукт, който е сигурен винаги и при всички обстоятелства на продажбите, факторите, които характеризират бизнесмена, са елиминирани от самото начало.

Финансовата система е третото и най-важно нещо, което трябва да бъде подчинено на държавното регулиране. Парите се обясняват от много финансови теоретици като средство за размяна на продукти; това обяснение наистина не е невярно, но също така не е изчерпателно и неясно. Въпреки това, това определение изразява правилното усещане, че парите са помощно средство за търговията със стоки. Фактът, че държавата претендира за привилегията на сеченето на монети за себе си, вече доказва, че тя счита парите за особено важна област от обществения живот. Фактът, че държавата е създала цяла поредица от раздели в наказателния кодекс, които се занимават с фалшифицирането, доказва по подобен начин, че това е въпрос на обществена работа от първостепенно значение. Всъщност държавата също така отдавна определя чрез собствената си власт какво трябва да бъде валидно к

търговия. Специална ориентация на финансовите теоретици – чарталистите²² – представлява държавната теория за парите, която обобщено заявява: „Парите са това, което държавата обявява за пари“. С това парите са напълно отделени от същността на парите и печатът на държавния суверенитет е достатъчен, за да се направят „пари“ от желязо, алуминий, порцелан и най-вече хартия. Настоящото ни учи, че тази теория всъщност се е превърнала в реалност. Противниците на тези финансови теоретици – металистите²³ – се придържат към старата идея, че парите трябва да имат вътрешна стойност, следователно трябва да са от благороден метал (злато и сребро). Отношенията на настоящето не потвърждават тази ориентация, защото всъщност държавата дори прави пари от хартия, и то пари, с които човек наистина може да купи нещо, дори когато банкнотите са направени от съвсем безполезна хартия. Но въпросът за покупателната способност на тези пари е друга история. Тук намаляващата покупателна способност на парите, която е обратнопропорционална на нарастващото количество книжни пари, сякаш доказва правотата на металистите, защото всъщност златните и сребърните монети не са причинили загуба на покупателна способност на книжните пари. Но това се дължи на друга причина, а именно на стоковия характер на златните пари. Не защото златните пари са истинско злато, те запазват покупателната си способност, а защото златните пари също са стока. Монетата от двадесет марки днес черпи покупателната си способност изобщо не от щампования знак на държавната валута „20 марки“, а от съдържанието си на стоката рафинирано злато. Но не можем да се спираме повече на тези спорни финансови теоретични въпроси, ще трябва да говорим по-подробно върху тези въпроси в представянето на държавната финансова система според разсъжденията на националсоциалистическата реформа. Тук става въпрос за признаване, че финансовата система, в случая с въпроса, който ни занимава в момента относно границите на държавата и икономиката, принадлежи във всеки случай към областите, които, като изключително важен въпрос за целия икономически живот, точно както търговията и търговията с най-важните хранителни продукти, определено трябва да бъдат подложени на най-внимателно фидуциарно регулиране.

Значението на финансовия проблем само по себе си днес не изисква специално обяснение. Силата на големите финансови сили, управляващи всичко, е очевидна за всеки, който желае да я види. Проницателният човек отдавна е разбрал, че именно некомпетентният, фалшив начин, по който държавата се е позиционирала по отношение на финансовата система, е основната причина за сегашното катастрофално състояние на държавните финанси. Фактът, че повечето от така наречените държавни централни банки изобщо не са чисто държавни институти, а акционерни дружества, в които правителствата са запазили за себе си само определени надзорни права, вече дава представа за обръканите условия в областта на публичната финансова система.

Националните политически фондации

Няма държава без власт и без авторитет няма правителство. Нищо не е по-очевидно и по-очевидно за здравия разум. Ако сред нас, в правителствените среди, все още вярваме, че можем да управляваме с пълна липса на военна и политическа власт, това се дължи на пълното пренебрегване на общественото мислене.

Властта без инструмент на властта е немислима; политическата власт и военните средства за власт се обуславят взаимно също толкова тясно, колкото икономиката и моралът не могат да бъдат разделени. За да се възвърне загубената власт, съществува само едно средство - създаването на военен инструмент на властта.

²² Чарталистите подкрепят използването на фиатни пари или емитирани от правителството токени (на латински: charta) като национална валута.

²³ Металистите твърдят, че парите черпят стойност от благородните метали и се противопоставят на фиатните пари, тъй като те нямат присъща стойност.

Колко ужасно е наказано нашето бедно отечество, защото се е отрекло от идеята за власт и се е отдало на пацифистката фанфара, която преживяваме сега ежедневно и ежечасно. „За да предотвратим по-лошо положение“, ние самите се предадохме и унищожихме оръжията си, „за да предотвратим по-лошо положение“, ние подписахме Версайския диктат, „за да предотвратим по-лошо положение“, берлинското правителство каза „да“ и „амин“ на всичко, което се изискваше от нас, „за да предотвратим по-лошо положение“, ние позволихме всяка злоба, всяко унижение, всяка експлоатация да бъдат прилагани срещу нас. С тази безсрамна дума за малодушие и унижение германският народ беше доведен до все по-дълбока мизерия. Ние изпълнихме това, което се изискваше от нас, и...

Министърът, който желаше да бъде германец, д-р Ратенау²⁴, се осмели публично да заяви: Няма абсолютна невъзможност за изпълнение, въпросът е само в това колко дълбоко може да се позволи на един народ да изпадне в беда! Това означава с други думи - макар че думите на Ратенау са вече достатъчно ясни: германската нация е напълно беззащитна, политически напълно безсилна, интелектуално е почти обезсилена, може просто да продължи да работи. Тя е позволила да бъде обременена с такова гигантско бреме на вината, че членовете на Избрания народ могат, с тези репарации, завинаги да водят бляскав живот без труд във всички страни по света за сметка на германския труд. Но сега съществува опасност дори огромната работна сила на германците да се пречупи под фантастичното бреме. Следователно германците трябва да бъдат постоянно поддържани живи чрез стимуланти и именно по този начин да бъдат поддържани на границата на физическите си възможности, за да могат да работят, призовавайки всички сили винаги с измамната надежда, че един ден ще се освободят от бремето си. „Въпросът е само в това колко дълбоко може да се позволи на един народ да изпадне в беда!“ Това беше политическото чувство на министър Ратенау, толкова възхвалявано от всички републиканци.

Ако сме си припомнили тази парадигма на съвременното германско държавно изкуство, то е само за да потвърдим този толкова ужасяващ пример, лежащ толкова близо до нас, за беззащитна и безоръжена нация, която просто трябва да търпи всичко, дори всяко подигравка. Срещу това за нас е валидна вярата в една външно могъща държава, която единствена може да гарантира мир и свобода. Ние се освобождаваме от исторически причини, това не е задача на манифест, а въпрос на история.

Аналог на идеята за външно насочвана силова политика е вътрешно насочваната твърда конституционна държава. Доста се доближихме до това идеално състояние в бисмаркската силова държава, но в областите, които се отнасят до финансовата система и неограниченото признаване на частната собственост и произтичащите от това изисквания, нашите правни идеи стояха изцяло под капиталистическата идея.

Не е необходимо специално подчертаване, че по отношение на вътрешната политика националсоциализмът безусловно стои на позицията на закона, доколкото всички трябва да бъдат равни пред закона и не трябва да има различия в социалния строй. Но е необходима съществена трансформация. да се реализира по отношение на основната идея на закона, която за германеца означава вътрешна нужда, доброволно подчинение на висшите интереси на цялото, докато предписанията на закона, валидни сред нас днес, се явяват просто като заповед на властта и всъщност като заповеди на власт, която не стои в служба на цялото, а именно по отношение на въпросите на собствеността е поставила защитата на собствеността пред защитата

²⁴ Валтер Ратенау (1867-1922) е еврейски индустриалец и политик, заемал поста министър на възстановяването през 1922 г. и министър на външните работи през 1922 г. Неговото настояване Германия да изпълни задълженията си по Версайския договор провокира враждебността на германските националисти и той е убит през юни 1922 г. Реакцията на правителството на Ваймарската крепост на това убийство е обнародването през юли 1922 г. на Republiksschutzgesetz (Закон за защита на републиката), който Федер често нарича

на лицето. Въпросът за новия ред на публичното право ще трябва да бъде разгледан по-подробно в друг раздел.

Сега ще се обърнем накратко към въпросите за външната държавна форма. Окончателното решение по този въпрос по никакъв начин не е неотложно. Той може да бъде решен по принцип само след едно съвсем основно прочистване на вътрешните ни политически условия. Единственият възможен път за това вътрешнополитическо прочистване ни се струва изключително чрез диктатура, която с пълна решителност отрязва и изгаря източниците на разложение и болести в нашето национално тяло.

Изискванията, които поставяме към такъв лидер, са изключително високи; страстна любов към народа си, непоколебима воля, почти сомнамбулична увереност във всичките си решения трябва да го отличават. Очевидно е, че интелектуалните му способности трябва да се издигат над средните, но знанията и способностите в различните области не са решаващият фактор. Знанието и ученето могат да бъдат реализирани и от други - Колко хора имат високи знания, голяма яснота на мисълта, голяма интуиция, най-добър артистичен талант - но ако последното нещо им липсва, страстната воля, непоколебимият импулс, основан на най-дълбока морална сериозност, тогава те никога няма да крачат напред начело на нациите, като пионери и лидери, към нови висоти. Мислим за религиозни гении като Христос и Лутер, Савонарола²⁵ и Мохамед, за държавници като Бисмарк и Кромуел, за генерали като Фридрих Велики и Йорк²⁶ и т.н. Диктаторът трябва да бъде напълно свободен от всякакви ненужни ограничения и колебания, за него не може да има никакви неизбежности, защото той трябва да е този, който прави историята и той грабва с дръзка решителна ръка, когато удари часът му, той възплъщава копнежа на нацията и затова никога не греши и е носен от фанатичната любов на онези, на които делото му носи освобождение. Той трябва да може да мрази, толкова силно и безмилостно, колкото обича своя народ и своята свещена задача. По отношение на своите помощници и колеги той стои като първи сред свободните и равни хора.

Тази стара немска идея формира основата на тази желязна връзка между лидера и приятелите му в името на каузата.

Той е лидер, защото се е доказал, и стига да се доказва.

Всяка сила сякаш се удвоява от неговото присъствие
Той извлича всяка скрита енергия,
Показвайки на всеки неговия собствен уникален талант,
И все пак оставяйки всичко да бъде такова, каквото го е създала природата,
И гледайки само да не бъдат нищо друго
На точното място и време.

(Шилер, Валенщайн)²⁷

Той е строг и взискателен към себе си, ориентира се според собствените си закони. Има време за всички и ги изслушва, но е напълно способен да прави разлика между важното и маловажното. За постигането на целта си може да не се страхува.

²⁵ Джироламо Савонарола (1452-1498) е доминикански монах, който проповядва срещу корупцията в държавата и духовенството и пророкува, че Флоренция ще се превърне в могъщ Нов Йерусалим, ако поправи моралните си пороци. Допълнителният му отказ да подкрепата на Свещената лига на папа Александър VI срещу Франция провокира неговото отлъчване от църквата през 1497 г. и екзекуцията на следващия година.

²⁶ Лудвиг Граф Йорк фон Вартенбург (1759-1830) е пруски фелдмаршал, който се противопоставя на сътрудничеството на пруския генерал Юлиус фон Граверт с французите по време на нахлуването на Наполеон в Русия през 1812 г. и по този начин играе важна роля за формирането на Шестата коалиция срещу Наполеон, която завършва с изгнанието на Наполеон на Елба през 1814 г.

²⁷ Фридрих Шилер, „Пиколомини“, първата пиеса от трилогията му „Валенщайн“ (1799). Преводът е на Самюъл Тейлър Колридж.

кръв и война, той не може да си почине и да се отпусне, докато не постигне целта си, след което той осигурява творението си по-нататък, доколкото това е човешки възможно, но може и сам да се оттегли, както е направил диктаторът Сула, и по този начин осигурява делото си по двоен начин, като действа от разстояние, но все пак не налага всичко чрез силната си личност да се измерва с изключителни стандарти; от друга страна, по-свободни и по-независими последователи ще могат да се развият, ако Титанът не определя постоянно политическия ежедневен живот, а остава водач в духовен смисъл. Такъв блясък на действието ще отличи диктатора, който отново ще поведе Германия към висоти. Ако тогава изходът от блатото бъде намерен чрез постиженията на изключителен водач, вътрешните и външните предпоставки за независим национален живот ще бъдат възстановени, тогава нацията може отново да реши относно външната форма на държавата.

Нашият възглед за бъдещата държавна форма ще бъде съществено повлиян от начина, по който ще бъдат конституирани определени форми на обществения живот, особено изборителното право и произтичащото от него народно представителство. Със сигурност бихме могли да помислим за възможността за здравословна републиканска държавна форма, подобно на древен Рим. Всъщност почти всички исторически спомени в Германия сочат към монархическата държавна форма. Династична идея обаче по никакъв начин не е неразривно свързана с монархическата държавна форма. Напротив, изглежда, че твърде често династичните интереси са се развивали в голяма вреда на нациите. Друг фактор ни предупреждава за изключителна предпазливост по въпроса за евентуално повторно въвеждане на монархическата държавна форма - последствието от наследствеността сред династиите. В болезнената история на германския народ може да се открие многократно, че третото поколение след значителен владетел е пропиляло наследството на своите предци, е уронило честта и достойнството на нацията, е загубило властовата позиция на империята и е разрушило мира и благосъстоянието на гражданите. Това, което германецът си представя, когато говори за предимствата на монархията, особено под наследствено управляващ дом, е винаги мисълта за онези, на които историята е дала епитета „Велики“. Ние мислим за Карл Велики, Ото Велики²⁸, Фридрих Велики²⁹ и малцината, които са класирани наравно с тези истински владетели; а само мимолетен спомен за галерията от неспособност, мързел, егоизъм, разточителство, фантазия, дистанция от народа и други опасни характеристики, които са свързани с имената на Луи Благочестиви³⁰.

²⁸ Карл Велики (ок. 742-814) става крал на франките през 768 г. и разширява управлението си отвъд Франкска област в Каролингска област. империя, която обхващала по-голямата част от Западна Европа.

²⁹ Ото Велики (912-973) е херцог на Саксония, който става крал на германците през 936 г., побеждава маджарите през 955 г. и завладява кралство Италия през 961 г. През 962 г. е коронясан за император от папа Йоан XII и управлява от Рим като император на Свещената Римска империя.

³⁰ Луи льо Пьо (778-840) е син на Карл Велики, с когото управлява като съимператор от 813 г. През 817 г. той разделя империята си между тримата си сина и племенника си Бернар, който управлява като крал на Италия. Бернар обаче се разбунтува срещу чичо си и е наказан с ослепяване, скоро след което умира. Луи публично изкупва жестокостта си и по този начин губи голяма част от престижа си като владетел. Франкската империя е белязана от граждански войни през останалата част от управлението му.

³¹ Ото III (980-1002) е бил на Свещената Римска империя от 996 г. и по време на управлението си се сблъсква с голяма съпротива от славянските народи, така че е принуден да изостави имперските територии на изток от Елба, въпреки че въпреки това успява да консолидира влиянието на християнството в Полша и Унгария.

³² Вацлав I (ок. 907-935) от династията на Пршемисловичите е херцог на Бохемия от 921 г. През 929 г. Бохемия е нападната от източнофранкския крал Хенри Птичар и е принудена да възобнови плащането на данък на последния. Вацлав е убит от група благородници в съюз с брат си Болеслав, който става следващият херцог на Бохемия.

³³ Чарлз VI (1368-1422) е наричан „le bien-aimé“ (Възлюбеният), както и „le fou“ (Лудият). Той страдал от пристъпи на лудост и царуването му било белязано от продължаващите конфликти от така наречената Стогодишна война. Продължаващата вражда на Чарлз с Бургундия била използвана от Хенри V, който победил французите в битката при Азенкур през 1415 г. С договора от Троа, подписан през 1420 г., Хенри получава за жена дъщерята на Чарлз VI, Катерина, както и правото да наследи френския трон.

Фридрих Вилхелм III³⁴, Вилхелм II³⁵ е достатъчно ясно да се признае, че династичната форма на държавата по никакъв начин не включва гаранция за благосъстоянието на нацията.

Това, което изразява склонността на германеца към монархия, е нуждата му от водач и готовността му да се подчини на водач. Именно тази последна характеристика е може би особено типична характеристика на германеца, ние познаваме твърде добре тази черта от германския характер в нейните добри и лоши аспекти. Верността до смърт му позволяваше да се бори и да печели най-мощните победи, позволяваше му да следва дори чужди знамена; но тя включва и голяма липса на независимост сред по-слабите типове до степен на безполезност и робство, любов към чуждите неща и липса на преценка.

Следователно въпросът относно наследяването не е труден за разрешаване в самата Германия. Много по-трудният въпрос се крие в проблема с лидера.

Изборът на лидер досега е бил горе-долу винаги оставен на чиста случайност. Княжеското брачно ложе наистина по никакъв начин не е гаранция за интелектуалните способности и необходимите черти на характера, които непременно се изискват от един монарх. И ако си спомним съвременната германска икономика, където самото членство в партията определя квалификацията за най-високите официални постове, трябва да обърнем специално внимание на този въпрос.

Трудността се състои във всеки случай в запазването на моралните и характерните качества на този, в чиито ръце е поверена съдбата на народа. Докато един диктатор поема лидерството от себе си, като носител на националния копнеж, бъдещият лидер трябва да се оформи от съзнателната воля на нацията като най-добрият и най-подходящ.

По този начин може да остане напълно отворен въпросът дали най-висшата ценност трябва да бъде обединена в едно лице или дали държавното ръководство трябва да се състои от двама или повече души. Във всеки случай едно нещо е твърдо за нас, че този, на когото е поверено ръководството на най-висшите държавни дела, независимо дали става дума за короновани глави или консулски дуомор триумвират, най-висшата отговорност, в най-добрия възможен случай, ще бъде закрепена в конституцията. Следователно най-висшата отговорност ще бъде най-съществената национална политическа основа, която ще отличава националсоциалистическата държава от предишните форми на управление.

Специален аспект на националните политически основи на националсоциалистическата държава е искането за националистическа държава, в която членовете на чужди държави и раси са изключени от ръководството на държавните дела, както и от заемането на публични длъжности.

Великият урок от цялата германска история може да се обобщи във факта, че Германия винаги е била бедна, слаба и нещастна, когато нейните владетели са преследвали чужди интереси и когато тесните, малки грижи на отделните провинции и градове са били поставяни над общите дела на Райха; и по същия начин Германия винаги е била силна и могъща, когато е била обединена и нейните владетели са мислили и чувствали по германски начин, а провинциите и градовете са се чувствали като членове на голямото общо отечество. Затваряне на нацията външно с цялата свобода и разнообразие вътрешно. Това е правилната идея за германска държава. Райхът на Бисмарк вече

³⁴ Фридрих Вилхелм III (1770-1840) е крал на Прусия от 1797 г. Въпреки че се опитва да следва политика на неутралитет в Наполеоновите войни и не се присъединява към Третата коалиция, той е принуден от провоенната партия, подкрепяна от неговата кралица Луиза, да се присъедини към Четвъртата коалиция от 1806 г., което води до битката при Йена, в която Прусия е победена от Наполеон.

³⁵ Вилхелм II (1859-1941) е последният германски император и управлява от 1888 до ноември 1918 г. Вилхелм не подкрепя строгите антисоциалистически закони на Бисмарк и уволнява канцлера през 1890 г. Когато Австрия е принудена да атакува Сърбия след убийството на ерцхерцог Франц Фердинанд в Сараево, той решава да подкрепи Австро-Унгария, въпреки че е наясно с опасностите от война, в която може да участват Русия, Франция и Англия.

се доближи много до този идеал на идеята за германската държава, само че нашите расови братя в германска Австрия³⁶ все още останаха извън Райха.

Следователно обединението на всички германски племена в затворена национална държава е нашата най-важна национално-политическа цел. Във вътрешнополитически план федеративният и федерален характер на по-големите провинции, такъв какъвто е създаден исторически, трябва да бъде запазен или възстановен. Националните политически основи в това отношение са следните: Всички функции на Райха, в които става въпрос за властовата политическа позиция на Германския Райх по отношение на чужди държави, са въпроси на Райха. Това са Министерството на външните работи, посолствата и консулствата, паспортната система, контролът върху външната търговия, митническата система и най-вече армията и флотът.

От друга страна, във вътрешнополитически план трябва да се насърчава идеята за най-широка независимост на отделните провинции или федерални щати. Финансовата независимост е предпоставка за независимо съществуване на нацията, така че данъчното законодателство ще трябва да бъде делегирано главно на провинциите.

Законодателството в областта на гражданското, търговското и наказателното право ще се регулира от закона на Райх, но на практика подчинен на провинциалните съдебни и полицейски власти.

По подобен начин транспортните институции със сигурност ще бъдат регулирани съгласно директивите на законодателството на Райха, но въпреки това те ще останат, по отношение на финансите, административното и оперативното си управление, под провинциалния суверенитет.

Не е необходимо специално споменаване, че свободата на религията трябва да остане изцяло защитена от конституцията; от друга страна, религиите, чиито писания не са написани изцяло на немски език и достъпни за всички, и чието съдържание съдържа опасни за държавата доктрини, няма да се ползват с тази защита.

Конституционната форма на основния социалистически характер на Райха е подчертана особено в областта на трудовото право, както и в областта на осигуряването за болест, злополука, старост и инвалидност и ще бъде приложена по-добре, отколкото се случва днес.

Прозрения и поставяне на цели

Ако всяко задълбочено разглеждане на въпроси, свързани с времето, изисква отговор на трите въпроса: Как е сега? Как се е случило това? и Какво сега? – защото без това основно изследване никога не може да се очаква пълна и съвестна работа – това е валидно в по-висш смисъл, когато става въпрос за изграждане на нова държава. Описанието на съвременната ситуация в рамките на тази работа естествено има място само доколкото става въпрос за извличане на съществени характеристики на настоящите критични условия на държавата и икономиката. В такава задача човек трябва особено да избягва да приема каквито и да било симптоми като причини. Именно това е изкуството на всяка диагноза, която не се подвежда от външни фактори или израстъци, а се вглежда по-дълбоко в причината на нещата. Това става най-ясно в медицинския пример или в случая с жив човек. Ако някъде по тялото се появи подуване, причината трябва да се търси първо в заболяването на съответната част на тялото; фактът, че тази част от тялото е болна, има своята причина в лошо състояние на кръвта; но дори това знание не бива да се счита за последна причина, а лошото състояние на кръвта от своя страна ще бъде следствие от лошо или недостатъчно хранене. Сега лечението не би могло да успее, ако лекарят се бори

³⁶ Република Германска Австрия е името, дадено на държавата, образувана през 1918 г. след Първата световна война от немскоезичните земи на Австро-Унгарската империя. Тя включва, освен днешните австрийски територии, Южен Тирол и Тарвизио (сега в Италия), Южна Каринтия и Южна Щирия (сега в Словения), както и Судетската област и Германска Бохемия (сега в Чехия).

само външният феномен; по този начин в най-добрия случай би настъпило временно облекчение, успокояване на болките, но болестта би продължила. Дори опитът за лечение чрез пречистване на кръвта не би могъл да доведе до трайно излекуване, ако не се отстрани основната причина, а именно недостатъчното или лошо хранене или другите вредни обстоятелства. Само такова лечение отвътре навън може да донесе истинско излекуване. Това е ясно за всички. Точно така трябва да се проведе разследването, ако имаме работа с болен национален организъм. Дори тук е много малко полезно, ако се борим с външните симптоми на болестта. Човек чувства твърде добре като тъжна истина добре познатата поговорка: „Малките мошеници се обесват; големите се пускат на свобода“. Честотата на нарушенията срещу общия интерес е само външен знак за факта, че зад кулисите се разиграват неща, които в голяма степен вредят на общото благосъстояние. Защото само ако нещо е гнило в държавата, такива големи щети могат да продължат и да се превърнат в трайна опасност за съществуването на самата държава. Ако по този начин самата държава е болна, с най-голяма вероятност може да се предположи, че причината за това са погрешните интелектуални нагласи по отношение на обществените интереси и по отношение на действителните функции и авторитет на самата държава. Следователно, в крайна сметка, лек може да се очаква от нова здравословна идея за държавата, чрез създаването на здравословно, мощно държавно ръководство, което е напълно независимо и не е обременено с греховете на миналото. Всяко решение, което изхожда от компромис със съществуващите власти или което се стреми да се обвърже отново с рухналите форми на по-ранната държава, носи в себе си зародиша на собствения си разпад. Във връзка с това човек трябва да бъде предупреден и да не се обвързва с исторически държавни форми, които наистина не са били лоши сами по себе си, но все пак много бързо са се поддали на колапс.

Кои са най-поразителните характеристики на настоящата криза?

Външно и повърхностно – както в случая с треската – висока температура или, преведено на икономическо-политически език: възбуда, напрежение при всеки повод, безпокойство и безредие. Изключително показателно е, че всеки задушен и мързелив човек, но и цялата армия от действителни длъжници, винаги са хвалили с най-висок глас „почивката и реда“ като панацея. Почивката и редът, естествено, не са политическа цел като цяло, а само състояние, което показва, че здравословни условия царуват в националното тяло. Но ако една нация е болна, е съвсем естествено и самоочевидно, че това се проявява в безпокойство и безредие. Политическо отношение, което проповядва и се стреми да установи само „почивка и ред“, е следователно напълно погрешно насочено; от друга страна, то само помага на болестта да навлезе все по-дълбоко, докато смъртта не настъпи с най-страшни спазми. Дори язвите и нагноенията, смятани за персонифицирани, естествено също така желаят болният да остане съвсем спокоен, защото бацилите могат да се размножат толкова удивително бързо и да се разпространят по цялото тяло, като го разлагат напълно и отвътре. Не, точно обратното: махнете нагноенията! Те трябва да бъдат премахнати, не може да се посочват болките от оперативната атака като контрапричина; пациентът трябва да бъде изведен от лошата си среда и най-вече трябва да получава здравословна и силна диета.

Допълнителните симптоми са запълването на държавни позиции с неподходящи елементи, разпореждането с държавните въпроси чрез решения на мнозинството, появата на такива решения на мнозинството в парламента, които не носят никаква отговорност, избирането на такива парламенти според избиращото право, което външно наистина е най-свободното и всеобщо, но вътрешно спекулира с липсата на преценка на масите и просто потиска по-добрата проникателност и по-високото чувство за отговорност. Правителство, което е зависимо от парламентарните мнозинства – които се появяват чисто случайно и за които само партийно-политически съображения са решаващи – естествено от своя страна вече не може да бъде обективният пазител на общото благосъстояние, но е

място за амбициозни партийни политици и упорити доктринеристи. Всички тези симптоми могат да бъдат обобщени в думата „парламентаризъм“.

Този парламентаризъм е голямата демократична лъжа за способността на народа за самоуправление. Разбира се, можем да мислим, че съзнателните за отговорност граждани на държавата са напълно способни да преценяват авторитетно обществените въпроси и да ръководят съдбата на своята общност или страна, но избирателно право като всеобщото, пряко и тайно за лица над 21 години от двата пола, носи в себе си непременно семето на подлото управление на низшите и безскрупулните.

Наред с подлото управление на парламентите и правителствата, зависещи от тях, днес в действителност властва, въпреки всички антикапиталистически лозунги на марксистите, едър заема капитал. Висшите финанси са неограниченият владетел на държавата и икономиката. Никое правителство не смее да предприеме драстични мерки срещу печалбарските интереси на банковия и борсовия свят. Всички нации са обвързани с лихви и данъци към тази наднационална световна сила чрез гигантски национални дългове. Резултатите от това лихвено робство са огромни, те разтърсват целия свят из основи в икономическите и националните политически отношения. Събирането на лихви наистина се е превърнало в основна работа на правителствата. Това означава за нациите ужасяваща данъчна експлоатация и източване чрез различни методи на преки и особено косвени данъци, чрез неудържимо прогресивна инфлация, която в своя пик доведе до ограбване на спестяванията на цялата средна класа. Това неограничено управление на торбата с пари упражнява, зад маската на законното право на лихва, най-бруталното управление, което някога е управлявало света. Това води до обедняване и пауперизация на масите и особено на онези кръгове, за които придобиването на пари не е самоцел и следователно не е централна точка на цялото им мислене. Едва от това произтича най-страшната последица от това абсолютно финансово управление, а именно моралната деградация на народите, стоящи под това управление. Всички инстинкти са насочени към придобиване и притежание, всички понятия за лоялност и вяра потъват в безмилостното преследване на печалба, почтеният човек е принуден да преживее, че като награда за своята почтеност, той трябва да потъва все по-дълбоко, докато безскрупулността носи гигантски печалби в случай на всички възможни и невъзможни бизнеси. Големите кръгове отчаяно се борят за препитание, поносимият доход само чрез труд става все по-труден.

В затворени фронтови линии работниците се стремят да изнудват все по-високи заплати, стачките разтърсват икономическите работни места, осакатяват производството им и косвено вредят с това най-вече на онези, които зависят от възможно най-голямото производство на стоки за националната икономика, а именно на самите работници.

Като цялостно явление можем да обобщим тези условия под понятието „мамонизъм“.

Обратната страна на този мамонизъм е марксисткият мироглед, роден от интелектуалното настроение на жертвите на мамонисткото насилие. Знаем много добре, че гениите на марксистите умело са успели да използват това интелектуално настроение за себе си като посредници на международния капитал и едновременно с това да отклонят от себе си омразата на експлоатираните, но тук имаме работа с интелектуално разположение, което не само възпрепятства, но и е крайно враждебно настроено срещу възстановяването на здравословен национален...

състояние.

Същността на марксизма трябва да се прозрее във факта, че той отрича частната собственост и по този начин отрязва почвата от всяка икономика и отвъд нея от всяка висша култура; освен това, във факта, че е насърчил идеята за класова борба и по този начин е разкъсал хората на

различни класи, които се борят взаимно помежду си. Достатъчно е да посочим безименното нещастие на руския народ, където в съветската държава тази погрешна доктрина, унищожаваша нацията и икономиката, беше възплътена в реалност в най-висша степен.

И ако сега потърсим действителните причинители на болестта, странно е, че навсякъде се сблъскваме с евреите като лидери и главни бенефициенти.

Еврейският въпрос се превръща в световен въпрос, от чието решение зависи благосъстоянието и горко на народите ще бъде зависимо.

На този въпрос ще бъде посветена специална работа в тази поредица „Библиотека“³⁷.

Прегледът на историята ни показва, че отчаяните народи многократно са се опитвали да се освободят от това зло чрез кърваво потискане и унищожаване на отделни евреи – но след няколко поколения евреите са се завръщали отново по-силни и финансово по-мощни след подобни погроми.

Следователно трябва да избягваме да търсим решението на еврейския въпрос по този примитивен начин - всъщност човек не може да убие чумния бацил поотделно, може да го изкорени само като му отреже жизненоважните неща.

Антисемитизмът, който пламва в целия свят, е факелният сигнал, че народите са разпознали своя най-голям и смъртоносен враг, но сега наша задача е да насочим това правилно емоционално знание по правилен, разумен начин.

Битката срещу марксизма и с него срещу евреите е успешна чрез неуморно образование на отровените маси. Това е първият етап от нашата битка.

Разрушаването на лихвеното робство е последната и най-трудна битка в икономическата област за освободението на народа и държавата от златната мрежа на наднационалните финанси. мощност.

Едва след като преминем през тези етапи и когато победата е напълно извоювана и осигурена, ще е време да се извършат всички по-нататъшни реформи, които ще дадат на изнемощелото и болно национално тяло нова воля за живот и нова жизнена сила, която първо ще осъзнае това, което е в умовете ни, в което всички ние вярваме с пламенни сърца и към което се стремим с непоколебима воля:

Прераждането на Германия.

Нова, свободна, обединена Велика Германия в здраво, твърдо и мощно състояние на работа и производителност.

37 Трудът на Федер за евреите, Die Juden, е публикуван през 1933 г. като том 45 на Nationalsozialistische Bibliothek

2. Програмата

Произходът на програмата

Всяка работа изисква план, всяка реализация трябва да бъде предшествана от интелектуално творчество. Колкото по-ясно и по-добре разработени са строителните планове, толкова по-красиво и бързо ще бъде построена сградата. Дори новите политически структури изискват ясен строителен план, това тук се нарича политическа програма.

Изискванията, които трябва да се поставят към една политическа програма, са много високи и много разнообразни. Става въпрос за задача с най-висока отговорност, тъй като благосъстоянието и нещастията на собствения народ зависят от това дали планът е бил добър. Програмата трябва освен това да разглежда, с най-кратко описание, всички важни области на обществения живот, да издържа на всяка критика, да не се губи в подробности, да не предлага на опонентите ненужни слабости, да не събужда утопични надежди, които по-късно не могат да бъдат удовлетворени. Програмата трябва да бъде верен образ на бъдещата държава и новата икономика. Тя трябва да показва на всички в общи линии скица на желанния държавен и икономически ред, но не може също така да ограничава или предвижда изпълнението в детайлите си.

Всяка програма също има история и развитие, но със сигурност е пробен камък за фундаменталната правилност на едно движение, ако след толкова години не се налага да се променя нищо съществено в основните му характеристики и само да се премахнат някои неясноти. Само най-важната и поразителна програмна точка от старата програма от 24 февруари 1923 г., № 11, „Премахване на доходите без труд и усилия, разбиване на лихвеното робство“, спешно изисква задълбочено програмно разглеждане в национално-, финансово- и икономическо-политическо отношение. Подробното разглеждане на тази точка по това време не е било толкова абсолютна необходимост, защото по това време по-подробните писания, свързани с това, Манифест за разбиване на лихвеното робство и държавния фалит, неговото решение, са били почти единствените съществуващи писания и са били напълно известни и запознати на основателите и първите последователи на движението. В известен смисъл именно интелектуалното съдържание на тези писания е добавило социалистическия обхват на дейност -

с планове, които по това време вече бяха определени в основните си черти - до волята за обновление, която беше обединила тесен кръг около Антон Дрекслер³⁸ и Адолф Хитлер, до кръга на националистическите и популистки идеи.

Именно чрез тези програмни точки и искания германското движение за свобода на националсоциализма по същество и фундаментално се разграничава от всички други популистки и националистически групи, движения и партии, и чрез които се разграничава особено от всички така наречени парламентарни партии, които от своя страна са само проява на мамонистично-плутократичното управление.

Друга необходимост при новата формулировка на програмата беше да се получи по-ясна форма и ясно структуриране по отношение на отделните области на обществения живот. Това се случи.

Мое задължение е тук да се спра на още едно новаторско произведение, което дължи произхода си на паралелно проявление на националсоциализма в Австрия и Бохемия, имам предвид книгата на

³⁸ Антон Дрекслер (1884-1942) е, заедно с Дитрих Екарт и Федер, един от основателите на германския еквивалент на първоначално австрийската Deutsche Arbeiter Partei в Мюнхен. Дрекслер е почетен председател на партията, на която Хитлер още през 1921 г. се превръща в явен лидер. Дрекслер напуска партията през 1923 г. и се присъединява отново, когато Хитлер идва на власт през 1933 г.

инженерът Юнг³⁹, представител на судетските немци в Чехословакия в Пражкия парламент.

Австрийският националсоциализъм в началото си датира далеч от времето преди войната. Неговият обхват на идеи се основаваше повече на опита да приведе социалистическия свят на идеи в хармония с националистическата идея, докато германският националсоциализъм на Райха, който възникна едва след краха – всъщност без да знае за съществуването на този австрийски националсоциализъм – от самото начало зае фундаментална бойна позиция срещу марксизма.

Днес двете движения се обединиха в общите си цели.

³⁹ Инженер Рудолф Юнг, делегат от Тропау

Националната и икономическа програма на НСДАП

Нашата цел е – прераждането на Германия в немски дух, към немска свобода.⁴⁰

Пътят към тази основна цел е:

I. Националният политически принцип: Германският райх е дом на германците.

1. Във външната политика:

1. Създаването на затворена национална държава, която включва всички германци.
2. Мощното представителство на германските интереси в чужбина.

2. В расовата политика:

3. Отстраняването на евреите и всички негермански граждани от всички отговорни позиции в обществения живот.
4. Забрана за имиграция на източни евреи и други паразитни чужденци. Проблемни чужденци и евреи могат да бъдат депортирани.

3. В гражданската политика:

5. Само германецът, който се е посветил на германската култура и общност, може упражняват правата си на държавно гражданство.
6. Лице, което не е германец, може да живее само като гост в германската държава и е подчинено на чуждо законодателство.
7. Правата и интересите на германците са с предимство пред тези на членовете на чуждестранните нации.

II. Икономическият политически принцип: Задачата на националната икономика е задоволяване на търсенето, а не възможно най-висока доходност от заемния капитал.

8. Националсоциализмът фундаментално признава частната собственост и я поставя под държавна защита.
9. Благосъстоянието на хората обаче ограничава прекомерното натрупване на богатство в ръцете на отделни хора.
10. Всички германци образуват трудова общност за насърчаване на общото благосъстояние и култура.
11. В рамките на това общо трудово задължение на всеки германец и при фундаментално признаване на частната собственост, на всеки германец се предоставя свободна възможност за придобиване и свободно разполагане с трудовия си доход.
12. Здравословното съчетаване на малки, средни и големи предприятия във всички области на икономическия живот, включително и в селското стопанство, остава запазено.
13. Ще се води борба с гигантските предприятия (корпорации, синдикати и тръстове).
14. Лихварството и рекетът, както и безмилостното обогатяване за сметка и във вреда на народа, ще се наказват със смърт. 15. Въвеждане на едногодишен задължителен труд за всеки германец.

⁴⁰ За подробно обсъждане на тези точки вижте Das Programm der NSDAP und seine weltanschaulichen Grundlagen на Федер, Мюнхен, 1927; тр. ETS Dugdale, Програмата на NSDAP и нейните общи концепции, Мюнхен, 1932

III. Финансово-политически принцип: Финансовата система е в служба на държавата, финансовите сили не могат да образуват държава в държавата; следователно нашата цел е: Разрушаване на лихвеното робство чрез:

16. Освобождаване на държавата и с нея на народа от лихвено обвързание и дълг към големи заемен капитал.
17. Национализация на Reichsbank GmbH. и централните банки.
18. Финансирането на всички големи обществени задачи (развитие на хидроенергия, пътища и др.) с избягване на заеми чрез емитиране на безлихвени държавни хазна бонове или чрез безкасово плащане.
19. Въвеждането на стабилна валута на покрита основа.
20. Създаването на нестопанска Строително-стопанска банка (парична реформа) за отпускане на безлихвени кредити.
21. Цялостно реструктуриране на данъчната система според социалистическите, националноикономически принципи. Освобождаване на потреблението от тежестта на косвените данъци и на производството от ограничаващи данъци (данъчна реформа и освобождаване от данъци).

IV. Социално-политически принцип: Общото благо е най-висшият закон.

22. Щедро развитие на осигуряването за старост чрез национализация на системата за пожизнени ренти. На всеки нуждаещ се германски национален другар ще бъде гарантирана адекватна пенсия от определена възраст или в случай на преждевременно настъпване на трайна невъзможност за препитание.
23. Споделяне на приходите от труда на всички хора, заети в производствени предприятия, според тяхната производителност и възраст, със съпътстващ дял от отговорността за изпълнението на националните икономически задачи на труда.
24. Конфискация на всички печалби от войната и революцията, които не се основават на честен труд, както и на имущество, придобито чрез натрупване на запаси и лихварство, и използването им за развитието на социалното осигуряване.
25. Премахване на недостига на жилища чрез комплексно изграждане на нови жилищни сгради в целия Райх посредством новата нестопанска Строителна и икономическа банка, която ще бъде създадена съгласно чл. 21.

V. В културната политика: Разцветът на всички науки и изящни изкуства върху основата на политически свободна, икономически здрава държава е нашата главна културна цел.

Това трябва да се постигне чрез:

26. Образованието на младежите като физически здрави и интелектуално свободни мъже според великите традиции на немския интелектуален живот.
27. Пълна свобода на религията и съвестта.
28. Специална защита на християнската вяра.
29. Потискане и изключване на религиозни доктрини, които противоречат на германското морално чувство и чието съдържание носи държавно и национално разрушително естество.
30. Потискане на всички вредни влияния в литературата и пресата, сцената, изкуството и кино.
31. Свобода на обучението в германските университети, формиране на управляваща класа от хора с характер.

VI. Във военно отношение:

32. Осигуряване на защитимост на нацията чрез въвеждане на военно право за всеки свободен Немски.
33. Премахване на наемническите войски.
34. Създаването на опълчение за защита на родината под ръководството на професионален офицерски корпус, изградено чрез строга йерархична дисциплина.

VII. Други реформи:

35. Реформа на пресата. Потискане на всички инструменти на пресата, които противоречат на интересите на германския народ. Най-строга отговорност за всички новини, които... невярно или тенденциозно изопачено.
36. Реформа на избирателното право с премахване на настоящите корумпиращи форми на предизборна кампания и липсата на отговорност на избраните (имунитет).
37. Развитие на професионалните камари.
38. Реформа на съдебната система в областта на

Земеделско право – (фундаментално признаване на правото на собственост върху земя, невъзможност за отдаване под наем на земя от страна на частния капитал, право на преференциално изкупуване от страна на държавата и връщане на земя на държавата в случай на небрежно управление).

Гражданско право - (много по-строга защита на личната чест и здравето, в сравнение с едностранчивата правна защита на собствеността, действаща днес).

39. Конституционни реформи:

Конституция: Конституцията, съответстваща на германския характер, е суверенно държавно ръководство, съсредоточено върху най-висша позиция. - Дали тази най-висша позиция се заема от монарх, избран от народа, или от двама или трима отговорни най-висши служители на Райха, трябва да се остави за по-късно решение от народа.

Федерален характер на Райха: Съставът на германския народ от различни провинции, вътрешно свързани чрез племена и история, обуславя пълната независимост на отделните федерални провинции по отношение на техните вътрешни работи.

Грижата на Райха е представителството на германския народ във външните работи, паспортите и пътните такси, а освен това и армията и флотът.

Три основни опонента стоят на пътя на осъществяването на тази национално-икономическа програма на националсоциализма. Марксизъм, парламентаризъм и, поставен над двата, едрият заемен капитал.

Нашата антимарксистка битка е насочена срещу разрушаващата държавата доктрина на евреина Карл Маркс, срещу разрушаващата народа доктрина за класова борба, срещу разрушаващата икономиката доктрина за отричане на частната собственост и срещу чисто икономическото материалистично схващане за историята.

2. Нашата антипарламентарна битка е насочена срещу безотговорността на така наречените народни представители, които – имунизирани – никога не е нужно да поемат отговорност за последствията от своите решения, както и срещу всички щети, произтичащи от това (корупция, непотизъм, подкупност) и, като най-лошата последица – правителство, зависимо от такъв парламент.

3. Нашата антимамонистична битка, която е начело на другите два фронта, е насочена срещу световната финансова мощ, т.е. срещу постоянното финансово и икономическо обезкървяване и експлоатация на нашия народ чрез едър заеман капитал.

Тази битка обаче е, от друга страна, и мощна интелектуална борба срещу разрушаващия душата материалистически дух на егизма и алчността с всичките му съпътстващи покваряващи проявления във всички области на нашия обществен, икономически и културен живот.

В последния и най-задълбочен анализ става въпрос за борбата на два мирогледа, изразени чрез две фундаментално различни интелектуални структури – продуктивния и творчески дух и подвижния алчен дух. Творческият дух, вкоренен в почвата и отново преодоляващ света в метафизичния опит, намира своите основни представители в арийския човек – алчният, безкоренен търговски и материалистичен дух, насочен единствено към светското, намира своя основен представител в евреина.

Националсоциализмът, подобно на антисемитизма, съзира в еврейския материалистически дух първопричината на злото, но също така знае, че тази най-мощна битка в световната история не може да остане само с негативни антисемитски искания. Следователно цялата национална и икономическа програма на националсоциализма се издига далеч над със сигурност новаторската, но негативна антисемитска битка, като дава позитивен творчески, конструктивен образ на това как трябва да изглежда националсоциалистическата държава на труда и производителността.

Ако тази главна цел бъде постигната, тогава Националсоциалистическата партия ще бъде разпусната. Тогава националсоциализмът ще се превърне в съдържание на живота на целия германски народ. Националсоциалистическата германска работническа партия всъщност като цяло не е парламентарна партия в обичайния смисъл на думата, а само решителната, далновидна и ориентирана към бъдещето част от населението, която се е събрала около лидер със силна воля и ум, за да изведе Германия от срама и безсилието външно, от разрушението и корупцията вътрешно, до мощна и внушителна позиция външно, а вътрешно - до икономически стабилна, културно процъфтяваща, интелектуално и морално високопоставена национална общност.

Искаме да изградим Райха на германския копнеж, както го пее Гайбел⁴¹:

Един външно, с могъщ меч,
Събирайки се около високо знаме,
Вътрешно богат и многообразен,
Всяко племе по свой собствен начин!

⁴¹ Емануел Гайбел (1815-1884) е немски поет и драматург, написал няколко патриотични стихотворения, които са атакувани от съвременния либерален литературен кръг „млади немци“ около еврейските писатели Хайнрих Хайне и Лудвиг Борне, но по-късно са подкрепени от националсоциалистите.

3. Държавната структура на националното

Социалистическа държава

Националсоциалистическата идея за германската държава

Още в главата за политическите основи на властта посочихме факта, че всяко отклонение на германските владетели от техните чисто германски задачи е било съпроводено с най-пагубни последици за германския народ. Ако човек проучи германската история, винаги открива, че германският копнеж за затворена национална държава се е осъществявал само в кратки исторически периоди, отново и отново тази германска мечта е избледнявала и отново и отново Германия е потъвала в безсилие и разпад. По този начин от цялата германска история твърдо стои един урок, че само затварянето на нацията в рамките на силно ръководена държава позволява на Германия да устои на огромните опасности, които възникват за нея само от неблагоприятното ѝ геополитическо положение. Почти никъде Германия няма естествени граници, почти навсякъде тя лежи свободна и незащитена срещу враждебни нашествия. Нито морето, което опасва Англия, нито високите планини, които разделят Испания и Италия от нейните съседи, дават на Германия естествена защита. Франция има само една открита страна срещу нас, Русия също. Само Германия се намира по средата между другите нации - като сърце - и като бойно поле на Европа. На германска земя се сражаваха испански, френски, английски, шведски, руски и монголски армии, на германска земя се водеха ужасните религиозни войни от Тридесетгодишната война и обратно, германците кървяха на чужда служба за чужди интереси във всички земи. Майка Германия кървеше от хиляди рани, нанесени от чуждите ѝ армии и - нанесени в нея от борбите на собствените ѝ синове. Безкрайно трагична е германската история, толкова трагична, че германският копнеж за единен, затворен Германски райх е включен в приказките, в сагите на стария Барбароса в „Кифхойзер“⁴². През вековете реализацията на германската държавна идея остава - копнеж и надежда на най-добрите хора от нацията, докато през 1871 г. могъщ ковач не изкова единството на Германия. Много оставаше да се желае в осъществяването на Великата германска държава, която трябваше да включва всички германци, живеещи в териториална връзка с родината си. Но вече това частично осъществяване на германския копнеж ни даде висок разцвет на германската история, какъвто рядко се е случвал досега.

Но не е нужно да се съобразяваме с „ако“ и „но“, а по-скоро трябва да се поучим от историята. Политиката е история, която се развива, и ако от „създаването на историята“ трябва да разцъфне спасението за нашия народ, тогава нашето държавно изкуство, нашата национална политика трябва, с уважение към това, което се е случило в историята, да избягва грешките от по-ранни времена и да се обвърже с най-добрите традиции. Човекът, политикът без история, който догматично прави история от креслото си, ще може да донесе само бедствия на един народ, както го преживяхме през последните години от новите германски марксистки правителствени шоумени. Колкото пагубно и пагубно е пълното разпадане на старата социална форма, особено когато това разрушение е идентично със силата на марксисткото движение, толкова малко може да се запази старото само защото е старо. Тук отново се крие трагедията на консервативния дух, който, творчески безплоден и

⁴² Хълмовата верига Кифхойзер между провинциите Тюрингия и Саксония-Анхалт се смята за място за почивка на император на Свещената Римска империя Фридрих Барбароса (1122-1190), който се удавил в река Салеф в Турция по време на Третия кръстоносен поход.

без въображение, то отхвърля всичко ново, само защото е ново и защото здраво се придържа към остарели форми, които отдавна са загубили своята същност. Хората и държавата не са мумии и конструкции, а живи същества; дрехите, ушити веднъж, не стават завинаги.

Само някои доста големи основни черти са прокарани през съдбата на народите и пренебрегването на такива основни знания винаги си е отмъщавало горчиво върху народите. За нас, германците, основната историческа национално-политическа доктрина е: „Бъдете единни!“

Думата „обединен“⁴³ обаче не означава „единство“⁴⁴, а „да бъдеш в съгласие“⁴⁵. Само от съгласието на германските племена относно принципите на външната и вътрешната политика може да израсне като най-красив цвят вътрешно свободна държава, която е външно могъща и има международна тежест.

Следователно за германската държава не може да има никакви европейски или международни икономически, църковни или хуманитарни мотиви, а единствено благосъстоянието на цялата германска нация. Имам предвид „мотиви“ за политически действия. Наред с това естествено се проявяват и влиянията на църковния, икономическия и като цяло човешкия характер, които трябва да бъдат адекватно оценени и взети предвид. Но принципът трябва да бъде и да остане, че германската национална държава трябва да представлява само германците, както във вътрешната, така и във външната политика.

Следователно нашата национална политическа цел е:

1. Създаването на затворена национална държава, която включва всички германци.
2. Мощното представителство на всички германски интереси в чужбина.

Националистическата идея

Предпоставка за пробуждането или, по-добре, за повторното пробуждане на силно национално съзнание е

отстраняването на всички евреи и негерманци от всички отговорни позиции в обществения живот.

Решителната отбранителна битка срещу нашествието на евреите в почти всички области на нашия обществен живот се води с пълна енергия само от националсоциализма. Битката срещу еврейството е съзнателна борба за германския дух и за германската свобода.

Влиянието и ефектът на евреите върху народите, които са ги приютили, изобщо не могат да се сравняват с властовите отношения и битките на други народи, а само с борбата за живот и смърт между здравето тяло и смъртоносните отровни микроби, които са го атакували. Когато един жив организъм е атакуван от отровни бактерии, въпросът е само: или здравата сила на тялото ще стане господар на чуждите нашественици – тогава ще ги изсече – или вече няма да бъде господар над тях и ще умре заради тях. Така и за народите, които са приютили евреите по целия свят, има само това: или да изсекат евреите от националното тяло – или да умрат заради евреите.

Именно сравнението с човешкото тяло и микробите ни показва много ясно колко невярно е любимото подвеждащо мнение, че евреите са се издигнали навсякъде само благодарение на по-голямата си ефективност и е крайно погрешно и несправедливо да бъдат атакувани и преследвани поради тази причина. Не може просто да се каже, че холерният бацил е също толкова по-силен и ефикасен от човека и затова е победил здравия човек – не,

⁴³ *einig*

⁴⁴ „Айнхайт“

⁴⁵ „Единственост“

Това е отрова за човека. И точно както в тази битка на живия организъм срещу нахлуващите отрови се появяват специфични симптоми на отравяне, придружени от треска, крампи, симптоми на парализа и т.н., така и битката на нациите, атакувани от евреина, се изразява в доста сходни симптоми на болестта – вълнения и вълнение в гражданския и политическия живот, мощни конвулсии в националното тяло, смут, терор, гражданска война, редуващи се с доста типични симптоми на парализа, особено в интелектуалните части на нациите – в правителствата. Тогава остава само един въпрос: дали национално осъзнатите кръгове, разпознаващи врага, успяват да предупредят и просветят правителствата или да формират правителство и да неутрализират самите евреи – тогава лечението настъпва със сигурност; ако не успее да направи това, тогава националната смърт настъпва също толкова сигурно. Няма трети път. Временната изолация – да останем с медицинската образност – води само до привидни решения: рано или късно бацилите отново избухват в кръвоносните съдове на тялото, краят на тази втора борба е смъртоносен за пациента.

Решаваща за крайния успех – както и в живота като цяло – е волята за власт. Без тази воля за власт – без тази воля за запазване на нацията, нацията е безпомощно предадена на падение. Това, което буквално не падне, се превръща в роб, фелакс, крепостник и слуга на всееврейската световна сила.

Това е битка на живот и смърт. Много ефикасни войници са тръгнали на фронта, но мнозинството от нашите национални другари все още спят. Образованието отново и отново, неуморно, е решението. Това, което прави това образование толкова трудно, е простотата и мекотата на арийците именно по тези жизненоважни расови въпроси.

Силната расова смесица в самия наш немски народ несъмнено е погребала почти напълно ясното и високо расово съзнание у твърде много хора, така че вместо точно познание за расовите закони е останало само неопределено чувство на отвращение към расово чуждите евреи. Евреинът от своя страна е следвал най-стриктно своите расови закони повече от две хиляди години с ясното знание за изключителната важност на поддържането на чистотата на кръвта за характера и нацията .

От друга страна, той успя да представи расовата агитация като остаряла глупост, което, що се отнася до расовата смесица в Германия, за съжаление му беше възможно с известна видимост на оправдание. Вместо еврейското презрение към расовата наука от страна на германците да бъде противопоставено с пълна решителност с искането: „Германче, пази кръвта си чиста!“, германецът дори в тази област отстъпваше на психологическите изкуства⁴⁷ на евреина. Векът на Просвещението с неговите хуманитарни идеали наистина донесе на евреите еманципация от веригите, изковани от нашите предци в тяхната висша мъдрост срещу нашествието на еврейския дух на грабеж и лихварство, но на нас самите само объркване и несигурност по този фундаментален въпрос. С изречението: „евреите също са хора“ – изречение, което никога не беше оспорвано от никого – беше предоставен достъпът на евреите до граждански равни права. С това национално-расовата съпротива срещу еврейския чуждестранен народ с напълно различна интелектуална структура беше приспината и борбата срещу гражданската еманципация беше осакатена от самото начало.

От тази платформа сега се осъществи завладяването на цялата ни икономическа и, наскоро, общественият живот до сегашното положение на неограниченото управление на евреите.

⁴⁶ Вж. томове на Националсоциалистическата библиотека за расата и евреите!

⁴⁷ Изкуства на убеждаването.

Цяла поредица от свидетелства на самите евреи разкрива, че те се чувстват като държава в държавата, че се чувстват по-тясно свързани със своите расови другари в други страни, отколкото с приемащите ги народи.

От това еврейско чувство за тясна принадлежност между народите пряко произтичат опасности за местното население в областта на външнополитическите отношения на народите във война и мир.

В началото обаче вниманието на евреите беше насочено към търсенето на икономически предимства. Тук отново неограниченото им преследване на печалба, неограничено от никакви социални чувства към приемащите ги народи, им се оказа от полза.

Като изобретатели и носители на съвременната кредитна система, за тях скоро стана лесно да поставят под свое влияние цялата финансова икономика на държавите, а чрез банките и фондовата борса и до голяма степен частния сектор.

Оттук, след създаването на финансовото си положение, еврейството протяга пръсти и към интелектуално-културните продукти на нацията; тук на помощ им идват техният движещ дух, остроумието им, критичното им разбиране – характеристики, които често могат да изглеждат като определени предимства пред сериозния, тежък, земен арийски дух.

Но в действителност това е било само крадлив инстинкт, липсата на съвест и безскрупулност – което вече е обявено в техните религиозни доктрини. За евреина, според доктрините на Шулхан Арух⁴⁸, собствеността на неевреина е като собственост без господар – там, за да може евреинът да я присвои! Евреинът е поставил в своя услуга всички средства на банковата и борсовата техника. Анонимизацията – обезличаването на нашата икономика чрез борсово-търгуемата форма на публичното акционерно дружество – до известна степен е отделила капитала от труда, акционерът знае в най-редките случаи нещо за своята фабрика, той има само едностранчив интерес към рентабилността на парите си.

когато го е инвестирал под формата на акции. Това явление трябва да се спомене на това място, защото с това обезличаване на нашата икономика върви ръка за ръка и нейната деградация. Предприемачът и производителят, който е изградил предприятието си от нулата, който познава изискванията на своите клиенти, който все още има старата бизнес почтеност и смята за свой дълг да произвежда солиден, добър, траен продукт, отговарящ на реалните нужди на икономиката, този наистина солиден предприемач е нещо толкова коренно различно от съвременния едър акционер, който с чисто капиталистическото притежание на голям пакет акции знае само един интерес – да се стреми към възможно най-висока възвръщаемост. Дали в предприятията се произвеждат добри и евтини предмети, дали като цяло се създават производствени стойности от акционерно дружество или, както е в случая с кредитните компании (банките) като цяло, не се създават стойности, е въпрос от крайно безразличие за капиталиста – акционера. Това има за свое допълнително последствие, че производството е по-малко ориентирано към нуждите, че по-скоро само привидна нужда трябва да бъде разпалвана чрез огромна реклама. Преди в кодекса на честта на предприемачите беше напълно забранено да се възхваляват собствените продукти; този, който правеше това, се смяташе за пазарен плакач, а подобно пазарно-плакачливо възхваляване на стоките се смяташе от солидния бизнесмен за нечестна конкуренция. Еврейският търговец обаче водеше именно този вид пазарно-плакателни търговски сделки с пълна настоятелност, където изкуството му на убеждаване му беше от полза. Днес на мястото на настойчивия еврейски плакач се появи еврейска реклама.

⁴⁸ Шулхан Арух е най-авторитетният кодекс на еврейското право и е съставен през 1563 г. в Северна Палестина от Йосеф Каро.

В областта на науката се наблюдава подобно развитие, особено в областта на икономическата наука – т. нар. национална икономика. Постепенно задачата на националната икономика вече не се разглеждаше като изследване на националните икономически закономерности и потребности и в извеждането на насоки за икономическото ръководство от резултатите от изследванията, а все по-често се извършваше само описание на ситуацията, без да се изследва дали срещаните икономически явления и форми са добри, подходящи и приложими към реалните нужди на националната икономика. По този начин хората успяха, и днес успяват повече от всякога, да нанесат ужасяващи щети на икономиката и с това на националната общност – разглеждано научно – и поради тази причина по непроменен начин. В тази област навлиза по-специално доктрината за държавната и частната кредитна индустрия и по-специално доктрината за лихвата. Разгледахме подробно този въпрос на друго място, тук може би е достатъчно да посочим факта, че по същество това, което днес наричаме национална икономика, е само частнокапиталистическа инструкция за лично обогатяване и добре организиран опит за оправдание на лихварския капиталистически грабеж на работната сила на производителните нации.

Заслужава да се отбележи, че сред преподавателите по национална икономика има много голям процент евреи.

За обикновения човек по-поразително е нахлуването на евреите в литературната и художествената сфера поле.

Този, който се замисли за съвременния ни театър, ще бъде шокиран от низостта и цинизма, които се разпространяват там. Това е особено валидно за съвременния феномен на киното. Драмата на развратниците и развратниците владее нашите сцени; с подривна и умна диалектика на добрия германец се внушава, че моралът и етиката, честта и съвестността са по същество чиста глупост, без която човек не може да стигне по-далеч. Тези атаки срещу публиката са съпроводени от досадата на еврейските театрални агенции, в която знанията на артистично настроените са склонни да решават по-малко от благодарността към театралните и концертните агенти на тези, които търсят работа.

Но след това последва широкомащабна манипулация на общественото мнение чрез ежедневната преса. Почти всички големи вестници постепенно преминаха в еврейска собственост. С това кръгът около германския народ се затвори. Към икономическото управление се добави и интелектуалното. Всичко, което беше вредно за еврейските интереси, беше скривано и заглушавано от обществеността възможно най-дълго; ако все пак идеи или представления се налагаха, тогава започваше истинският лов на вещици, първоначално чрез опит да се направят подобни усилия нелепи, а ако дори това не помагаше, трябваше да се действа с лъжи, изопачаване и лично очерняне. Опитвах се подкупи, заплахи и накрая човек не се страхуваше дори от икономически манипулиране на неудобния противник или увещател, или дори от убийството му.

Това последно, най-страшно оръжие, обикновено не се използваше или се използваше рядко срещу частни лица, защото почти никога реакцията на истински приятел на народа, без политическа или държавна властова позиция, не постигаше степен на ефективност, преди той вече да бъде сломен от порой от лъжи и клевети в публичните органи на евреите.

В партиите недоволството на масите се разпалваше чрез крайно преувеличение и се разпалваше класовата омраза срещу имущите и техните предполагаеми защитници, държавната власт и армията. Дори тук – както навсякъде в случая с тези нападения срещу националната държава – евреите бяха тези, които най-вече агитираха и подстрекаваха. Нужно е само да се припомни, че Карл Маркс, основателят на марксистката доктрина за класовата борба, наистина е бил евреин (Мардохей

беше истинското му име). Неговият глашатай в Германия, Фердинанд Ласал⁴⁹, първоначално Файст Ласал, също беше евреин.

Във войната и революцията тогава еврейското дело на разрушение срещу германската държава беше завършено. Принцовете бяха прогонени, еполетите от офицерите бяха скъсани, чиновниците бяха подчинени чрез глад, за да могат да предоставят на разположение своята работна сила - незаменима дори за социалистическата висококапиталистическа държава на съвременна Германия. По този начин германската нация беше обезоръжена, осакатена, ограбена от своите лидери, лишена от собственост и насилие, деморализирана и омаловажена, докато навсякъде в общественния живот, в икономиката и политиката, в изкуството и театъра, евреите си присвоиха безспорна хегемония.

Основата на тяхното управление е огромното им богатство.

Въпреки малкия си брой спрямо приемащите ги народи, те са успели да прехвърлят всички важни постове в общественния живот в ръцете на своите еврейски расови другари или на германци, близки роднини на евреите. Но въпреки това, премахването на евреите от германското национално тяло е напълно възможно – още повече, че истинската жизненоважна производствена дейност в промишлеността и селското стопанство, в професиите и администрацията, е почти изцяло свободна от евреи.

Премахването на евреите от националното ни тяло не би нарушило нито селскостопанското производство – все още не съм виждал нито един евреин зад плуга да обикаля браздата – нито пък фабриките биха били принудени да спрат поради липса на работници – работната сила наистина ще знае, че никой евреин не вдига въглища с тежък труд или не стои пред ковачницата – работните места на ковача и металурга, дърводелеца и общия няма да осиротят – къщите по никакъв начин няма да останат руини след прогонването на евреите, статистиката не споменава нищо за еврейски зидари и дърводелци, покривни майстори или стъклари. Но дори и в търговията и комерсиализацията не би настъпил застой, ако евреите вече ги нямаше. В областта на транспортната система държавата досега се е грижила за личния и товарния трафик по образцов начин и без това кой е виждал евреи като железопътни кондуктори или машинисти на локомотиви –

или като кондуктори на трамваи, или като вагонджии, или транспортни работници?

Но дори и в областта на типичната предразположеност на евреина към търговия и финанси, военно-административните постове преди войната са показали, че са били способни да провеждат внимателно складово и провизионно обслужване, в самата търговия действат стотици хиляди търговски чиновници и немски бизнесмени, които разбират реалните аспекти и нужди на търговията, а в държавната банка и пощенската банка притежаваме институции, които биха могли да формират основата на здрава национална икономика, освободена от еврейската разбойническа икономика.

Ако в това сравнително кратко обзорно изследване видяхме, че евреите по никакъв начин не представляват незаменима функция в нашия държавен и национален живот, че те, от друга страна, злоупотребяват с върховенството си по най-безмилостен начин във вреда на приемащите ги народи, тогава като очевидно и логично следствие се поражда искането за изгонване на евреите от нашата нация.

Само този, който се е заклел в принадлежност към германската национална общност, може да бъде гражданин на държавата⁵⁰.

⁴⁹ Фердинанд Ласал (1825-1864) е бил немско-еврейски социалист, който е бил запознат с Маркс, въпреки че последният го е смятал за опортюнист поради готовността му за компромис с консервативния Бисмарк. Следователно Маркс не е подкрепил Ласал, когато последният е основал Общо германско работническо дружество (Allgemeiner Deutscher Arbeiterverein). Асоциация) през 1863 г. имаше за цел главно постигането на всеобщо пряко избирателно право.

⁵⁰ Тази клауза вече е била включена във втората част на Нюрнбергските закони от 15 септември 1935 г., „Законът за гражданството на Райха“, чл. 2: „Гражданин на Райха е само този поданик, който е с немска или сродна кръв и който чрез поведението си показва, че е едновременно желаещ и годен да служи вярно на немския народ и на Райха.“ Пълното отделяне на евреите от немското общество е постановено в първата част на тези закони, „Закони за защита на немската кръв и немската чест“.

От този преглед на расовия въпрос естествено и неизбежно следват и другите последици от забраната за имиграция на източни евреи. Пълно неразбиране на еврейския въпрос е, ако човек вярва, че е достатъчно да отблъсне източните евреи чрез забрана за имиграция. Абсолютно необходимо е едновременно да постави враждебно настроените към нашия народ евреи, заселили се сред нас, под чуждестранен закон. Източните евреи, разбира се, са големият резервоар, от който евреите постоянно се попълват. Големата опасност, която тази имиграция крие в себе си, е разкрита с пълна яснота чрез опита от последните години. За няколко години тези източни евреи успяха чрез всички възможни бизнес трикове и разцвет да придобият огромно богатство. Нашите съдебни зали са пълни с измами, извършвани от такива чуждестранни елементи. Държавата няма и най-малък интерес към имиграцията на такива хора, които по никакъв начин не се правят полезни продуктивно.

Тази позиция на националсоциалистическата държава спрямо източните евреи не изключва това. Дори членовете на други нации, които паразитират в националното тяло, могат да бъдат изгонени.

Обсъждането на тези въпроси ни води сега към третия раздел на държавната политика на Националсоциализъм: към правото на гражданство.

Правото на гражданство

Правото на гражданство трябва да бъде придобито. В този принцип националсоциализмът се различава значително от правото, валидно понастоящем, според което всеки пълнолетен германец над 20 години, от мъжки и женски пол, може да упражнява права на държавно гражданство. По същия начин днес, според Ваймарската конституция, тази възможност е отворена за членовете на еврейската раса. По подобен начин, това държавно членство може да бъде придобито от всеки чужденец с изпълнението на няколко повърхностни формалности.

Ваймарската конституция като цяло не разбира понятието за държавен гражданин, но говори в чл. 110 за принадлежност към държава, а в чл. 109 за равни права пред закона за всички членове на държавата от мъжки и женски пол. Неяснотата на това понятие естествено изключва изискването за морални и расови предпоставки за придобиване на право на гражданство. За разлика от това, чл. 113 от Конституцията на Райха поставя под специална защита чуждоезичните „частички от нацията“ (!); те „не могат да бъдат поставяни в неравностойно положение в свободното си традиционно развитие, особено в използването на майчиния си език в образованието, както и във вътрешното управление и правораздаването“.

Ако сравним с това най-изчерпателно разглеждане на чуждите граждани практиката на нашия Закон за защита на републиката от собствените национални другари, задължението да предаваме така наречените военнопръстпници на врага, с гарантираната в чл. 112 сигурност, че „никой германец от чуждо правителство не може да бъде предаден на преследване или наказание“, и ако сравним точно този последен член с печално известните решения на французите срещу Круп⁵¹ и неговите директори, може би позоваването на факта, че авторът на тази конституция е евреинът Пройс⁵², е достатъчно, за да хвърли определена светлина върху всички тези събития.

⁵¹ Густав Круп фон Болен унд Халбах (1870-1950) ръководи армейската дивизия „Фридрих Круп“ от 1909 до 1941 г. В сътрудничество с Райхсвера, под ръководството на Ханс фон Зект (1866-1936), Круп предприема тайното превъоръжаване на Германия в нарушение на Версайския договор. През 1923 г., когато французите и белгийците окупират Рурската област, те също така глобяват Круп за провеждането на голямо публично погребение на тринадесетте работници от фабриката Круп) в Есен, разстреляни от французите по време на окупацията.

⁵² Хуго Пройс (1860-1925) е бил германско-еврейски министър на вътрешните работи на Ваймарската република и е изиграл ключова роля. При формулирането на Ваймарската конституция от 1919 г.

Не „по-щастливото бъдеще на поляците“, както е казал Бетман-Холвег⁵³ в една от своите неуспешни парламентарни речи, нито пък подобряването на положението на евреите в Румъния (според Кулман)⁵⁴ може да бъде водещата идея на германската държава, а само благосъстоянието на германския народ. Тази водеща тема е изразена в националната и икономическа програма на НСДАП („Програмата“, стр. 35) под № 7: „Правата и интересите на германеца предхождат тези на членовете на чужди народи“ и под № 6: „Който не е германец, може да живее само като гост в Германия и да е подчинен на закона за чужденците“.

Според това правото на държавно гражданство трябва да бъде придобито. То може да бъде загубено и поради недостойнство. Това е право, от което евреите са фундаментално изключени, от което могат да бъдат изключени и членове на други народи.

Вътрешното условие за кандидата за германско държавно гражданство е поемането на ангажимент към германската култура и общност. Този, който не се ангажира с германската нация по този начин, този, който се обявява за враг на германската държава, този, който се чувства по-тясно обвързан с членове на други нации, отколкото със своя народ, не може да получи никакви права, произтичащи от германското държавно гражданство, защото всъщност не желае да има нищо общо с германската общност.

Изглежда наистина лудост, когато хора, които заявяват съвсем публично, че не познават отечество, наречено Германия, както направиха Криспиен⁵⁵ и други, все още искат да съветват за съдбата на тази страна, когато твърдят, че като представители на народа, като делегати, все още се ползват със специални привилегии и когато все още се ползват със защитата на особено строги закони (защитата на републиката), в случай че бъдат повишени от този парламент на правителствени позиции.

Националсоциалистическата германска държава ще изисква именно от такива хора най-строга равностойност и членовете на революционните правителства и парламенти ще трябва да поемат отговорност със задна дата за своите действия или бездействия. Законите, които ще бъдат разработени върху отговорността на всички лица, участващи в обществения живот, следователно ще трябва да бъдат надарени с ретроспективна сила.

Тук не става въпрос, както в случая с грешката на Германската революция, за борбата за заплати на гладните „пролетарии“ срещу ситите и ненаситни капиталисти, следователно не за подвеждане на здравите и правилни чувства на трудещите се чрез идеята за класова борба, а за моралното изискване безотговорността на настоящите бенефициенти на настоящата парламентарна и правителствена система да се сложи край и онези, които са се обогатили по неумерен начин от нуждите на народа или онези, които са подстрекавали машинациите на други кръгове, да бъдат подвеждани под заслужено наказание.

Лозунгът: „Малките мошеници са обесени; големите са освободени“ не бива да се потвърждава. Националсоциалистическата държава, напротив, при определяне на наказанието ще вземе предвид факта, че малките мошеници са били съблазнени, като много смекчаващо обстоятелство и, от друга страна, ще подведе под отговорност големите престъпници срещу германския народ с пълната строгост на закона.

⁵³ Теодор фон Бетман-Холвег (1856-1921) е бил германски канцлер от 1909 до 1917 г. По време на войната Бетман-Холвег изглежда предпочиташе по-умерени политики от тези, застъпвани от военните лидери.

⁵⁴ Рихард фон Кулман (1873-1948) е бил държавен секретар на Германия по външните работи от август 1917 г. до Юли 1918 г. През май 1918 г. той договаря Букурещкия мир с Румъния.

⁵⁵ Артур Криспиен (1875-1946) е избран за член на парламента от Социалдемократическата партия през 1920 г. и става съпредседател на Социалдемократическата партия (ГСП) през 1922 г.

Пречистителната работа на този държавен съд вече по никакъв начин не може да спре с онези, които първи дойдоха на власт с революцията. Той ще трябва да се насочи и към онези под имперското правителство, които чрез своята небрежност направиха възможно това падение на Германия. Главният отговорник – Бетман-Холвег – наистина е отнет от земните си съдии, същото важи и за следващия по виновност – Ерцбергер⁵⁶, който, като баща на злостастната парламентарна революция от юли 1917 г., отново повдигна потъващата воля за победа на враговете. Дори Айзнер⁵⁷ и Ратенау бяха отстранени от местото на тяхната разрушителна дейност, разбира се, по незаконен начин, но според железните закони на историята. Но много от онези, които чрез организирането на боеприпасите през януари 1918 г. забиха кама в гърба на воюващата армия, все още са живи онези, които чрез реч и писмо пречупиха волята за победа, все още са живи онези, които проповядваха „мир без победители и губещи“, все още са живи и приемат за правилно онези, които злоупотребиха с бедствията на народа във войната и революцията за собствено прекомерно обогатяване.

Разбира се, подобно национално политическо искане ще разпространи страх и ужас и десетки хиляди ще се страхуват за живота си, защото не са с чисто сърце. Но за националсоциализма с това искане за социална справедливост въпросът за съдбата на германския народ е неизбежен - дали германският народ може да намери пътя си към благородна нация или ще изтърпи мизерен живот в деградация и корупция като фелахинска нация. За националсоциалистическото движение смисълът на съществуването му също се определя от този въпрос.

Правото на държавно гражданство следователно не е нещо, което ще бъде поставено в люлката на всеки, роден в Германия; по-скоро това право на държавно гражданство включва в себе си и най-високите морални задължения към държавата и нацията. Спазването на тази отговорност към държавата и нацията обаче трябва да бъде защитено и от възможността това право да бъде отново загубено в случай на недостойнство.

От друга страна, придобиването на право на държавно гражданство няма да бъде акт на милост, а претенция, която всеки трудолюбив германец може да предяви, който докаже, че е достоен за германската общност и който се ангажира с германската расова и историческа общност. Този, който е изпълнил армейския и трудовия си дълг, този, който е активен като почтен работник в своята професия, има право да придобие право на държавно гражданство.

Но с това право на държавно гражданство е свързано и задължението да не се забравя в цялата работа гледната точка за по-голямото цяло, а също така в икономическата си дейност винаги да се съзнава фактът, че работата трябва да се впише в цялото, т.е. дори при пълна свобода в отделни области, дейността на германския държавен гражданин не бива да бъде насочена срещу благосъстоянието на цялото.

⁵⁶ Матиас Ерцбергер (1875-1921) е член на Deutsche Zentrumspartei (Католическа центристка партия), смятан за дясна ръка на Бетман-Холвег. По време на войната, в средата на 1917 г., той настоява за преговори за прекратяване на войната и подкопава доверието в германската армия. Ерцбергер подписва примирието, слагащо край на Първата световна война, и като министър на финансите във Ваймарската република одобрява Версайския договор. През 1921 г. е убит от ултранационалистически членове на „Организацията консул“, основана от командира на Фрайкорпс Херман Ерхард (1881-1971).

⁵⁷ Курт Айзнер (1867-1919) е немски еврейски социалист, организиращ революцията, свалила Вителсбах. династия на Бавария през ноември 1918 г. Той става републикански министър-председател на Бавария и на Бернската конференция на социалистите атакува умерените социалисти за това, че не признават вината на Германия за предизвикването на Първата световна война. Убит е от националиста граф Арко фон Вали през февруари 1919 г.

Национална икономика

Задачата на националната икономика е задоволяване на търсенето, а не постигане на възможно най-висока лихвена доходност за заемния капитал.

Човек би си помислил, че този принцип се приема за даденост за всяка икономика, но националсоциалистическата икономика се различава от сегашната лихвена капиталистическа икономика именно по този водещ принцип. За наивния човек не е толкова лесно да си представи национална икономика, която не служи на задоволяване на търсенето; и все пак трябва да се изясни, че за настоящите господари на икономиката - банковия и борсовия капитал - задоволяването на търсенето е по същество от много малко значение. Международният капитал има интерес... в него само доколкото това задоволяване на търсенето може да бъде експлоатирано по лихварски капиталистически начин.

Всъщност тук имаме работа с две фундаментално различни отношения към икономиката. Единственото неотложно търсене на цялата икономика от страна на цялото население е, естествено, задоволяването на нуждата от храна, след това задоволяването на търсенето на жилище и облекло и едва след това се подреждат в асортимент всички останали ежедневни потребности до висшите изкуства и културни удоволствия. Между тях се намират спомагателните услуги, цялата транспортна система и всичко, което е свързано с нея, търговията и финансовата система. Производството на стоки от своя страна има в една здрава икономика най-достойната цел да покрие нуждата по най-добрия възможен начин чрез плащане, което покрива производствените разходи и включва съответен трудов доход за предприемача и подходящ дял от печалбата, от който могат да се покрият както неизбежните загуби, така и подобренията и ремонтите в предприятието.

Вниманието на справедливия предприемач не е насочено към постигането на прекомерна печалба в отделни случаи, дори когато щастливи стечения на обстоятелствата биха могли да направят това възможно. Справедливият предприемач е напълно съзнателен за своите националноикономически задачи - да установи производството по такъв начин, че нуждата да може да бъде покрита с най-малки разходи за потребителя, че едновременно с това предприятието да расте и процъфтява, че производствените разходи да стават все по-малки, без да се намаляват заплатите.

Може би най-показателният пример за такъв истински начин на предприемаческо мислене е Ернст Абе⁵⁸, съосновател и директор на завода на Zeiss в Йена. Този човек е разбирал до голяма степен на съвършенство тази националноикономическа задача на предприемача и се е стремил да я реализира по най-добрия възможен начин.

Но в това отношение ние също така, като цяло, нямаме причина да се оплакваме особено от нашите предприемачи преди войната. Мъже като Алфред Круп⁵⁹, Манесман⁶⁰, Вернер Сименс⁶¹, Тисен⁶², Борзиг⁶³, Краус, Мафай⁶⁴ и др. са си осигурили дори социално почетно място в историята на германската индустрия. Всички те не са били управлявани от едностранчив стремеж към печалба,

⁵⁸ Ернст Абе (1840-1905) е физик и предприемач, нает от Карл Цайс, основателят на Йенската лаборатория. компания Carl Zeiss AG, която произвеждаше оптични инструменти и системи. Абе става съсобственик на фирмата.

⁵⁹ Алфред Круп (1812-1887) е син на Фридрих Круп (1787-1826), който основава компанията за леене на стомана Krup през 1811 г. По време на управлението на Алфред Круп компанията се превръща във водещата компания за производство на оръжие на епохата.

⁶⁰ Mannesmann е основана през 1890 г. и първоначално е произвеждала безшевни стоманени тръби.

⁶¹ Вернер Сименс (1816-1892) е изобретател и основател на компанията Telegraphen-Bauanstalt през 1847 г. Днес Siemens AG е една от най-големите електротехнологични компании в света.

⁶² Август Тисен (1842-1926) основава железарския завод Тисен-Фусол през 1867 г. и придобива други тежкопромишлени компании, които през 1926 г. се обединяват във Vereinigte Stahlwerke, най-големият минно-стоманодобивен картел в света преди Втората световна война.

⁶³ Борзиг е локомотивен производител, основан от Август Борзиг (1804-1854) през 1837 г.

⁶⁴ Krauss-Maffei е компания за производство на машини, основана през 1838 г.

всички те си останаха прости и скромни, само просперитетът на делата им беше техният пътеводен знак.

Всъщност, неуморната продуктивна и изобретателна сила на германската индустрия доведе до факта, че не само гигантското увеличение на населението намери работа и препитание, но и въпреки нарастващите заплати, въпреки всеобхватното подобряване на жизнения стандарт на всички слоеве от населението, най-важните продукти можеха да бъдат по-евтини благодарение на все нови подобрения и изобретения. Германският работник никога не бива да забравя, че дължи това на работниците, работещи с умствени способности.

И още нещо трябва да се подчертае тук отново с цялото си значение: че основата и предпоставката за този висок разцвет на германската икономика е бил мощно ръководеният Бисмарков Райх. Тези два фактора, единната и следователно мощна политическа ситуация на Германския Райх и безпрецедентната трудолюбие на германските предприемачи и работници, направиха възможно всеобхватното повишаване на жизнения стандарт на цялото население, гигантското увеличение на населението на Германия да може да бъде изхранвано, обличано и настанявано и емиграцията от Германия да спадне до незначителен брой.

Числата на германската миграция в десетилетията след 1870 г. включват само здравословния излишък на германския предприемачески и търговски дух, който се е разлял по света като пионери на германската трудолюбие и германската производителност.

В по-голямата си част цялата национална икономика на Германския райх отговаряше на основните изисквания, които ние също поставяме към здравата национална икономика.

Търсенето беше напълно задоволено. Въпреки това, дори по това време се появиха дълбоки щети в нашата икономика, които бяха изразени по различни начини.

1. Държавните ни финанси изпадаха във все по-големи дългове, в същото време, когато германският народ ставаше все по-богат и по-могъщ, когато продуктите на германската индустриална и търговска ефективност завладяваха пазарите на продажби по света, в момент, когато вътрешната ни икономика крачеше от успех на успех, а медицинските и битови условия се подобряваха от година на година.

Естествено, не е добър знак, ако дълговете стават все по-големи. Такова явление винаги показва, че нещо не е наред. Защото наистина трябва да се счита за напълно абсурдно и безсмислено, ако държава, чиито граждани се радват на нарастващо богатство, не се намира едновременно в състояние на здрави и процъфтяващи държавни финанси. Това би трябвало да е още по-изненадващо, когато към Германския райх и федералните провинции са постъпвали изключително големи приходи от техните железопътни линии, пощи и минни заводи, както и от държавните гори и др., съвсем отделно от факта, че Райхът и федералните провинции са могли, по силата на своя финансов суверенитет, да претендират за значителния данъчен капацитет на своите граждани.

2. Друга дълбоко вкоренена икономическа вреда беше нарастващият дълг на нашите селскостопански и градски недвижими имоти. Движението за поземлена реформа, което беше приложено срещу това, правилно разпозна много важна част от целия проблем, без за съжаление да постигне пълна ефикасност.

3. Фактът на инфлация на нашата индустрия чрез кредити от всякакъв вид също би трябвало да е изпълнил с безпокойство проникателните наблюдатели. Разбира се, във времена на нарастващ просперитет търговските и промишлените предприятия приемат лекомислено приемането на чуждестранни пари и свързаните с това лихвени задължения, защото наистина силно увеличените възможности за работа и доходи позволяват понасянето на тези тежести.

Но горко, ако настъпят икономически кризи! Тогава използването на лихвено обвързани кредити се проявява в цялата си икономическа пагубност.

Формата на акционерното дружество, която се появи през тези години с фактическото отделяне на капитала от свързаната с него работа, т.е. отделянето на чисто капиталистическите интереси в доходността на парите от страна на кредиторите от здравословното сътрудничество на отделния предприемач и от цялостното отъждествяване на неговото съществуване с неговото предприятие, по подобен начин пося семето на дълбоки икономически щети.

4. Нарастващата власт на институциите за парично посредничество, банките, би трябвало да изпълни с безпокойство уважаемия приятел на нацията. От слуги на икономиката банките се превърнаха в неограничени господари на цялата национална икономика. По забележителен и знаменателен начин тази нарастваща власт на банките по никакъв начин не беше съпроводена от едновременен просперитет на националната ни икономика, а напротив, колкото по-плачевна ставаше нашата икономика, толкова повече банките се разрастваха.

Тук не желаем да навлизаме по-дълбоко в това развитие, ще има много какво да се каже за него в дискусията за чисто финансово-паричната икономика. Споменаването на четирикратния корен на големите национални икономически щети чрез финансовата и кредитната система беше от голямо значение, защото именно този аспект на цялата икономика се е превърнал в противоположност на истинската национална икономика, а именно едностранчива разбойническа икономика на финансовите сили.

Този, върху когото образът на тяло, поразено от паразити, не се налага спонтанно, трябва да е силно заинтересован от запазването на настоящото положение или да е зависим от бенефициентите на тази експлоататорска икономика. За съжаление, последното е така сред много голям брой хора. Ето защо вътрешната съпротива срещу тази съвременна икономическа система на разбойнически барони не се проявява по съответния начин.

Особено лошо е, че дори науката, и всъщност особено науката, която трябва да се занимава с тези неща съвестно, все още е, с малки изключения (Отмар Шпан⁶⁵), под влиянието на съвременната капиталистическа икономика и се намира в зависимост от нея. Съвременната национална икономика не е лидер към истината и правилното знание, а се е превърнала в говорител на националната икономическа престъпност.

Всички велики истини и мъдрост могат да бъдат разбрани и обмислени в техните съществени аспекти от всеки обикновен човек. Не бива да се бърка с това фактът, че естествено не е толкова лесно да се стигне до такова фундаментално знание. Разбира се, самото знание, интуицията, е като ярка светлина, която свети в душата, вечно жадна за знание. Трудна обаче е последващата работа на разбирането, което трябва усилено да трупа тухла върху тухла, за да изгради, с най-внимателен подбор на материали, цялата мисловна структура, така че завършената работа да изглежда на всички като самоочевидна.

В такива случаи няма по-добра похвала от това, когато човек понякога сам стига до такива мисли. Така получих, докато работех върху тази работа (лятото на 1923 г.),

⁶⁵ Отмар Шпан (1878-1950) е австрийски икономист и социолог, антисоциалист, повлиян от икономическите теории на Адам Мюлер (1779-1829), който се е противопоставял на материалистическата либерална икономика на Адам Смит. Той е професор във Виенския университет от 1919 до 1938 г., когато е отстранен от професорската си длъжност от националсоциалистите сл. Аншлус (анексиране) на Австрия. Въпреки че Шпан симпатизира на националистическата ориентация на НСДАП, неговите възгледи за корпоративистка държава не са изцяло подкрепени от националсоциалистите.

отличен труд на вече възрастния човек, австрийския инженер В. Шобер⁶⁶, в който цялото катастрофално развитие на австрийската финансова и кредитна ситуация е предсказано с безпрецедентна яснота още преди 30 години.

Шобер посочи факта, че само пълното отклонение от фундаментално погрешните национални икономически доктрини може да спре катастрофалното развитие на националната икономика – за съжаление без никакъв успех.

Главната причина по това време се криеше във факта, че приятелите на Шобер от Християнско-социалистическата партия, след първоначално ентузиазизирано съгласие, се отдръпнаха от него с мързеливи извинения: „Времето още не е узряло“, но всъщност, защото това не устройваше християнските висши финанси.

Банката отдавна е престанала да бъде доверен посредник между спестовния капитал и вземанията на икономиката и оборотния капитал. Днес големите банки имат свои директори и делегати, заседаващи във всички акционерни дружества. Нищо не може да се случи без знанието на банката. И какъв интерес има банката сега в икономиката? Тя има единствен интерес капиталът да носи възможно най-висока печалба; по какъв начин е напълно безразлична към нея. Тя не вижда своята задача в оплождането на икономиката чрез отпускане на заеми на пари с най-ниски лихви именно когато националната икономика е застрашена от кризи от най-лош вид – това обаче би била нейната най-висша задача –; големите банки са много по-склонни да се появяват именно тогава с кредитни пакети и кредитни известия, когато преработващата промишленост най-спешно се нуждае от предварителен кредит за работата си.

Може да се разгледа и следното: Каква нужда покриват банките? – Някой ще каже: нуждата от пари. Разбира се. Но как и при какви условия? Хлебарят, обучаващ, собственикът на фабрика, бизнесменът наистина покриват реалната нужда от храна, дрехи и т.н. и получават за това еквивалентната стойност, цената, в пари или чрез паричен превод.

С това нуждата е покрита и собственикът на фабриката и т.н. отново разполага с оборотен капитал за покупки, плащане на заплати и по-нататъшно производство. Тук виждаме затваряне на икономически кръг.

Производителят покрива нуждата на потребителя, парите изпълняват своята основна функция като посредник в разменния бизнес и наново оплождат икономиката в ръцете на производителя.

Съвсем различно е положението в случая с лихварството. Първо, за никоя банка не съществува задължение да раздава своята стока – пари – по начина, по който такова задължение съществува например за всеки търговец. Следователно тя може да гарантира, че дава пари само на тези, които са благосклонни към нея. Освен това, банката изисква в най-големия брой случаи обезпечения, които далеч надвишават стойността на заема, тя изисква и дългов сертификат, според който длъжникът трябва да се ангажира да изплати дълга с всичко, което има и ще спечели. С други думи, срещу раздаването на пари банката привлича в своята власт активи, които са далеч по-големи от заемната сума; тя също така позволява издаването на дългов сертификат, който излага трудовите доходи на длъжника на неин контрол. Но това не е достатъчно: за този двойно и многократно обезпечен заем на пари банката позволява да ѝ се плаща още повече под формата на лихви, които с течение на времето стават огромни. Следователно тук имаме работа с процедура, която, разглеждана икономически, изобщо не е продуктивно изпълнение, обратната плащания – залог, дългов сертификат – се извършват незабавно и освен това длъжникът трябва да се съгласи на друго продължаващо плащане, което след няколко години надвишава стойността на получените пари, без залогодателят...

⁶⁶ Венцел Шобер (1846-1928) е австрийски железопътен инженер, който – подобно на виенския професор Йозеф Шлезингер (1830-1901) – посочва в своите икономически трудове зависимостта от еврейските международни финанси като основна причина за икономическите проблеми на Австрия. Сред основните му трудове са „Северът и техните медведи“, 3 тома, Виена, 1880-82 г., и „Валутно-регалиране в Австрия“, 1892 г.

ставане на свобода или разрешаване на дълга. Такъв финансов бизнес е естествено национално икономически абсурден, това е чисто лихварство.

Истинското чувство за кредит, за вярата в по-голямата икономическа ефикасност на друг, е всъщност, че собственикът на спестени пари не вижда, че е в състояние сам да използва парите си по печеливш начин, следователно той се обръща към някой, на когото може да се довери, че може да повери тези пари и който му предлага гаранцията, че той ще му върне спестяванията си отново при поискване, изцяло и ненамалено. Ако заемът укрепи икономическата работоспособност на длъжника, така че той да може да реализира значително по-големи печалби, това може да се счита за акт на справедливост или благодарност, ако длъжникът даде на кредитора, освен връщането на парите, и определен дял от печалбите си. Тази концепция за частна парична и кредитна икономика управлява цялото Средновековие, тя е в основата на църковната доктрина за лихвата. Изискването за лихва се е считало за лихварство. Днес лихвата, която Църквата е считала за лихварство, се е превърнала в аксиома на цялата ни икономика – националноикономическото чувство за кредит се е превърнало в националноикономическа безсмислица. Разбира се, за богатия човек подобна доктрина е източник на трайно и лесно обогатяване. Не защото златото е – както би искало да изглежда – всъщност сила, която произвежда пари от себе си, свръхчовешко явление, което, освободено от земните закони на нетленността, подчинява всичко на своето очарование нетленно и завинаги, а защото се усеща в съвременната финансова и международна икономика просто като закон, че всеки вид финансово притежание носи в себе си претенция за лихва, до известна степен присъща на парите, е това най-чудовищно обръщане на връзката между труд и пари, прието като закон, като нещо, което не може да се докосне, като нещо, за което науката, която се занимава с него, трябва да представи множество оправдателни причини.

Само по този начин беше възможно да се отклони цялата национална икономика от единствената ѝ и естествена задача да покрива нуждите и с това да създава работа и храна за всички и да се злоупотреби с нея предимно като инструмент за лично обогатяване на собствениците на банков и борсов капитал.

Сега е любим трик на политическата битка срещу нашето движение, че това наше противопоставяне срещу високата капиталистическа експлоатация на националната ни икономика и борбата ни за национална икономика, удовлетворяваща изискванията на социалната справедливост, се представя като противопоставяне между собствеността и другите форми на притежание, че нашето искане „Общественият интерес пред личния интерес“ се заклеява като комунистическо. Срещу това ние трябва постоянно да посочваме чл. 8 от националната и икономическа програма („Програмата“, стр. 35):

Националсоциализмът фундаментално признава частната собственост и я поставя под правителствена защита“.

Задача на законодателството обаче ще бъде да определи границите по отношение на натрупване на прекомерно богатство в ръцете на отделни лица за сметка на цялото.

Положително и за самата икономика възниква, като изискване за цялата икономика и нейните задачи в духа на националсоциализма, изискване № 10 от „Националната и икономическа програма“: Всички германци образуват трудова общност за насърчване на общото благосъстояние и култура на германския народ.

Оттук произтича и моралното изискване всеки германец да работи интелектуално и физически според силите си, но този негов труд да бъде включен в цялото.

Подчертавам, че това е морално изискване. Следователно не става въпрос за установяване на принудата за труд, каквато е била въведена в Съветска Русия. Нещо съвсем различно е

въвеждане на изисквана от нас година задължителен труд за всеки германец преди придобиване на пълни права на държавно гражданство.

Съвсем различно е, че нашата основна цел е насочена именно към осигуряване на безгрижна старост за всички национални другари, които са работили усърдно в младостта и зрелостта си.

Именно в случай на национална икономика, която не е непрекъснато под кръвопролитие от лихви и такси към заемния капитал, лесно ще се постигне, трябва и може лесно да се постигне раздаване на големи излишъци по такъв начин, че на всички национални другари да се осигури подходяща и адекватна пенсия за старост – подобна на пенсионното възнаграждение на длъжностните лица – при достигане на определена възраст или в случай на преждевременна нетрудоспособност.

Включвам това социално-политическо искане тук, защото изпълнението на тази задача принадлежи на дейността на цялата национална икономика, защото тя е точката, която не само е в състояние постоянно да казва на работника в най-широкия смисъл на думата: Трябва да работиш!, но и защото зад трудовата принуда установява нещо утешително и помиряващо - перспективата за осигурена старост за всеки, който е изпълнявал дълга си през целия си живот.

В обхвата на фундаменталното признаване на частната собственост като основа на нашата икономика естествено спада и фактът, че всеки германец е защитен в свободната си възможност да се прехранва и в свободното си разполагане с доходите от труда си и придобитото си богатство (№ 11 от „Националната и икономическа програма“). Ограничаването на това основно право е допустимо само чрез закона, като трябва да се следва насоката, че само такава работа се счита за работа, която не е насочена срещу интересите на общността. Верижната търговия и спекулата също несъмнено причиняват много работа; по подобен начин, крадецът често ще пролее повече капки пот в своята „работа“, отколкото зидарят в строежа на къща, но такава „работа“ е насочена всъщност само към едностранно лично обогатяване за сметка и във вреда на другите. Такава „работа“ следователно е като цяло вредна и затова трябва да се наказва с цялата строгост.

Подобно изрично определение по никакъв начин не е излишно, защото от практиката на закона твърде често и в ужасяваща степен е видно колко много неща са определени там като честен труд. Съществува и цяла поредица от дейности, които са много близо до границата, където е трудно да се каже, че този труд все още хармонизира „с цялото“.

Във всеки случай трябва да се създадат правни инструменти, така че всички тези дейности или начинания, насочени срещу националното здраве по физически или интелектуален начин, да бъдат потушени. Същото важи и за експлоатацията на страданията на населението чрез спекулация и лихварство.

За такива паразити, които са враждебни към нацията, ние изискваме смъртно наказание. Финансово Наказанието или дори лишаването от свобода са неефективни срещу такива безскрупулни хора.

Накратко, икономическата политика на националсоциализма ще работи за премахване на една по същество погрешна концентрация на икономиката върху рентабилността и по тази причина ще възстанови, за да се почита единствената правилна и разумна задача на националната икономика: задоволяването на търсенето.

Това по никакъв начин не изключва доходите и печалбата за търговеца, собственика на фабрика и честните бизнесмени; напротив, по никакъв начин не бива да се създават трудности за оправдания стремеж към печалба, стига този стремеж да се вписва в рамките на обществените интереси.

Следователно става въпрос за прочистващо действие, а след това и за поддържане на германската икономика, която е безупречна както по отношение на своите форми, така и по отношение на своите резултати. Под това трябва да се разбира изискването на № 12 от „Националната и икономическа програма“: Здравословното съчетаване на големи, средни и малки предприятия във всички области на икономическия живот, следователно и в селското стопанство, остава запазено.

С това се дава и фундаменталната позиция на националсоциализма спрямо различните социални порядки.

Националсоциализмът ще подкрепя и насърчава земеделските производители с всички средства като основа на силна нация и на прехраната на населението.

Ако точка 17 от Програмата съдържа клауза, която предвижда свободно отнемане на собствеността при специални обстоятелства, с това се има предвид само, както Адолф Хитлер провъзгласява на 13 април 1928 г., „Създаването на законови възможности за конфискация, ако е необходимо, на земя, която е придобита по незаконен начин или не е управлявана от гледна точка на благосъстоянието на народа. Това е насочено по този начин главно срещу еврейските спекулативни компании със земя“. Следователно тази клауза е предназначена единствено за защита на местното население.

Особено скъпи за националсоциализма са също така просперитетът и независимостта на здравата търговска и меркантилна средна класа.

И дори във формите на производство на така наречената тежка промишленост, от гледна точка на националсоциализма, няма нищо съществено, срещу което да се възразява. Именно тази голяма индустрия е рационализирила всичко по образецов начин, т.е. не е избегнала никакви разходи, за да постигне по-добри и по-прости методи на производство. Сегашното претоварване на предприятията – Целта на комунизацията – с прекомерен брой хора, които са реално излишни (тук имаме предвид главно необходимостта от поддържане на собствени данъчни и осигурителни служители и т.н.) естествено работи пряко срещу усилията за национализация на индустрията.

В края на тези икономико-политически задачи на националсоциализма стои още едно грандиозно организационно постижение: „Въвеждането на едногодишна трудова служба за всеки германец“.

Дори тук това изискване е наложено от дълбоко морален принцип – дълг.

Този, който желае да упражнява правата си на държавно гражданство, трябва също така да е служил на държавата, той също така трябва да е доказал, че е съзнателен за дълга си и лоялен към нея чрез дела и при това без възнаграждение, т.е. без възможност за обогатяване, точно както войникът служи на отечеството си.

В идеята за задължителната трудова служба виждаме напълно допълваща идея към идеята за всеобща военна служба.

Колкото и да бихме искали да смятаме за възможно значително да намалим обучението за ефикасни войници в сравнение с предишния двугодишен и тригодишен период на служба, толкова ние смятаме за необходимо и препоръчително всеки млад германец да е запознат с една или повече търговски дейности, в които може да служи на държавата.

Съзнанието за дълг по отношение на качеството на труда е пострадало толкова много под управлението на машината и под още по-опустошителната доктрина за класовата враждебност на работниците срещу предприемачите, че обучението в тази област под строго държавно ръководство, съгласно единни принципи, изглежда напълно необходимо. Именно предприемачите, в добрия смисъл, ще приветстват подобна институция и по никакъв начин няма да я възприемат като конкуренция. Такава работна армия не може да бъде конкуренция, защото според опита всяка продуктивна икономическа дейност на държавата трябва да бъде прекомерно обременена от нейния официален апарат, тъй като наемането и обучението на млада неопитна работна сила изразходва твърде много от нейната ефективност.

От друга страна, задачата на тази година трудов стаж ще бъде по-добре да запознае младите хора в образцови държавни предприятия с всички постижения на технологиите. Те би трябвало, ако

възможно най-добре да покрият реалните нужди на работната сила и на националните другари, служещи във военна служба.

По този начин, конкуренцията на държавата с останалата част от националната икономика не е възможна, тя би могла най-много да действа в определени области като регулатор на цените с пазарни цени, които все още оставят на свободните търговци и свободните предприемачи широки възможности за разумна печалба.

Не е задача на този манифест да навлиза в подробности. Въпреки това, те трябва да бъдат скицирани и осветени накратко, защото знаем, че правилното решение на този въпрос ще бъде от огромна полза за възстановяването на нашия икономически морал, съвсем отделно от ползата, която цялата икономика ще извлече от факта, че идеята за дълг по отношение на труда ще се пробуди като морален дълг по отношение на нацията.

По отношение на позицията на държавата-гражданин по отношение на националната икономика Бисмарк веднъж заяви:

„Ние не живеем, за да бъдем щастливи, а за да изпълняваме дълга си.“

Този морален принцип е и в основата на нашата позиция по отношение на държавата и икономика.

Национална финансова реформа – Пари и кредит в Националсоциалистическа държава

„Правилото на лихвата.“

Искането за премахване на лихвеното робство е революционно ново в една политическа програма. Само този факт би бил достатъчен за най-широките кръгове да излязат с най-яръстна опозиция срещу националсоциализма.

Най-голямата част от противниците се състои от онези, които наистина са загубили всичко чрез сегашната капиталистическа икономика, основана на лихви, и които, възпитани в тези идеи, все още се страхуват от загубата на вече загубени привилегии. Тази опозиция наистина няма никакъв импулс, защото именно липсата на какъвто и да е вътрешен импулс е характерна за кръга, хванат в капана на идеала за капиталова пенсия.

Друга група са тези, които са зависими от заеми или поне вярват, че са. Тази група, естествено, не се страхува от премахването на задължението за плащане на лихви, а от това, че няма да получи повече оборотен капитал, ако всичко не остане както преди.

Друга група са прекрасните национални икономисти, за които противопоставянето на проблема на освободението от лихвата е алфата и омегата на тяхната национална икономическа мъдрост.

Друга група са злонамерените, които всъщност не са на по-добра гледна точка, но които по лични или партийно-тактически причини се борят срещу това основно изискване на националсоциализма с неверни твърдения и изопачавания.

Че кръговете на международните финанси, упражняващи правилото на лихвата, са именно върху предвид това искане, нашите най-непримирими и най-заклети врагове е очевидно.

С изключение на злонамерената и професионално заинтересованата опозиция, основните причини за враждебно и недоверчиво отношение са - невежество и интелектуална мързел, глупост.

Тук имаме работа с доста силни противници, с противници, сред които всяка система, която човек може да се опита да наложи, се проваля, които се отдръпват като медузи под натиска на убедителните обяснения, но веднага след отпускането на натиска се връщат отново към старите начини на мислене.

И така, какво се разбира под „лихвено робство“? Под лихвено робство трябва да се разбира обвързването с лихва дълг на държавата и народа към наднационалните финансови сили. Следователно тук става въпрос за нова форма на робство, за робство на властта на финансите. Това робство е по-страшно и жестоко от всяка форма на управление, която някога е била под управлението на абсолютни принцове, защото се упражнява по безличен начин, без никакво човешко чувство, обсебено единствено от ненаситен инстинкт за разширяване и уголемяване, с несравнима алчност за власт.

Обичайният израз за съществуването на това правило е: „Парите движат света“.

Но тук парите се използват само като символ на господство върху финансовата власт. Самите пари, металните и хартиените валути, сами по себе си не са нито добри, нито лоши и не упражняват никакво господство. Парите като валута са необходими за обмена на стоки и услуги. Ето защо всички опити да се справят с господството на финансовите сили единствено от страна на парите са от самото начало погрешни и обречени на неефективност, защото в случая с това господство всъщност не става въпрос за тясната парична система, а за въпроси на властта.

Парите като инструмент на власт сами по себе си, както бе споменато, не са нито добри, нито лоши, те зависят само от употребата им. Фактът, че могат да бъдат използвани и убийствено, т.е. злоупотребявани, не означава...

по никакъв начин неутрализират неговите безкрайно разнообразни и незаменими полезни възможности за употреба. Дори парите, приложени по полезен начин, имат благоприятен ефект върху националната икономика. Парите не са погрешно наричани кръвта в националното икономическо тяло. Докато парите остават верни на задачата си като средство за размяна, докато получените или спечелените пари се насочват обратно към икономиката, те не могат да окажат никакво вредно влияние върху националната икономика.

Сега се намесва един фактор: желанието да се използват парите като метод за спестяване. Самото това желание е напълно оправдано, напротив, само е искрено желателно чувството за спестяване да бъде възстановено, ако – да, ако – спестяванията изобщо са възможни при настоящите обстоятелства. Продължителното, заплашително обезценяване на нашите германски пари чрез безотговорна държавна финансова политика наистина прави спестяването глупост, защото след няколко седмици или дни стойността на парите може да е спаднала до малка част от предишната им стойност. Следователно, ако парите трябва да изпълняват функцията си на спестовни пари, те трябва да са със стабилна стойност.

Тъй като германските пари, по причини, които все още ще трябва да проучим, не са със стабилна стойност в момента и също не могат да бъдат със стабилна стойност, германският спестител търси във всеки нестабилен период такива пари със стабилна стойност. Такива пари със стабилна стойност са така наречените благородни валути, доларите, швейцарските франкове и холандските гулдени, парите на скандинавските народи и др., както и металните пари от благородни метали.

Но сега националната икономическа задача на парите като оборотен капитал на икономиката се противопоставя на това желание за натрупване на стабилни пари. За да разберем този въпрос в цялата му дълбочина, трябва да се придържаме към факта, че парите според същността си не са и не трябва да бъдат нищо друго освен „знак за извършена работа“. Обичайното обяснение: „Парите са средство за размяна“ по никакъв начин не е невярно, но не изчерпва въпроса. Задача на парите, и всъщност най-важната им, е да посредничат при размяната на стоки. Но тази задача се изпълнява и от други неща, като пакетчетата чай на китайците, черупките на негрите и т.н. Най-съкровената същност на парите, разпределяни от държавата днес, както и на паричните заместители, е, че те са знаци – може да се каже и ваучери – за някаква работа, извършена от други лица. Под „извършена работа“ трябва да разбираме доста всеобхватно всеки икономически продукт, следователно и суровини, защото дори те имат търговска или продажна стойност само ако са добити и ако са пуснати на пазара. За да се улесни този обмен на стоки помежду им, всъщност, за да стане това изобщо възможно в една сложна икономика, трябваше да се изобрети средство за размяна, което директно да направи възможно производителят само на една стока да задоволи собствените си многобройни нужди чрез това средство за размяна, което имаше обща валидност. Обущарят произвежда обувки и ботуши година след година – но той се нуждае от ежедневния си хляб, месо, мляко, яйца, дрехи и т.н. Хлебарят, от когото обущарят купува хляба си, може наистина да се нуждае от един или два чифта ботуши годишно, но всъщност не може да бъде платен през цялата година за целия хляб, който всички ядат, само с ботуши. Той наистина трябва да плати и на мелничаря и доставчика на дърва за огрев за брашно и гориво, но те също не могат да използват повече ботуши, защото самите те вече получават ботуши и обувки от друг обущар.

Но хлебарят не може естествено да плати на мелничаря за брашното му със собствените си продукти, хлебарят трябва да пече хляб за общността. С други думи: чиста разменна икономика е напълно невъзможна в развита национална икономика с широко разделение на труда. Разменен посредник е следователно незаменим. В най-общ вид този посредник при размяната трябва да бъде общопризнат, защитен от държавата запис на продукцията на националната икономика; човек трябва също така да може да купи нещо с тези записи и всеки трябва да бъде задължен да предоставя своите търговски продукти срещу тези пари за размяна.

Например, погрешно е също да се твърди, че парите са запис на извършена работа.

Разбира се, тези пари се приемат като извършена работа, но не защото с тях вече е завършен икономически цикъл, а защото тези пари са действително запис на всяка една от многото извършени трудови дейности – записи, с които всеки може да задоволи нуждата си от жизнени потребности и другите си нужди. Само когато тази нужда е покрита и парите се върнат обратно в икономиката, основният цикъл на парите е завършен. Но ако парите останат да лежат като натрупани или спестени пари в едната ръка, тогава се извършва само половината размяна, само половин цикъл. Парите все още не са изпълнили целта си, а напротив, те са оттеглени от целта, за която са били изобретени и за която съществуват. Трябва категорично да заявим, че това прекъсване на националноикономическата задача на парите е недопустимо по национални икономически и националнополитически причини. Очевидно не може всяка получена финансова сума да бъде незабавно раздадена, финансовият пазар да бъде толкова изобилно снабден с пари, че всяко частно лице да може да прави своите икономически уговорки по такъв начин, че да запазва за себе си суми за покриване на месечните си нужди или суми за по-големи еднократни годишни услуги, а трябва да се обяви за напълно недопустимо от национална икономика валутата, отпускана от държавата за благосъстоянието на общността, да бъде изтеглена от публичното обращение като натрупани пари.

Следователно на финансовата система съответства и задължението за харчене, т.е. задължението за връщане на придобитите пари в обращение.

Може да се уточни и тук съвсем остро, че спестяванията по този начин по никакъв начин не са невъзможни. Спестяванията, разбрани правилно, по никакъв начин не са алчно и скъперническо трупане на пари, а – ако човек иска да използва любимата комбинация от идеята за спестявания с помощи за деца – , Това е създаването и придобиването на стоки, закупуването или построяването на малка къща, закупуването на ценни предмети, колекции, книги, картини, стоки за бита, разширяването и подобряването на бизнес начинанието, разширяването на запасите и т.н., и това е далеч по-добро „спестяване“ от натрупването на злато.

Именно ние, германците, трябваше да преминем през образование в светоглед от най-великия стил по този въпрос. Това правилно „спестяване“, което току-що беше описано, се е възнаградило най-добре, докато фалшивото, фокусирано върху парите, беше горчиво отмъстено.

Това безпогрешно правилно чувство на хората, дори по тези въпроси, е отразено съвсем правилно в сагите и приказките. Натрупаните пари се превръщат в безполезна буца или изчезват, или носят безкрайни нещастия. От друга страна, винаги и навсякъде, този, който от своето трудолюбие е „постигнал нещо“ – и под това здравословно разсъждение винаги разбира процъфтяваща частна икономика, било то търговска, търговска или индустриална – е придобило уважение и почит. Подобно развитие на богатството е безспорно, не е насочено срещу духа на парите, то е, като процъфтяващ член на цялата икономика, социално в най-добрата смисъл.

След тези кратки, но необходими, защото са от съществено значение, наблюдения върху финансовата система, нека се върнем към отправната точка на нашия въпрос: „Какво разбираме под робство на лихвите?“

Ако чрез задържането на пари в ръцете на хора, които не осъзнават националната икономическа задача на парите, или още повече в ръцете на онези, които желаят да използват събраните пари като инструмент на властта, възникне задънена улица, парите, които остават в обращение, стават по-оскъдни, появява се парична криза. Но тези, които притежават пари, все още не връщат парите си в обращение по национално икономически здравословен начин, защото от своя страна те задоволяват текущи нужди и имат построени къщи или закупени други...

търговски или промишлени продукти. Следователно те не отнемат от бизнесмена или собственика на фабрика, който определено се нуждае от оборотен капитал за поддръжката на предприятието си, неговите продукти, а му дават парите, задържани от тях незаконно, в националноикономически смисъл, срещу специална такса – срещу лихва. Националният икономически натиск започва.

Връзката между производството на стоки – производителя – на националния икономически работник и парите с един удар се обръща с главата надолу. Парите, които по своята същност и изобретение трябваше да служат на икономиката, внезапно се еманципираха и упражняват натиск върху производството на стоки. Започва финансовото управление. Разбира се, частната икономика е доволна, че може да поддържа своите предприятия поне по този начин, защото се чувства длъжна да служи на производството в национален икономически план. Събиращият пари извлича двойна полза от това чувство за национален икономически дълг на националния икономически работник: първо, той разполага с дългов сертификат – следователно правен титул – според който длъжникът с цялото си богатство е отговорен за ненамалено изплащане на заемните суми, в повечето случаи други определени предмети на богатство са съвсем специално заложили, и второ, длъжникът трябва да се ангажира допълнително с непрекъснато допълнително плащане, което се нарича лихва.

Гарантираният кредит следователно не се предоставя по причини, които биха съответствали на буквалния смисъл на думата „кредит“, т.е. на доверието в по-голямата икономическа ефективност и капацитет за изпълнение, а единствено с намерението да се използва нуждата на икономическия предприемач да си осигури без никакви усилия част от дохода си от труд. Кредитът също не се предоставя, за да се насърчи производството, а единствено, за да се направи притежанието на пари „доходоносно“. За какви предприятия се използва кредитът е по същество въпрос на пълно безразличие за кредитора; ако той се интересува от това, това се случва само за да се увери, че парите му са в безопасност и най-вече, че те са и ефективно лихвоносни.

Най-общо казано, кредитната система, която се опосредства от банките, днес е изградена по такъв начин, че капиталистът, притежателят на пари и кредит, е напълно откъснат от работата. Той няма никаква лична връзка с различните отрасли на производството, в които „оставя парите си да работят“, както гласи любимият подвеждащ израз. Какво знае акционерът за „Гирмес“, „Пьоге“, „Везер“, „Рибек Монтан“, „Отави“, „Салитрера“, „Стяуа Романа“⁶⁷, какво знае той какво се произвежда в тези заводи? Той няма никакъв интерес от това, той има само едностранчивия интерес дали акциите се покачват или падат и колко високи са дивидентите, които носи неговият капитал. Също така е напълно безразлично дали акционерните дружества или другите форми на капиталистическа дейност (акционерно дружество, дружество с ограничена отговорност, съюз и т.н.) обслужват производството като цяло. Основното, единственото решаващо нещо е – „рентабилността“. Доказателство за това е огромната популярност, на която се радват банковите акции. Големите банки, както и всяка кредитна институция, като цяло не извършват никаква продуктивна работа в смисъл на производство на стоки. Тук, в системата на големите банки, идеята за лихва – тоест възможността за прехвърляне на гигантски дял от доходите от продуктивна работа във владение на обикновения собственик на пари, и всъщност за последния, напълно без усилие – празнува истински оргии. Днес почти няма предприятие, което да не зависи по някакъв начин от банката, което да не се управлява в чисто лихвено-капиталистическа форма. Цялата национална икономическа работа е зависима от банковия и борсовия капитал и е обвързана с лихва.

⁶⁷ Girmes е текстилна компания, основана от Йоханес Гирмес (1854-1912); Weser е корабостроителна компания, Riebeck-Montan е минна компания, Otavi е минна и железопътна компания, Salitrera е чилийска компания за селитра, Steaua Romana е румънска компания за рафиниране на петрол.

Господарите на банките – висшите финанси – са по този начин и господари на производството. От тях зависи дали работата ще спре или пазарът ще бъде зает с огромно количество боклук. За организирания частен сектор задоволяването на търсенето е напълно страничен въпрос.

В случая с тази лихвено-капиталистическа икономическа форма на съвременната кредитна система, ние имаме работа с най-пълната национално-икономическа неморалност, с пълно изопачаване на значението на финансово-кредитната система като слуга на икономиката в позиция на абсолютен господар на икономиката.

Творческият и продуктивен труд се е превърнал в роб, а хитроумно-хищническият, вечно подвижен еврейски дух на лихварството управлява света. Изнудване, възможно само чрез създаване на изкуствено извънредно положение чрез национално икономически незаконно задържане на пари. И това днес се счита за справедливо, за право, което никой не смее да посегне, защото го въвлича в конфликт със световно-управляващата сила на едрия заеман капитал.

Робството на интереса е усъвършенствано!

То беше усъвършенствано чрез факта, че съблазнителните изкуства на подвижния дух успяха да обвържат дори държавата, дадения защитник на финансовата система, с лихвеното робство, така че и тя, с вързани ръце, признава международния капитал за свой господар и си позволява да бъде отклонена от действителната си задача на защитник на националната икономика в позицията на съдия-изпълнител, събирач на лихви за едър заеман капитал.

Националната финансова икономика

Сега нашата специална задача е да проследим това развитие на националната финансова икономика.

Дори тук ще бъде правилният начин да се започне от установяване на фактите, каквито са установени днес.

Забележителното явление в националния живот на народите от западния културен кръг е огромният дълг на всички държави. Независимо дали са победители или победени, всички те носят гигантски дългови тежести в своите национални икономики, силно засегнати от войната.

Най-значимият статистически труд на Британската империя е „Годишникът на държавниците“; този официален национален годишник дава на отделните щати точен преглед на състоянието на техните публични дългове и др.

Според него дългът на Англия – тоест на английската работническа класа – към международния капитал – към 31 март 1930 г. е бил 7 596 000 000 британски лири с годишно лихвено плащане от около 350 милиона британски лири. Доста полезно е тази сума да се преобразува в германски марки, тъй като по този начин най-добре се вижда, че в този лихвен въпрос става въпрос за международен въпрос от най-широк мащаб.

Франция дължи на своите вътрешни и външни кредитори по лихви около 279 милиарда златни франка.

Съединените щати на Северна Америка, благословената земя на долара, имат публичен дълг тежест от около 16 милиарда долара.

В Канада, Австралия, Индия, Италия, Чехословакия, Полша, навсякъде откриваме една и съща жалка картина на безнадежден дълг на държавите и следователно на народите към международния капитал. Навсякъде националният живот се върти около един въпрос: Как да плащаме лихвите по заемите си, тоест по дълговете си към международните финанси, към едрия заема капитал?

Финансовите министерства във всички щати са неуморно заети с използването на нови данъчни източници, парламентите съветват с месеци новите данъчни законопроекта, но всяка съпротива е безполезна. Пред величието на международния лихварски капитал и неговите законни „законни“ претенции за лихвени плащания, парламентите и правителствата се сричат отново и отново и потискат народите си с безпрецедентни данъчни тежести, вместо да се осмелят да сложат край на тази огромна международна измама с категорично „Не“.

Несправедливостта стана закон, господарят - роб.

Как стоят нещата в нашето бедно отечество, ние го преживяваме ежедневно и ежечасно.

Силно и мощно се издигна младият немски трудов гигант, след като постигна национално единство чрез кръв и желязо. Неуморният му труд, творческият му дух донесоха все нови изобретения. Немският предприемачески дух и смелост завладяха пазарите по света. С удивление и тревога френският и английският заема капитал на Ротшилд и другите банкови магнати, както и тръстният капитал на американските финансови хора - Кан, Лъоб, Шпайер и др., се чувстваха най-сериозно застрашени в своята рентабилност. Стойността на немската марка, тоест качеството и евтиността на немските продукти, продължаваше да расте, можеше да се предположи кога марката ще достигне стойността на долара, докато английската световна търговия не бъде надмината от Германия, виждаше се как по целия свят немските транспортни съоръжения, немските образователни институции, немските санитарни организации, немските градски администрации, немските военни методи бяха взети за модел, виждаше се как навсякъде по света немски инженери, като пионери на немската работоспособност, строят железопътни линии, мостове и улици. Но всичко това означаваше, че рентабилността на отдадения в заем капитал...

по целия свят беше застрашен от международни финанси. Тогава международните финанси решиха, с помощта на международното масонство, да обкръжат Германия и чрез използването на всички средства на лъжа и клевета да я представят като враг на света. – Едуард VII беше само една фигура, избутана напред в тази шахматна игра. Националистическите страсти бяха разпалени срещу Германия, както в Англия, така и във Франция. Посочването на политическата предистория на световната война не е тук, но във всеки случай е сигурно, че страната на Германия, въпреки военната ѝ сила, беше загубена, защото по принцип не може да се говори за политическа контраигра срещу играта на интриги на силите на Антантата (вж. Розенберг, Международно масонство⁶⁸).

Дори единствената група, която все още имаше чуждестранен политически инстинкт в Германия, Общогерманската⁶⁹, нямаше представа, че тази мощна борба между въоръжените нации не е за политически успех, а е насочена към финансово подчинение на германските работници на лихвеното робство на международния капитал. Милитаристичното надмощие на Германия е естествено специална цел на Франция, унищожаването на германския флот - специална цел на Англия, но над тези империалистически цели на Франция и Англия винаги е стоял стремежът за световно господство на международния капитал.

Докато по този начин народите се разкъсваха един друг в дива борба и кръвта на най-добрите течеше на потоци по бойните полета, еврейството от целия свят беше в движение. За цяла Юда времето за жътва беше дошло.

Висшите финанси финансираха световната война; във всички народи по света еврейските книжници седяха в редакциите на международната преса и лъжеха и подстрекаваха народите към все нови усилия една срещу друга. По този начин 26 държави бяха въвлечени във войната срещу Централните сили. От изток поток от източни евреи се стичаше към германските земи; те се налагаха, пазариха се, ограбваха се, обогатяваха се, завладяваха апартаментите в градовете и придобиваха всичко, което можеха да получат. Във военно-промишлените компании този бизнес с ограбването и лошото управление на германската работна сила се извършваше от членовете на еврейската раса и евреите се натрапваха напред и се издигаха на всички позиции в държавата и икономиката. Вътрешната деморализация също беше съзнателно водена от евреи, Хааз, Дитман, Кон, Люксембург, Барт, след това Парвус-Хелфанд, Айснер, Левиен, Граднауер⁷⁰, агитирани и подстрекавани, подкрепяни от амбициозни хора, глупаци и властолюбиви престъпници срещу германския народ.

⁶⁸ Алфред Розенберг публикува работа, озаглавена *Das Verbrechen der Freimaurerei* (1921), както и *Freimaurerische Weltpolitik im Lichte der kritischen Forschung* (1929) в поредицата *Nationsozialistische Bibliothek*, том 9.

⁶⁹ *Alldeutscher Verband* е германска националистическа организация, основана през 1891 г. По време на Първата световна война асоциацията насърчава германските експанзионистични цели, а след войната подкрепя генерал Ерих Лудендорф (1865-1937) в твърдението му, че Германия е била предадена („намушена в гърба“) във войната от социалисти и демократи.

⁷⁰ Хуго Хаазе (1863-1919) е еврейски социалист, който става председател на Социалдемократическата партия на Германия (СПД), заедно с германеца Аугуст Бебел, през 1911 г. Той се обявява за пацифист и организира огромен антивоенен митинг през юли 1914 г. Вилхелм Дитман (1874-1954) е виден член на СДПГ, осъден на затвор за участието си в стачката на работниците в оръжейната промишленост в Берлин през февруари 1918 г. По време и след Ноемврийската революция след края на Първата световна война Дитман играе активна парламентарна роля като член на Независимата социалдемократическа партия на Германия (USPD). През 1933 г., след идването на Хитлер на власт, Дитман бяга в Швейцария. Оскар Кон (1869-1934) е еврейски политик, който работи с Карл Либкнехт, основателят на Спартакисткия съюз, и е твърд ционист. Той бяга.

в Париж през 1933 г. Роза Люксембург (1871-1919) е еврейска марксистка, която основава, заедно с Либкнехт, Спартакисткия съюз, който в крайна сметка се превръща в Комунистическа партия на Германия (КПГ). Както Люксембург, така и Либкнехт са убити от Фрайкорпс през 1919 г. Емил Барт (1879-1941) се присъединява към USPD през 1917 г. и е един от шестимата членове на Съвета на народните депутати (*Rat der Volksbeauftragten*), създаден през ноември 1918 г. след падането на германската монархия (другите членове са Фридрих Еберт, Филип Шайдман и Ото Ландсберг от SPD и Хаазе и Дитман от USPD).

Александър Парвус (по баща Израел Хелфанд) (1867-1924) е евреин от гетото на Беларус, който играе важна роля в осъществяването на марксистката стратегия за „перманентна революция“ чрез различните си международни контакти с Роза Люксембург, Ленин, Троцки и... Младотурци. Макс Левин (1885-1937) е руски еврейски болшевик, който става германски гражданин през 1913 г. и член

По този начин германската нация най-накрая се срина отвътре. Звездата на Юдея изгря кървавочервена. Последната нация, която твърдо се съпротивляваше на международните финанси и тяхното магьосничество, се срина, тя хвърли оръжие и се поклони пред ужасното иго на Версайския диктат. Кървяща от хиляди рани, без водач, не заради прогонването на принцовете, защото именно те напълно се провалиха като истински водачи, германската нация беше водена от своите парламенти и парламентарни правителства със съдбоносната присъда, която винаги може да се приложи в такива моменти, с фразата „За да се избегне по-лошото“, в лихвено робство на заемния капитал.

на КПГ (Комунистическа партия на Германия). През април 1919 г. Левин основава Баварската съветска република заедно с друг руски еврейски член на КПГ, Ойген Левин (1883-1919). Но този „съветски“ експеримент е потушен от президента Фридрих Еберт, който използва Фрайкорпса за поддържане на реда в Мюнхен. Левин е арестуван и екзекутиран от Фрайкорпса през май 1919 г., но Левин бяга в Австрия и Съветския съюз, където и той е екзекутиран през 1937 г. по време на Голямата чистка на Сталин. Георг Граднауер (1866-1946) е еврейски член на Социалдемократическата партия, който е първият министър-председател на Саксония след премахването на Кралство Саксония. Умерен социалист, той се опитва да потуши радикалите в Лайпциг с помощта на Фрайкорпс, следвайки примера на Еберт в Мюнхен. Това му коства електорални загуби и той е принуден да подаде оставка през 1920 г.

Версайският диктат, Пактът на Доус и планът на Йънг

Целта на световната война беше постигната: Германия, най-трудолюбивата и ефикасна нация в света, беше отстранена като конкурент на световния пазар, военно надмогната, лишена от лидерство, съблазнена и отровена от фалшивите марксистки доктрини, морално разпадната и погребана под планина от дългове, които никога повече не може да премахне от себе си, а трябваше да служи вечно като роб на лихвите на международния капитал.

Според лондонския план за плащане, Германия е трябвало да признае лихвеносещ дълг от 132 милиарда златни марки, като към този дълг са добавени и лихвите.

Би било нелепо, ако не беше толкова ужасно сериозно и ако враговете не го приемаха толкова безмилостно, точно противно на всички баналности на пацифистите, „но няма да е чак толкова лошо“ и „разумността ще триумфира“. Не! Няма да триумфира! И международните финанси ще направят всичко, за да държат Германия непрекъснато в това робство на интересите. Само ние можем да се освободим.

Дълбоката трагедия на германската нация е, че колкото и ефикасна да е тя като цяло в тесния си работен кръг, тя веднага става несигурна, когато погледне отвъд границите на ежедневната работа и застане пред големите световни събития. Тук съвестният и прецизен германец губи всякаква мярка, той се превръща във визионер и ентузиаст. „Германският професор“, който извършва изключителни неща в своята специализация, изправен пред нещата от света, става обект на комичните вестници, от забравянето на чадъра си до бликащото многословие на идеолозите; германският офицер, уповавайки се на отличната ефикасност на войските си, е склонен да подценява духовните непредвидимости от политически характер и силата на идеите и по този начин да поставя под съмнение крайния успех; германският чиновник е склонен да мисли за себе си като за шеф на населението, вместо като за слуга на цялото.

И така, виждаме в голяма и малка част тази катастрофална черта в германския характер: германците са специалисти и мечтатели. Индивидуално по-ефективни и трудолюбиви във всички специални области от всеки друг народ, дори напълно способни да се ентузиазират за всяка велика идея и с героична храброст да дадат живота си за нея, но по-малко умели да видят и намерят правилното решение в рамките на международните икономически и политически въпроси.

Отражение на такава фундаментална черта на характера на германеца в политическата област е неговата толкова често оплаквана липса на национално чувство и неговата политическа некомпетентност. На средностатистическия германец до известна степен му липсва чувството за големи поръчки; следователно той също така до голяма степен не разбира, че тези цифри на дълга са всъщност неговата съдба, че тези цифри, че признаването на този дълг и готовността и опитът да се плати този дълг с пари и материални блага е основната причина за цялото отчаяно положение на германската нация. Много по-малко обаче той вижда, че бенефициентите на това германско задължение за плащане всъщност не са другите държави, а единствено – международните финанси.

За международните финанси обаче изплащането на заема по никакъв начин не е важно, а само трайното задължение за лихва. Само затова международните финанси, които съставляваха Версайския диктат във финансовите му части, определиха основната сума толкова фантастично висока още от самото начало, че за изплащане никога не може да се мисли, но дори при евентуално намаляване на основната сума (във всеки случай само с едновременно повишаване на лихвения процент), Германия ще бъде постоянно държана в лихвено робство.

Налагането на това управление на лихвите над нашите бедни трудолюбиви хора беше крайната цел на световната война, това беше целта на висшите финанси и тази цел е напълно постигната.

Съответните клаузи от Версайския договор са толкова ужасяващи, показват толкова ясно цялата сериозност и разрушителната суровост на това управление на лихвите, което предава всичко, което имаме и за което работим, в ръцете на международните финанси, че ще ги цитирам в откъси по-долу:

Чл. 231. Съюзническите и асоциираните правителства декларират, а Германия признава (!), че Германия и нейните съюзници, като инициатори (!), са отговорни за всички загуби и щети, които съюзническите и асоциираните правителства и техните членове са понесли в резултат на войната, наложена им от нападението на Германия и нейните съюзници.

Въпреки че в чл. 232 доста цинично се признава, „че ресурсите на Германия не са достатъчни, за да осигурят пълното възстановяване на всички тези загуби и щети“, въпреки това се изисква задължението „всички тези загуби и щети да бъдат обезщетени“.

Чл. 233 гласи: „Размерът на щетите ще бъде определен от Комисията по репарациите.“

Чл. 234 гласи: „Комисията по репарациите периодично ще проверява платежоспособността на Германия... Но тя не може да се откаже от каквато и да е сума без одобрението на различните правителства, представени в Комисията“.

Чл. 234 определя: „Германия ще плати преди определянето на окончателния размер на иска за обезщетение... 20 милиарда марки в злато (в злато, стоки, кораби, ценни книжа или по други начини)“

Освен това Германия ще емитира облигациите, посочени в член 12в от приложение II.

И сега идва ред на, красиво прибрано и близо до края в този Анекс II, чл. 12в от Раздел VIII на така наречения Версайски мирен договор, финансово-политическото удушаване на Германия. Този чл. 12 гласи в най-важните си точки следното:

Комисията има всички правомощия и упражнява всички правомощия, които са ѝ гарантирани в този договор.

Комисията като цяло разполага с най-широките правомощия за надзор и прилагане по отношение на въпросите за обезщетението. Тя трябва да спазва следните условия и решения:

а) Всяка част от общата сума на определените вземания, която не е платена в злато, кораби, ценни книжа или стоки или по друг начин, трябва да бъде обезпечена от Германия при условията, определени от Комисията, чрез прехвърляне на съответната сума в облигации или задължения от всякакъв вид, за да се осъществи признаване на дължимата сума.

б) Комисията периодично ще оценява платежоспособността на Германия и ще проучва германската данъчна система (!), така че, първо, всички приходи на Германия, включително приходите, определени за обслужване на лихвите и дълга на вътрешните ѝ заеми, да се използват за предпочитане (!) за плащане на сумите, които тя дължи по силата на заглавието или

репарации, и второ, за да се получи сигурността, че германската данъчна система е точно (!) толкова репресивна, колкото тази на всяка друга власт, представена в Комисията.

Този параграф е дяволски фокусиран върху трайното потискане на Германия, той на практика съдържа възможността, с позоваване на някоя малка разбойническа държава, в която са постановени неограничени данъци, просто да се постанови налагането на същите данъци дори в Германия. Но същевременно той признава с брутална откровеност, че дори другите нации трябва да бъдат държани в същото дългово робство. А сега идва и скандалният параграф „в“.

в) За да се улесни и осъществи възстановяването на икономическия живот в съюзническите и асоциираните страни, Комисията ще получи, както е уредено в чл. 232, първо плащане от Германия като гаранция и признание за вината ѝ, състоящо се от облигации на притежателите, платими в злато, които са освободени от всякакви данъци или такси от какъвто и да е вид (!), които са въведени или могат да бъдат въведени от правителствата на Райха или на германските държави. Тези облигации се дават на вноски (!) и то на три вноски, както е определено по-долу: 1. 20 милиарда златни марки трябва да бъдат платени незабавно. 2. 40 милиарда златни марки ще бъдат дадени в облигации, които ще носят лихва с допълнителна такса от 5% + 1% за амортизация от 1926 г. 3. Ще бъде дадено незабавно писмено задължение за плащане на още 40 милиарда златни марки в облигации, с 5% лихва като покритие.

Тази клауза е ядрото на целия Версайски диктат. Знаем, че Лондонският Ултиматум⁷¹ не само определя по-малко плащания, но, напротив, определя цялата сума на 132 милиарда златни марки. Член 16 изрично заявява: „От 1 май 1921 г. германското правителство е длъжно да плаща лихвите по дълга си“. Лихвеният процент е определен на 5 процента.

След това следва чл. 17, който определя клауза за всяко нарушение:

Чл. 17. Ако Германия закъснее с изпълнението на който и да е дълг, който ѝ е възложен по предишния раздел на договора, Комисията незабавно ще уведоми всяка участваща държава за това неизпълнение и едновременно с това ще предложи мерките, които да бъдат взети срещу него.

А сега следва една от най-скандалните клаузи от целия договор:

Чл. 18. Германия се задължава да не търкува мерките, които Съюзническите и асоциираните сили са оправдани (а какво не би било оправдано в очите на враговете?) да предприемат срещу умишлено (!) неспазване на договореностите от страна на Германия, като враждебно отношение (!). Тези мерки биха могли да се състоят в забрани за внос и икономически и финансови санкции и като цяло (!) във всички мерки (!), които биха могли да изглеждат на съответните правителства като изисквани от обстоятелствата.

С тази клауза, естествено, вратата и портата се отварят за всеки, дори най-бруталния, терор, а германското правителство допълнително изрично е подписало, че не може да разглежда дори

⁷¹ След като Междусъюзническата комисия по репарациите през януари 1921 г. определя сумата, която Германия трябва да плати като репарации, на 269 милиарда златни марки, британският министър-председател Дейвид Лойд-Джордж представя на 5 май 1921 г. шестдневен ултиматум на германския посланик в Лондон, според който, ако Германия не признае изплащането на 132 милиарда марки (малко по-различно изчисление от 269-те милиарда от януари), както и другите клаузи на Версайския договор, съюзниците ще окупира Рурската област.

най-голямото потисничество, убийството на германци, най-бруталните прогонвания, плякосване, разрушения и т.н. „като враждебно отношение“!

Това писмено послание на германския народ към жесток, отмъстителен и непримирим враг е, освен това, предвидено завинаги, защото чл. 23 гласи:

Комисията ще бъде разпусната, когато Германия и нейните съюзници платят всички суми, които дължи за прилагането на настоящия договор или съгласно решенията на Комисията, и когато всички тези суми или техните еквиваленти бъдат разпределени между участващите държави.

Това е вечното лихвено робство на Германия.

Може би нашите политически приятели и врагове сега ще разберат какво трябва да се разбира под лихвено робство, може би ще разберем защо премахването на това ужасно лихвено робство стои в центъра на нашите искания. Може би ще разберем и защо в случая с това искане става въпрос за международен въпрос от първостепенно значение. За Германия това е просто въпрос на съдба и дори за другите народи това е най-решителният въпрос за възстановяването.

В сравнение с този международен въпрос, всички останали въпроси потъват в нищото, защото без премахването на лихвеното робство, възходът на продуктивни нации като цяло е невъзможен. Ако започнатото сега лихвено робство се запази, бог Мамон щеше да се възкачи на трона. Бог е мъртъв, душите на народите умират, човешка бъркотия изпълва света като лихвени роби на международните финанси. Парите управляват света.

Разпоредбите на Версайския диктат бяха съществени точки, заменени през 1924 г. от Пакта на Доус. Сега, след опасенията от инфлация, по-нататъшното ограбване на Германия трябваше да продължи „на по-солидна основа“. Висшите финанси позволиха издаването на всякакви гаранции, сред които най-значимите и широкообхватни трябва да се споменат денационализацията на Райхсбанк и железниците на Райха. Въпреки всички пророчества за „сребърния облак“, германската икономика продължи да се срива, невъзможността за плащания съгласно Пакта на Доус най-накрая беше осъзната дори от сляпо разярените садисти на прилагането му. Планът Йънг влезе на мястото на Пакта на Доус. Той трябваше да донесе „облекчения“. Сега краят е дошъл.

За ужасите на Пакта на Доус, том 7 от Националната социалистическа библиотека (цена 1,80 марки) дава най-точната информация, която съдържа препечатка на оригиналния текст, заедно с подробен критичен коментар. Том 13 от настоящата поредица разглежда основните точки на плана на Йънг.

Икономиката на заемите

„Ако държавата се нуждае от пари, тя трябва да вземе тези пари назаем от онези свои граждани, които имат повече пари, отколкото самите те могат да използват. Естествено, тя трябва да плаща лихва за връщането на тези пари, иначе няма да ги получи, всъщност вече има достатъчно трудности с уреждането на заемите си.“

Тази формулировка беше използвана от бившия социалистически министър д-р Давид⁷² с мен в дискусия в Берлин. Поставих я тук умишлено, защото тя отразява по образцов начин интереса към капиталистическия начин на мислене на нашата епоха; фактът, че той беше от всичко марксист, придава на цялото нещо особена привлекателност.

Сега знам от стотици дискусии и лекции, че горната формулировка е извлечена толкова пълно от настоящия свят на идеите, основан на лихвения капитализъм, че едва ли някой би усетил лъжливостта на това обяснение за лихвената и дългова икономика на държавата, камо ли да намери правилен отговор на него.

Това има много проста психологическа причина, а именно, че даденото по-горе обяснение се отнася за покриването на паричните нужди на частния човек в рамките на лихвено-капиталистическата форма на икономиката.

За отделния частен човек, както и за частната икономика като цяло, е вярно твърдението: „Ако някой има нужда от пари, той трябва да вземе тези пари назаем срещу лихва от онези, които притежават повече пари, отколкото самите те могат да използват“.

Но наистина трябва да избягваме да отговаряме на въпросите на националната финансова икономика от частнокапиталистическа, а от държавническа гледна точка. Искам да кажа, че би било наистина голямо нещастие, ако просто пренесем този частноикономически начин на мислене безпрекословно върху националната икономика.

Държавата с нейните инструменти на власт, нейната суверенна власт, наистина не бива да се отъждествява с произволен частен човек. Държавата притежава три мощни възможности, чрез които, по силата на своя суверенитет, може да покрие нуждите си за изпълнение на своите задачи. Това са нейният суверенитет върху услугите, нейният суверенитет върху монетите и нейният финансов суверенитет.

Под служебен суверенитет трябва да се разбира суверенното право на държавата да призовава своите граждани за безплатна служба. Този суверенитет на държавата над индивида се разкрива в най-мощния си обхват в задължителната военна служба и още повече във военната служба. Изправени пред изискванията, които държавата може да изисква от своите граждани по време на война, всички частни съображения трябва да отстъпят място. Семейство, професия, бизнес и доходи, всичко трябва да замълчи, когато държавата призовава синовете си под знамето. Но държавата може да призовава своите граждани не само на военна служба, държавата може да ги призовава дори на големи икономически начинания. Спомняме си закона за спомагателната служба, който обаче, за съжаление, съвсем за разлика от военната служба, предвиждаше високо и постоянно нарастващо заплащане за извършените услуги, така че скоро възникна дълбока пропаст между фронтовите войници, които трябваше да предлагат живота си ежедневно за отечеството – без заплащане – и тези, които бяха наети в родината, защитени зад фронта, срещу висока заплата. Само между другото, можем да си припомним и силните постижения на други народи, основани на служебни задължения: спомняме си построяването на Китайската стена, обграждането на нашите средновековни градове. Следователно на практика би било изцяло в рамките на суверенитета на държавата да

⁷² Едуард Давид (1863-1930) е министър на вътрешните работи във Ваймарската република от юни до октомври 1919 г.

да се възроди и разшири старата ръчна и екипна служба⁷³ и да се решават с тях по този начин големи икономически задачи за разполагане на съществуващите сили.

Монетният суверенитет на държавата е втори източник на власт, от който държавата може директно да покрие паричните си нужди. Никой не оспорва правото на държавата да сече монети или да емитира съкровищни банкноти, всъщност освен това държавата, по силата на своя суверенитет, е произвеждала пари от всички възможни източници. От мед, никел, желязо, порцелан, алуминий и най-вече от хартия. Достатъчно е само да си припомним времето, когато нашето правителство на Райха е смятало за оправдано да емитира ежедневно 100 000 000 000 000 марки и все повече нови книжни пари. Няма да навлизаме в по-големи подробности тук във въпроса дали това е било правилно и приемливо, трябва само да заявим тук, че държавата действително може да покрие нуждите си по силата на своя монетен суверенитет и че не е принудена „да взема пари назаем срещу лихва от онези свои граждани, които имат повече от тях, отколкото самите те могат да използват“.

Финансовият суверенитет или данъчният суверенитет на държавата също няма да може да бъде оспорен от никого, а този, който го оспори и се опита да го проведе практически като индивид, би могъл да почувства авторитета на държавата под формата на съдия-изпълнител. Финансовият или данъчен суверенитет на държавата, т.е. правото на държавата да използва финансови услуги за своите граждани, е толкова очевидно и толкова старо, колкото и държавните структури. Тази форма е и най-естествената и здравословна, въпреки че в тази област е запазено за нашето време да превърнем разумния смисъл на данъчното облагане в пълна безсмислица и да направим данъчната система средство за тотално ограбване на народа в полза на наднационалните финансови сили. Дори тук въпросът за допустимостта на данъците не бива да ни занимава повече, а само фактът, че държавата е много добре способна да покрие паричните си нужди чрез данъци, следователно, отново, по начин, който не е отворен за частната икономика, но който абсолютно премахва от държавата необходимостта да задоволи паричните си нужди чрез приемане на задължение за плащане на лихви на капиталистите.

Разбира се, държавата, както всеки частен човек, има естествено и допълнителна възможност да покрие нуждите си чрез натрупване на дългове. Но това вече е нож с две остриета за частния човек; за държавата обаче това е, казано на ясен и добър немски, най-глупавото нещо, което тя може да направи изобщо. Но това е не само най-глупавото нещо, но е направо престъпно по отношение на мисията на държавата като защитник на общите интереси.

Кредитната икономика на държавите на практика ги е съсипала и ги е предала в ръцете на международните финанси, тя е предала богатството на народите на финансовите сили и днес държавните заеми са ужасната пиявица, от която народите не са в състояние да се освободят и чрез която ще се сринат безпомощно, ако решително не сложим край на този призрак чрез разрушаването на лихвеното робство.

С това ние сме в средата на полето на националната финансова политика, следователно в поле, в което обикновеният германец изобщо не се чувства като у дома си. Какво да правим сега с всички тези многобройни и големи числа? Обикновеният гражданин на държавата по принцип не чете бюджетни дебати и изпитва такова религиозно уважение към тайните пътеки и подвеждащите начини на финансовото изкуство, че би искал да бъде напълно пощаден от тези неща. В подсъзнанието това със сигурност е свързано и с факта, че всеки човек носи в себе си толкова слабо чувство за данъчния суверенитет на държавата и никой не иска да му се напомня за числа. Едва когато данъчните документи летят в къщата му, съвременният човек отбелязва, че тези неща всъщност го засягат значително и че той винаги е жертва на всякакъв вид фалшива национална финансова политика.

⁷³ Земеделските услуги, ръчни или с животни, изисквани от фермерите от техните господари през Средновековието

Сега е изключително забележително, че по същество въпросите на националната финансова политика изобщо не са толкова непрозрачни и мистериозни, колкото изглеждат на пръв поглед, всъщност те са толкова ясни и прости, че могат да бъдат схванати от всеки средностатистически човек, поне в общи линии.

Следователно не са необходими големи конституционни обяснения, че държавата напълно притежава описаните възможности да покрие паричните си нужди, защото всеки знае и е преживял от собствения си живот каква е природата на служебния суверенитет на държавата и всеки получава в ръцете си ежедневно банкнотите, емитирани от държавата, и никой не е освободен от данъка. Следователно би било най-естественото нещо на света, ако държавата покриваше паричните си нужди изключително по тези три начина.

За частния човек обаче тези три пътя не са отворени, защото нито би могъл успешно да поиска от съседа си работа или данъчни услуги, нито би бил сигурен, ако се опита сам да печата пари и да ги пусне в обращение. За него наистина съществува само начинът да се задлъжне с лихва, ако той вече абсолютно си мисли, че може да бъде щастлив само с парите на другите и не може да избегне задлъжняването.

Но фактът, че държавата като цяло вижда като правилно единственото средство за приемане на лихвоносни заеми – следователно дългове, когато има нужда от пари, и прилага другите си суверенни права днес само по нечестен начин, за да събира натрупаните дългове от народа, са условия, за които човек напразно търси разумно обяснение. Наистина няма разумно обяснение за това, а само фактът, че цялата ни мисъл, дори по национални финансово-политически въпроси, е насочена или покварена по частнокапиталистически начин. При такова общо замърсяване на общественото мнение, такива привидно логични обяснения за кредитната политика на държавата, каквито аз докладвах, играят голяма, всъщност изключително важна роля.

Евреинът е доказал, че е майстор на психологията дори по тези въпроси. В такива случаи винаги е много трудно да не се говори веднага за пряка корупция на отговорните държавници, предположението е очевидно, но въпреки това в повечето случаи не е имало корупция, а само несигурност по въпросите на финансовата и кредитната система, късогледство и самодоволство, които са довели до факта, че държавните финансови администрации бавно, но сигурно са изпаднали в кредитен делириум, от който досега не виждат изход.

За това развитие на обстоятелствата допринесе по много съществен начин фактът, че първоначално финансирането на големи обществени работи, като строителство на железници и др., които обещаваха приходи, чрез заеми, се смяташе за безобидно. Решено беше следното: От приходите на железниците или водните пътища лихвата може да се покрие веднага, тогава наистина контролираме ценообразуването. Със собствени ресурси държавата не може да изтегли толкова големи работи наведнъж от хазната си, така че с благодарност приема предложената кредитна помощ от банките. Това премахва труда на правителството да одобрява нови данъци в държавния парламент, ликвидните ресурси на държавата не се претендират и железниците могат лесно да плащат лихвите от излишъците. Съблазнителното изкуство на заемния капитал, който сам по себе си не може да направи нищо с парите, ако не намери някой, който да му ги вземе и да му плати лихва в допълнение, успя да превърне черното в бяло и да направи самата държава събирач на лихви за частния капитал.

Дори най-простото икономическо размишление от страна на правителство или парламент, осъзнаващи своята отговорност, би трябвало да доведе до следното: Ако някой строи железопътни линии с чуждестранни пари и трябва да плаща за това, година след година, само 5% лихва, с всичко свързано с това, той изплаща цялата сума веднъж след 20 години, а след 40...

години вече два пъти и въпреки това един и същ дълг остава непогасен. Тези извънредни суми, които многократно надвишават първоначалните инвестиционни разходи, наистина трябва да бъдат събрани отново косвено от хората, цялото население, което трябва да плаща тарифите за железопътен транспорт, увеличени точно според тези лихвени суми. Еднократно обявяване на голяма железопътна такса до хората е, или би било, по-добро. Тогава тези такси, разбира се, биха били доста потискащи за няколко години, но и за не много по-дълго, тъй като транспортните разходи и железниците много скоро биха се превърнали в наистина бездългов актив на държавата, което по-късно би й осигурило големи годишни приходи. Но е старата история, че човек би предпочел да отреже опашката на кучето малко по малко, защото смята, че ще бъде много по-малко болезнено за него. Естествено, обратното е вярно. Инвестиционните разходи за такова национално начинание наистина трябва да бъдат платени от населението, но ако те се развиват на заеми, тогава неизбежно се добавят и лихвите, които в течение на годините достигат многократно самия дълг. Следователно е чиста финансова глупост да се финансират подобни обществени работи чрез заеми. Още тук можем да посочим какво ще спаси държавата от нейната лудост по заемите: никой не може да забрани на държавата, например за такива продуктивни начинания, да емитира кредитни записи, държавни кредитни записи на съкровищницата и да плаща за работата по тях. Такова създаване на пари от държавата в случаите, когато изобщо не може да става дума за инфлация, защото има нова стойност и за новите знаци, би разрешило с един удар всички трудности и би освободило държавата и народа завинаги от лихвоносния дълг към частния капитал.

Ще трябва да разгледаме по-подробно този проблем на друго място. Една умела финансова администрация би трябвало да може да организира нещата по такъв начин, че подобни големи проекти да се извършват от специални данъци, заедно с използването на други източници на приходи на държавата и само с частично емитиране на нови банкноти. Тази възможност, разбира се, би се реализирала в значителна степен само ако всички останали държавни разходи, особено така наречените непродуктивни за администрация, правосъдие, образование и др., биха могли да бъдат покрити от излишъците на търговските предприятия на държавата.

Това може, предвид настоящата неистова дефицитна икономика на железниците, пощите и т.н., да звучи като ирония, но все пак не бяхме чак толкова далеч от подобни възможности, както вече показах през 1919 г. в първата си публикация в *Süddeutsche Monatshefte* (февруари), „А сега какво?“, под заглавието „Радикалните средства“. Само лихвеното задължение на държавата към частния капитал ни отделяше от това идеално състояние на национална финансова икономика. Заблудата, която вече беше в сила по онова време, че държавата, когато има нужда от пари, трябва просто да си влива пари с лихва, попречи на това.

Ясно е и всеки би трябвало да е в състояние да проследи обясненията ми, че държавата по никакъв начин не е насочена към чуждестранни пари, следователно към натрупване на дълг, когато желае да предприеме нещо, че тя например би могла да изисква трудова и екипна услуга и че в крайна сметка несъмнено би било оправдано да издава държавни хазна кредитни записи за такива цели, за да започне тези работи с тях, без да обременява народа. Такава процедура би имала огромното предимство да освободи такива работи от самото начало от всякакви задължения за лихви и такси; работите биха станали незабавно свободна и без дългове държавна собственост. От приходите на работите издадените държавни хазна бонове наистина биха могли да бъдат осребрени и унищожени за кратко време; продуктите от такива работи или цените на товарния и пътническият транспорт биха могли да бъдат намалени доста значително. По този начин биха могли да бъдат оказани най-големи услуги като цяло на цялата национална икономика, държавата би могла да получи доста значителни източници на приходи, които биха били от най-голяма полза за цялата национална общност, а също така биха направили самата държава напълно независима от висшите финанси. Но тя също така би трябвало да бъде

така. Защото държавата е господар на финансовата система, а не на висшите финанси, тоест, така ще бъде и в националсоциалистическата държава на бъдещето.

Това, че банките успяха да не позволят такива очевидни и самоочевидни мисловни процеси, които – веднъж изразени – вече не могат да бъдат оспорени, и да объркат държавата и икономиката с цитираното по-горе изречение и да ги въвлекат в робството на лихвите на капитала, е наистина психологически измамен трик.

Знам, че въпреки че тези неща сега са ясни като бял ден, много от моите читатели все още не вярват на здравия си човешки разум и просто не искат да повярват как е възможен такъв абсурд и предпочитат да предположат: „Това не може да е вярно, нашите държавници не могат да бъдат толкова глупави – но аз просто не мога да преценя това“. Това признание за липса на преценка по отношение на такава очевидна държавна некомпетентност по финансово-политически въпроси е двойно в противоречие с иначе лесното търсене на недостатъци и оплакване на държавните мерки и с факта, че тук става въпрос за неща, които най-силно удрят портфейла на всеки индивид.

На тези хора бих искал да оставя за размисъл друга гледна точка, която е свързана с метода за одобряване на кредити чрез провинциалния или райхския парламент.

Такива големи държавни задачи наистина се обсъждат обстойно в парламентите. След дълги дебати кредитите най-накрая се „одобряват“. Средностатистическият гражданин на държавата вярва, че сега всичко е наред и че държавата, която наистина е толкова богат и могъщ човек, вече притежава одобрените милиони. Доста умни хора може би все още ще се почешат зад ухото и ще си кажат: „Това означава отново нови данъци“. Но мисля, че мога смело да твърдя, че освен посветените - към които не е нужно да принадлежат нито представителите, нито министрите - може би най-много един ще осъзнае, факта, че това голямо одобрение на кредит в провинциалния или райхския парламент не означава нищо друго освен разрешението този „кредит“ да бъде отпуснат назаем срещу лихва по друг начин. Това „одобрение на кредит чрез парламента“ по този начин дава право само на съответния министър да получи този кредит срещу лихва от големите банки. По този начин „одобрението на кредит чрез парламента“ естествено се превръща във фарс, в комедия, защото цялото население - което в крайна сметка трябва да плаща за капитал и лихва - не е било в състояние и реално да осигури „кредита“, не, той първо трябва да бъде създаден от голям заемаен капитал.

Единственото логично и естествено нещо би било, в случай на одобрение на кредит от парламента, едновременно и автоматично да има и одобрение, че сега държавната банка също ще изплаща или разрешава одобрените суми въз основа на платежни нареждания от изпълнителните органи на съответните предприемачи.

Кредитите са одобрени, за необходимата валута трябва да се направи нещо; следователно е безсмислено – както е обичайно сега – първо да се отпусне заем, а след това току-що „одобрените“ кредити да се дават по някакъв начин втори път от капиталистите.

Сега може да се твърди, че излишните пари от държавата се изтеглят именно по този начин и че това би трябвало да има благоприятно влияние върху общото финансово състояние на страната, че по този начин подобно управление на кредита ще действа по начин, намаляващ инфлацията. Но това, естествено, по никакъв начин не е така и всъщност по причини, които не могат да бъдат оспорени от никой банков експерт. Може да се признае, че доста по-малка част от подобни заеми и плащания по такива заеми се плащат в брой. Тук става въпрос за кръга от дребни спестители, които намират пътя си към банката с такива заеми, които са спестили няколкостотин или хиляди марки, които сега биха искали да инвестират в лихвен сертификат, в такава магическа хартия, от която човек трябва да изрязва само едно парче всяка година, за да му бъде изплатена определена сума, без сертификатът да губи стойност от това. Но парите, постъпващи в банката по този начин, са доста...

незначително. Освен това банките, в които са депозирани тези средства, от своя страна изобщо не превеждат тези парични суми в държавната хазна, а прехвърлянето на такива суми по банков път се извършва изключително чрез превод или клиринг.

Но всички по-големи заеми по такива заеми се извършват от капиталистите още от самото начало, в техните банки, чрез безкасови преводи или чрез процеса на банкови трансакции.

и т.н.

Следователно в действителност държавата не получава никакви парични средства и ако получи такива, тя трябва незабавно да ги раздаде за изпълнение на своите задачи. Следователно това предполагаемо предимство не съществува. Напротив, следва следното: Държавата, както знаем, издава за заети суми така наречените сертификати за сигурност или облигации. Тези държавни облигации са фино, или не толкова фино, отпечатани документи, които съдържат дългов инструмент, снабден с всички държавни гаранции върху получените суми, и освен това необходимите определения за датите на плащане на лихвите и, върху собствените си купонни листове, купоните, въз основа на които държавата се ангажира да плаща тримесечно, шестмесечно или годишно лихвите за сумите, отбелязани в купонния лист.

Освен това, към този купон-лист се добавя още един, така наречен, сертификат за подновяване (талон), който дава право на притежателя му да получи нов купон-лист, ако първият е изтекъл след определен брой години.

Сега такъв обезпечителен сертификат, издаден от държавата, за който държавата е отговорна с цялото си богатство за капитал и лихва, със сигурност означава покупателна способност в ръцете на собственика. Притежателят на такива държавни сертификати наистина може да си купи нещо с тези сертификати по всяко време, независимо дали ги дава директно като плащане, или първо ги продава на фондовата борса или на своя банкер и след това плаща в брой с приходите.

Сега няма никакво съмнение, че издаването на нови обезпечителни сертификати от държавата означава създаване на допълнителна покупателна способност – дали това е правилно или оправдано, не ни интересува тук в момента – абсолютно същото би се случило, ако например държавата печаташе нови книжни пари. Разликата би се състояла във факта, че в единия случай се издават обезпечителни сертификати, които обременяват държавата, освен дълга, с трайно лихвено задължение, докато в случая на новото издаване на книжни пари лихвено задължение изобщо не се разглежда. Следователно вече виждаме, че последната форма във всеки случай би била по-благоприятна за държавата и народа.

Но сега, ако проследим метода на подобно финансиране по-нататък, се оказва, че директното финансиране на големи държавни проекти с избягване на заемния път разкрива допълнителни огромни предимства.

Видяхме, че настоящата форма на финансиране на държавните строителни работи води до създаване на допълнителна покупателна способност, която се изразява чрез издаването на нови сертификати за сигурност. В този случай, естествено, всички нови суми по заемите ще и трябва да бъдат отпуснати наведнъж, дори ако железопътните линии, водните пътища и др., които ще бъдат построени наново, са едва в етап на строителство и все още не представляват реална стойност, заслужаваща споменаване.

Ако се премине към финансиране на такива големи държавни проекти по начина, предложен от мен, тогава огромните рекламни разходи за заема първо изчезват. Човек може би си спомня какви огромни суми се поглъщат само от търговете във вестниците. Освен това процентите, които се отпускат на банките и другите кредитни институции от самото начало, изчезват. Дори и те са отново милиони. Освен това човек е склонен да отпуска заеми под номиналната стойност, с други думи, за облигация от 1000 марки купувачът на тези сертификати трябва да плати само 970 марки повече или по-малко и въпреки това той получава пълната сума с лихвата. Дори това са загуби, които от самото начало...

да се превърнат в тежест за държавата или предприятието и в полза на капиталиста. Всъщност човек е склонен да „украсява“ подобни заеми с други привлекателни неща, както се изразява фондовата борса, като предлага в перспектива специални допълнителни предимства, които дори могат да включват освобождаване от данъци. Спомням си тук заема за миннодобив, който демонстрираше най-фантастичната от подобни привлекателни неща, до които някога е достигала държава. Дяволът на лотарията и хазарта беше поставен в услуга на рекламата за заем, като обещавахе да изплати милиони печалби от много голям брой облигации от 1000 марки; освен това бяха изплатени така наречените бонус плащания, а освен това беше обявен лихвен процент от 5%, който обаче беше обезпечен с клаузи, и освен това, в случай на поредица от данъци, заемът за спестовна премия беше освободен от всякакви данъци! Откъде човек искаше да получи огромните суми, за да плати тези премии и обезщетения, тези баснословни печалби от лотарията, никой не се сети - въпреки че на всеки сериозен и проникателен човек трябваше да е ясно, че всички тези суми ще трябва да бъдат изтеглени отново от джобовете на хората. Защото получените тогава суми веднага бяха използвани за най-спешните разходи. Всичко това са финансово-политически престъпления срещу народа, при които човек може само да се удивлява на безупречната наглост, с която са инсценирани.

Ако следователно човек изобщо не поеме по пътя на заема, а директно по пътя на директното създаване на пари, тогава всички тези тежки и несправедливи тежести върху държавния бюджет биха били премахнати – дори няма да се налага да се набират необходимите суми наведнъж в нови книжни пари, а това би могло да се случи доста бавно, в зависимост от това как напредват новите работи. Това би имало и допълнителното огромно предимство, че не би могло да става въпрос за емитиране на непокрити пари, защото нови пари ще бъдат давани едва когато бъде завършена друга значителна част от работата. Тук би трябвало да работим с пари, напълно покрити с реални стойности, следователно с пари, които са стабилни, с пари, които са компенсирани с толкова много часове извършена работа.

Но дори тази форма на последователно емитиране на нови пари за строителство, която вече изглежда много по-благоприятна, в никакъв случай не е последната стъпка. Защото изобщо няма да се окаже необходимо да се въвежда в обращение сума пари, еквивалентна на новосъздадените произведения, тъй като новоемитираните банкноти наистина се връщат обратно в публичните държавни хазни; по този начин те могат да бъдат емитирани отново, без да е необходимо да се въвеждат в обращение нови серии. А сега нека направим още една крачка напред, а именно, нека обявим емитирането на собствени нови пари за такива специални държавни... задачи като сами по себе си фундаментално ненужни, дори ако бихме могли много добре да обясним допустимостта, а също и особено яснотата на процеса на финансиране при емитирането на собствени средства за строителство и бихме искали да се придържаме към него за определени цели.

Тази последна стъпка е пълното безкасово финансиране на подобни държавни задачи. Както вече беше показано по-горе, погрешно е да се предполага, че чрез заема държавата би получила парични средства, с които би могла да плати на предприемача и работниците по строителството на железопътни или електроцентрали. Въпреки това, предприемачите ще трябва седмично да теглят от банките си необходимите суми за заплащане на труда си в брой. Банките от своя страна трябва да покриват тези изключително големи изисквания за своите държавни акции отново от централните банки или Райхсбанк и т.н. Сега, в нормални времена, цялата съществуваща ликвидност вече е напълно достатъчна за седмичните плащания на заплатите на цялата работна сила и е по принцип безразлично дали временно, например, по-големи работници са концентрирани на едно място при изграждането на баварската електроцентрала Валхензее, защото, ако не бяха заети там, те дори когато бяха разпределени в други предприятия, трябваше да очакват и получават седмичните си плащания на заплати или да получават пари чрез обезщетения за безработица. Това означава, че е съвсем обща държавна задача да се грижи за общата нужда от платежни средства за цялата страна.

икономика, независимо дали по-голяма работна сила е временно наета на едно място за изпълнение на големи държавни работи или не.

Осигуряването на платежни средства за изплащане на заплати и извършването на други безкасови преводи към предприемачите са задачи на платежните транзакции и нямат никаква причинно-следствена връзка с кредитната ситуация.

Следователно би било най-очевидното и естествено, ако с одобрението на кредит за някакъв голям държавен проект чрез законното представителство на цялото население беше обвързано едновременно с това и с разрешението държавната банка, въз основа на тези одобрени кредити, да извършва необходимите плащания. Очевидно по нормалния начин - тези плащания да се извършват само когато различните договорени държавни органи (земяделски отдели, отдели за улично и речно строителство, секции за железопътно строителство, специални отдели за специални цели и др.) са разгледали сумите за плащане, поискани от предприемачите, и в съответствие с разпоредбите и договора са разрешили плащането.

Цялата измама със заеми, която се вмъква – защото тя не е нищо друго освен съвременна форма на измама на нацията – е напълно безполезна и само вредна.

Корпорацията Райхсбанк

Райхсбанката не е, както всеки лековерен държавен гражданин може би в крайна сметка да повярва, всъщност държавна банка, а акционерно дружество. Следователно Райхсбанката по никакъв начин не е държавна институция, дори ако държавата е имала, до юни 1922 г., когато е била напълно „автономизирана“ по искания на Антантата, определени регулаторни права. Дори служителите на банката са били назначавани и платени от Райха, но консултативният съвет е бил съставен изключително от представители на света на големите банки и на международното еврейство – двете са един и същ кръг хора.

Още при основаването си през 1873 г. първият консултативен съвет регистрира сред около 15 членове следните имена: барон Ротшилд, таен съветник по търговията Блайхрьодер, таен съветник по търговията Менделсон, Теодор Плаут, таен съветник по търговията Опенхаймер, таен съветник по търговията Варшауер и таен съветник по търговията Цвикер, съветник по търговията Щерн, съветник по търговията Гелпке; така че единадесет чистокръвни едри евреи и, като украшение, още четирима господа с немски имена.

Това отново беше хитър шахматен ход, с който банкерът, съветващ Бисмарк, Блайхрьодер, препоръча на стария райхсканцлер Райхсбанката да се развива не като чисто държавна институция, защото по този начин тя няма да може да бъде присвоена от врага в случай на война на основата на международно признатата сигурност на частната собственост, докато като чисто държавна банка тя би била непосредствено открита за атака на врага.

В действителност, умният евреин, заедно с другите големи финансисти, естествено е искал само да вкара главния финансов институт на Райха в сферата си на власт. Господата успяват и в това и с това Райхът напълно се отказва от една от най-важните области на своя монетен суверенитет – правото си да емитира банкноти.

Райхсбанк заема днес съвсем специално място във финансовата система на Германския райх, положение, за което дори и най-маловажните хора са наясно и днес относно ужасяващите му последици за държавата и народа.

Задача на отделно разследване трябва да бъде точното изследване по какъв начин големите банки са злоупотребили с решаващото си влияние върху Райхсбанк, от основаването ѝ, за свои егоистични цели.

Докато Бисмарк беше на власт, неговите държавнически възгледи и уважението към него държаха борсовите хиени под контрол; само веднъж в цялата история на Райхсбанк Бисмарк използва вето на канцлера, предвидено в закона за Райхсбанк, а именно когато забрани приемането на руски акции. Днес Райхсбанк, под приятелския натиск на международните банкери, както вече беше споменато в началото, е напълно независима. По този начин правителството на Райха няма повече възможност да действа решително по отношение на управлението на дейността.

Лихвеното робство на народите означава господство на банките и фондовата борса. Разрушаването на лихвеното робство е най-голямата задача на националсоциализма.

Всичко, което се случва днес в държавата и икономиката – всичко се превръща в търсене на лихва от едър капитал срещу производителен труд. Ако се построи железопътна линия, от това произтича заем, ако се води война, от това произтичат военни заеми, ако се разработват природни ресурси или хидроенергия, от това произтичат хидроенергийни заеми, ако се разшири фабрика, емитират се нови акции, ако се основава ново предприятие, се избира някаква форма на дружество с лихвен капитал, която позволява трудът и рискът да се прехвърлят към предприемачите, а лъвският пай от печалбите – към финансистите. Ако вече не се осъществява чрез заеми, е възможно далеч по-простото и по-лесно...

Избира се екстензивен начин на печатане на пари, както по време на инфлацията от 1923 г., която по подобен начин събира най-големи интереси за едрия капитал. Както в случая с цар Мидас в сагата, за когото всичко, до което се е докосвал, се е превръщало в злато, така и днес всичко, което се случва, се превръща в лихвоносни ценни книжа.

За съжаление, световните банкири имат дяволски добър апетит и ценните книжа наистина са любимата им храна, което очевидно им отива отлично. Не можем да разчитаме, че ще огладнеят, като цар Мидас, за когото, както е добре известно, дори храната в устата му се е превърнала в злато. Напротив, работниците ще огладнеят първи, преди лихварите.

Те също така изобщо не помислят да се откажат или да смекчат управлението си, така че това правило за лихвите трябва да бъде нарушено.

Сега трябва да осветлим трети аспект, който ще допълни и закръгли картината на експлоатацията на лихвения капитализъм дори за лаика, а именно инфлацията.

Инфлация

Инфлацията е ясно видимият израз на нашата финансово-политическа мизерия. Инфлацията засяга всички – всеки, който трябва да си изкарва прехраната – с ужасяваща тежест.

Но откъде идва инфлацията? На този въпрос може да се чуят голям брой обяснения, които отчасти са взети от тясната гледна точка на отговарящия, отчасти от речника на демагогските лозунги и отчасти посочват действителни частични причини, без обаче да уцелват правилно крайната мотивираща причина. Когато човек чуе тези причини за инфлацията, посочени от различните партии, скоро няма вече социален ред и професия, които да не бъдат определени от някоя страна като причина за инфлацията.

За тези, които са проследили обясненията в книгата за лихвеното робство, отговорът не е труден за намиране. Първоначалната вина за инфлацията се носи от лихвеното задължение на труда към капитала.

Лихва – данък – инфлация, така протича логическата верига, която, започвайки от Катастрофалното и абсурдно обещание за лихва от страна на държавата налага последствието, че държавата трябва да изтръгне поетите лихвени задължения от народа чрез данъци; данъците, и всъщност данъци от всякакъв вид, преки и косвени, мита, както и най-нежеланите косвени данъци, тези от непокритата емисия банкноти, след това повличат инфлацията със себе си. По този начин се продължава във вечен цикъл, защото инфлацията обуславя все по-големи разходи на държавата, които тя, в капана на лудостта по заемите, винаги мисли, че може да покрие само чрез приемане на нови дългове, тези нови дългове носят нови лихви сами по себе си, новите лихви правят необходими нови данъци, данъчното законодателство постепенно се проваля напълно, защото в случай на такива валутни колапси всички данъчни приходи остават далеч зад обезценяването на валутата и сега държавата се предава без съпротива на финансовия болшевизъм на печатарската машина за пари, както ужасно преживяхме при инфлацията от 1923 г.

Първите ми полемични трудове бяха посветени предимно на разкриването на тези връзки. В „Манифест за разбиване на лихвеното робство“⁷⁴ развих в общи линии всеобхватното значение на проблема с лихвите, в „Държавен фалит: Решението“ съвсем конкретно разкрих глупостта на системата за държавни заеми и посочих безбройните данъчни закони, които оскъпяваха препитанието на широките маси, чиито продукти трябваше да бъдат използвани изцяло за обслужване на лихвите. В произведението „Наближаваща данъчна стачка“, с новия потоп от данъчни закони от 1920 и 1921 г., както и с бюджета на Райха за 1918 г., беше предложено убедително доказателство, че цялата финансова администрация на Райха и провинциите е изцяло обвързана с обслужването на лихвите за едър заемен капитал. В последната книга обаче вече е посочен пътят към обръщане на тези напълно мизерни обстоятелства с един доста осезаем пример.

Съвсем очевидно е, че чрез наводняването на националната икономика с книжни пари, Покупателната способност на тези книжни пари трябва постоянно да намалява.

Тъй като парите в най-съкровената си същност, както разбрахме, са знак за извършена работа, така наречената количествена теория на парите, поне в основните си характеристики, трябва да бъде

⁷⁴ Потенциалната покупателна способност е спестената покупателна способност, която в момента не тежи на пазара. Към нея спадат както натрупаните парични средства, така и твърдо инвестираният спестовен капитал.

Ефективната покупателна способност е общата сума на всички вземания към националната икономика, които са под формата на парични средства. или под формата на ценни книжа се прилагат на стоковия пазар и се стремят да се трансформират в материални блага.

Потенциалната покупателна способност може да се трансформира по всяко време в ефективна, в случая на това явление се говори за „бягство от целта“.

признато от нас. Тази теория учи, че количеството пари в обращение в националната икономика трябва да остане в определена стабилна връзка, за да не се получат промени в покупателната способност. Парите до известна степен са в зависимост от стоковите запаси и - изчислено от количеството стоки - се произвежда определен брой единици стойност от обичайната валута, т.е. средната цена на стоките. Тук силно подчертавам прилагателното „средно“. Всъщност, трябва да се отиде по-далеч и да се каже: средното ценово равнище - следователно в никакъв случай размерът на индивидуалните цени - е в известна зависимост от размера на покупателната способност, налична общо в страната. Но покупателната способност е вече много по-обхватно понятие от самото количество парични активи. Но ние не искаме да се губим тук много в икономически подробности, защото в противен случай тук трябва да се повдигне въпросът за ефективната и потенциалната покупателна способност и нейното влияние върху цените. Във всеки случай е сигурно, че например хиляда пъти умножението на циркулиращите пари естествено води до приблизително хиляда пъти умножение на цените. В действителност не цените са се повишили, а покупателната способност на марката е намаляла обратнопропорционално на умножението на количеството валута.

Основната причина за инфлацията е лихвеното задължение на държавата. Това лихвено задължение прави данъците необходими, защото държавата може да даде само това, което трябва да извлече отново под някаква форма от своите граждани.

Тази форма на ограбване на гражданите от страна на държавата е, както видяхме, тройна – или чрез преки данъци, или в по-ефективна форма чрез косвени данъци, или в специалната косвена форма на инфлация. Последната форма е най-нежеланата, тя е и начинът, с който фалиралите държави се опитват да се държат над водата – това е най-съвършената фалшификация. Но тази последна форма е особено вредна, защото по този начин спестяванията на най-ефективната и трудолюбива част от населението просто се унищожават.

Това е една от най-шокиращите глави в трагедията на германския народ. Стотици хиляди трудолюбиви физически работници, служители, чиновници, членове на свободни професии, лекари, инженери и др. през целия си живот, чрез упорит и неуморен труд, са спестявали за себе си и за семействата си, за да могат да се радват на старост без грижи и независимост. Те са събирали спестяванията си стотинка по стотинка и марка по марка, а всяка марка означава гаранция за жизнения минимум за всеки ден в напреднала възраст. Но държавата, на която тези нещастни хора са поверили спестяванията си, по време на инфлацията от 1923 г. не е платила по никакъв начин за марка, която ѝ е била поверена по някакъв начин като спестявания – дори не когато тези спестени стотинки са били депозирани по това време в лъскави златни монети – около 30 милиона хартиени марки⁷⁵, а се е възползвала от причинения от самата нея спад на валутата и е казала: марка = марка. С това е ограбила всички тези хора от плодовете на техния дългогодишен труд и ги е тласнала в най-горчива беда. След това държавата ги отмъсти с жалки и мизерни подаяния, частната благотворителност трябваше да се намеси с помощ – но именно тази форма беше особено срамна за засегнатите, защото от частни ръце тези дарове си оставаха действителни подаяния, благотворителни дарове, за които тези нещастни хора трябваше да бъдат благодарни, въпреки че ставаше въпрос за организиран грабеж на заслужени права. На права, които, ако бъдат възстановени, дори нямаше да направят „благодарност“ от ограбените необходима.

⁷⁵ Хартиената марка е въведена през август 1914 г. поради падането на марката и връзката между златната марка и златото е премахната. Темпът на инфлация продължава да нараства до ноември 1923 г., когато валутата е стабилизирана чрез обявяването на създаването на нова рентна марка на стойност 1 трилион хартиени марки. Рентната марка, която влиза в сила през 1924 г., е заменена по-късно през същата година от Райхсмарката.

Вече посочихме в други пасажи факта, че един фалшив принцип си отмъсти ужасно над тези бедни хора - всъщност идеалът за капиталова пенсия. Не сякаш тези кръгове са заслужавали тази съдба, напротив - ще бъде почетно задължение на Националната държава да обезщети тези ограбени хора възможно най-добре. И все пак остава да се надяваме, че този ужасен урок въпреки това ще продължи да вибрира в подсъзнанието на хората и че идеалът за капиталова пенсия ще потъне и ще помогне на правилния идеал за спестявания - чисто германската идея за грижи за възрастните хора, грижи за жените и децата чрез създаване на собствен дом, поле и градина и т.н. - да постигне пробив и победа.

Втората форма на ограбване на гражданите от страна на държавата, спомената по-горе, е косвеното данъчно облагане. Косвеното данъчно облагане, по своите последици, наистина е социално престъпление. Безмилостно и безмилостно, във форма, която никой не може да избегне, то удря с пълна жестокост огромната маса от населението, докато богатите като цяло едва се засягат от косвените данъци.

Прекият данък, ако се класифицира според икономическите възможности на данъкоплатеца, сам по себе си е справедлив и правилен данък. Прекият данък също така, като вноска към държавата за общински задачи, по никакъв начин не е данък, който по същество трябва да оскъпява производството, тъй като той трябва да се събира само там, където са налице действителни излишъци над покриването на адекватните жизнени потребности. Но както се третира прекият данък днес, той, подобно на инфлацията, се равнява на чист грабеж и се поставя в пряко противоречие с гаранцията за собственост, изразена в чл. 153 от Ваймарската конституция.

В обобщение, нека още веднъж се посочи, че тук имаме работа с инфлация, която действа като следствие от лихвеното задължение на държавата към международните финанси. Тук става въпрос за трайно изсмукване на кръв от икономическото тяло на нашата нация в полза на наднационалната финансова сила, за която нашата собствена държава действа като събирач на данъци.

Тук става въпрос за една съвсем специална форма на инфлация – лихвено-капиталистическата инфлация. Естествената инфлация възниква, когато страната е засегната от недостатъчна реколта или епидемия, когато естествените нужди са по-големи от съществуващото предлагане. Такава инфлация обаче винаги е само с временен характер. Следващата плодородна година премахва затрудненията и цените се връщат към естественото си ниво.

Лихвено-капиталистическата инфлация обаче е като поглъщащ огън, който не угасва, докато не погълне всички съкровища на света и не направи цялото човечество лихвени роби на международните финанси – или докато лихвеното робство не бъде разрушено.

Национална финансова реформа

След такава задълбочена диагноза на болестта на държавните ни финанси, както и на финансовото ни състояние системата като цяло, можем да се надяваме, че ще можем да дадем правилните рецепти за лекарството.

Тези разпоредби и мерки, които регулират прехода от настоящото положение към бъдещата форма, не принадлежат към обхвата на тази работа. За тези мерки е валидно общото правило, че чрез тях, където е възможно, трябва да се избягват всякакви смущения в икономическия живот. Естествено, това няма да се случи без известна тежест тук-там и без временни интервенции, но дори и в случай на най-внимателно подготвена операция, това не се случва без известна малка загуба на кръв.

Нашата велика, блестяща крайна цел е разрушаването на робството на интереса.

Първата и фундаментална мярка, която е резултат от предаването на националната финансова система на частна институция, Райхсбанк, АД, е национализацията на Райхсбанк.

От обхвата на тази банка вече трябва да е съвсем очевидно, че „Райхсбанк“ наистина трябва да бъде институция на Райха, точно както Райхспост или Райхскорт. Трябва категорично да се обяви за подвеждане на общественото мнение, че на Райхсбанк, рс, е позволено да носи това име.

Задачата на една истинска Райхсбанк съответно трябва да бъде двойна. Първо, осигуряването на финансовите дейности на Райха трябва да бъде нейна отговорност, доколкото те не могат да бъдат осигурени от отделни административни длъжности и директно, както е в случая с пощите и железниците, и второ, тя трябва да формира силната опора за цялата национална икономика при фидуциарното посредничество при платежните трансакции. Нейната задача трябва също така да бъде да се грижи постоянно да има достатъчно парични средства за парични трансакции.

За този кръг от задачи тя трябва да бъде изпълнителният орган на националната финансова администрация, която трябва да бъде изцяло подчинена на нея. Длъжностните лица на Райхсбанк трябва да бъдат държавни служители, както и другите служители. Консултативен съвет, съставен от представители на едрото еврейство, какъвто е днешният, е естествено напълно излишен. Наистина е достатъчно, ако държавата назначи специален държавен комисар за надзор на финансовото поведение на банката, който е отговорен за финансовото й поведение. Задачите на банката ще бъдат точно определени от нейния собствен закон за Райхсбанк, така че самото финансово поведение на банката да гарантира, че институцията на Райхсбанк обслужва само националните интереси.

Но ние вече имаме банкова институция, която напълно отговаря на тези изисквания, които трябва да поставим пред Райхсбанк. Това е Баварската държавна банка. Баварската държавна банка всъщност е чисто национална банка и никой няма да може да твърди, че тя не е изпълнила задачите си като банкова институция по безупречен начин. Това, разбира се, с уговорката, че тя също е работила според общите обичаи на лихвено-капиталистическа икономика. Но във всеки случай тази банка е обслужвала паричните трансакции, без да е считала рентабилността за банковия капитал за първа задача. По този начин тя е проявила следното много забележително явление, че банката, със собствения си изключително малък капитал от само 8 000 000 марки, е била в много добра позиция да обслужва всички нужди на паричните трансакции и да управлява приходи от милиарди.

Не е безинтересно да се отбележи, че в „Годишник на фондовата борса“ („Годишник на фондовата борса на Сейлинг, наръчник за капиталисти и акционери“, за 1914/15 г., представен от

Германската банка), съществуването на тази Баварска държавна банка (по това време все още „Кралска баварска банка“) просто се игнорира, въпреки че е имало възможност и място да се спомене на страница 644 от този наръчник на тази въпреки всичко значима държавна институция. Но банка, която не обслужва изключително частнокапиталистически цели, очевидно за висшите финанси не е банка.

Забележително е още, че веднага след войната и мюнхенския болшевишки период се полагаха усилия за поставяне на Баварската държавна банка „на по-широка основа“, както гласи възхитителният технически израз на фондовата борса за нея, за да се направи дори тази независима институция достъпна за „печалба“ на частния капитал. По този начин нашето искане има практически запазен модел в Баварската държавна банка. С това се опровергава възражението, че не е възможно банката да се управлява като държавна институция.

За самата Райхсбанк, законът за Райхсбанк всъщност предлага национализация, според която Райхът би имал правото, след едногодишно предизвестие, за първи път на 1.1.1891 г., а след това на периоди от десет години, или да закупи Райхсбанк и да придобие активите ѝ (включително изключително ценните сгради) срещу заплащане на нетната стойност на активите (!), или да придобие всички акции по номинална стойност (!!). По този начин на 1 януари 1921 г. Райхът би могъл да поправи сериозна грешка на законодателството на Райха срещу германския народ, ако придобие цялото имущество на Райхсбанк за нищожната сума от 180 милиона – това е номиналната стойност на акциите на Райхсбанк.

„Фьолкише Беобахтер“, който по това време все още не е бил притежание на Националсоциалистическата германска работническа партия, но по това време вече е бил ръководен от мъже, принадлежащи към интелектуалните предшественици на националсоциализма, и седмичникът на д-р Ш. Пудор, „Дер деутше финаншман“, посочи това навреме – разбира се, като единствените публични гласове в германските вестници – естествено без никакъв успех.

Освен това е забележително, че въпреки че акциите на Райхсбанк са поименни, не по-малко от 2153 чужденци са притежавали акции на Райхсбанк! С каква част от целия капитал на Райхсбанк са се разпоредили тези 2153 чужденци (към 1913 г.), за съжаление не е видно от разкритията на Райхсбанк. Във всеки случай става въпрос за много значителен процент, след като броят на местните акционери е посочен като само 16 646. Сега е ясно, че в случая с местните акционери може да са били придобити много по-малки суми, докато естествено може да се предположи, че чужденец, когато купува акции на германската Райхсбанк, не придобива само една или две акции, а веднага цял пакет. Този факт крие невероятната ситуация, че доста значителни суми са били изтеглени под формата на дивиденди, дори по време на войната, от „Германската Райхсбанк“ към чужди страни.

Разпределението на печалбата на Райхсбанк, която, както научихме по-горе, получава основните си печалби от сконтиране на менителници, е изключително оригинално. Първо, акционерите получават привилегирован дивидент от 3,5%, а от останалата печалба една четвърт се разпределя между акционерите. Три четвърти от тази останала печалба се прехвърлят на Райха, след което още 10% се прехвърлят в резервен фонд. През 1913 г. по този начин на Райха са прехвърлени 31 025 555 марки. Поради тази причина Райхът е предоставил на тази забележителна институция така наречената привилегия за печатане на банкноти, т.е. правото да емитира банкноти според нуждите на своите трансакции. До избухването на войната Райхсбанк е трябвало поне да държи в готовност, като покритие за тези банкноти, до една трета злато или сребро в германски или чуждестранни монети или на кюлчета. След като дори това ограничение падна, вече не е имало пречка пред неограниченото печатане на книжни пари. Единственото покритие (!), което Райхсбанк имаше за своите книжни пари, бяха прекрасните бонове на Райхсхазната – по този начин, отново само поредното

хартия, зад която стоеше фалирала държава. Нищо чудно, че сред такива условия трябваше да се случи неудържим колапс на германската валута.

Несъмнено е доста важна държавна задача за една национализирана банка винаги да се грижи вземанията на икономиката за платежни средства да бъдат напълно удовлетворени; защото само ако тук не възникнат задънени участъци, дори ако другите финансови институции могат да удовлетворят всички вземания изцяло, това е изнудване на лихви въз основа на недостиг на пари – което може да доведе до най-големите световни кризи изключени. Обратно, емитираните парични суми се връщат обратно, дори във времена на по-малка икономическа активност, към Райхсбанк чрез безбройните канали на публични парични транзакции, така че тя да може да изтегли банкнотите отново от обращение. В случая с Банката на Англия е обичайно, както е добре известно, банкнота, която се връща в банката, да не се издава отново, а да се разменя за нова, докато старата се унищожава. Това се случва предимно по хигиенни причини.

Сега въпросът за валутата наистина ще придобива все по-голямо значение в бъдеще, след като така наречените парични заместители, като менителниците и чековете, и особено безкасовите парични транзакции, придобиват все по-голямо значение.

В такава клирингова икономика, пощенските служби за чекове, които вече днес са пример за чисто парични транзакции на безкасова и безлихвена основа, ще придобият изключително голямо значение. В съвременните пощенски служби за чекове могат да се видят основните клетки, които лесно могат да бъдат развити за идеална система за парични транзакции под държавен надзор – напълно съответстваща на националния пътнически и товарен транспорт.

Никой не може да оспори, че платежните транзакции чрез пощенските служби за чекове се обработват по-бързо и надеждно. Едва ли е от значение, че кредитните и дебитните известия не се обработват в рамките на най-много 48 часа, когато, от друга страна, в днешните банки може да се наблюдава, че кредитните известия за отдавна получени суми се издават само 8 до 14 дни по-късно. Ако клиентът на банката се нуждае от пари за своето предприятие, той все още е принуден да поиска банков кредит. В случай на парична транзакция чрез пощенските служби за чекове, цялото начисляване на лихва се премахва. Това означава значително облекчение и опростяване на платежната транзакция, особено в крайните срокове за годината. Клиентът на пощенски чек получава на 2 януари всяка година – както и всеки ден при поискване – точната информация за състоянието на сметката си в пощенската чекова сметка.

Посредничеството на паричната транзакция чрез банките следователно по никакъв начин не е особено изгодно за икономиката. Чистата парична транзакция чрез банките обременява производството само с провизии от всякакъв вид и само и изключително банките имат полза от лихвите, но никога този, който се възползва от банката. За справедливия собственик на фабрика и предприемач получаването на няколко марки лихва за временни кредити изобщо не е важно. Справедливият предприемач се насочва по такъв начин, че да разполага в банката само с толкова пари, колкото може да покрие заплатите и други текущи плащания от тях.

Пощенските чекови сметки отговарят напълно на тези изисквания и не е случайно, че дори по време на войната английското общество на „фабианците“, „Фабианското общество“⁷⁶, в Лондон, изпраща меморандум до лорд-канцлера на хазната, озаглавен: „Как да платим за войната?“, в който посочва организирането на германските и австрийските пощенски чекови сметки като подкрепа. Враговете винаги са проникателни и когато посочат

⁷⁶ Фабианското общество е демократична социалистическа организация, която подкрепя реформите, а не революцията. Основано е през 1884 г., а сред ранните ѝ членове са Джордж Бърнард Шоу, Х. Дж. Уелс, Ани Безант, Леонард и Вирджиния Улф, въпреки че най-значимите от тях са Сидни и Беатрис Уеб. Именно Сидни Уеб е този, който съставя устава на зараждащата се Лейбъристка партия през 1900 г.

институция за собствената си страна като образцова, тогава човек може да бъде сигурен, че има нещо в нея.

Същото, което беше казано за национализацията на Райхсбанк, е вярно, естествено, и за национализацията на другите централни банки, за Бавария, следователно, на „Баварската централна банка“. Баварската централна банка е също така чисто акционерно дружество, в което мнозинството от акционерите, например, могат просто да решат да разпределят златните резерви на банката, върху които се основава привилегията на банката да емитира банкноти, на акционерите. Всъщност, все още помним, че опити в тази посока бяха направени от еврейския банкер Швайсхаймер в Мюнхен. Този път планът се провали поради възражението на баварското правителство. Баварската държава по това време беше придобила една шеста от акциите, докато друга шеста беше придобита от Баварската ипотечна и сkontoва банка, а останалите две трети бяха раздадени на акционерите.

Само по себе си е абсолютно чудовищно, че една държава трябва да се страхува, че златните запаси на централната банка могат да бъдат застрашени от намесата на „акционерите“ на тази банка. Който познава еврейската упоритост, знае, че опасността за Бавария за нейните златни запаси не беше отстранена от факта, че правителството за веднъж остана твърдо. Срещу това наистина има само едно радикално средство - национализация на централните банки. Освен Баварската централна банка, в Германия имаме още Баденската банка, Саксонската банка в Дрезден и Централната банка на Вюртемберг.

В случай на национализация на Райхсбанк и централните банки, служителите и длъжностните лица на банките очевидно ще бъдат поети от държавата в същото качество като държавни служители. Правото за емитиране на банкноти по този начин ще се упражнява изключително от държавата. Подобно емитиране на банкноти може да се осъществи само след наредба на Министерството на финансите и само срещу пълно покритие. В тази връзка трябва да се реши голямата задача за стабилизиране на нашата валута. Това обаче не е задача в рамките на по-малкия кръг централни банки; те само трябва да се погрижат нито едно емитиране на банкноти да не се извършва без покритие.

За изготвянето на бележки са валидни досегашните решения. Всяко имитиране ще се наказва с най-голяма строгост съгласно предписанията на Наказателния кодекс, Раздел VIII, Чл. 146-152.

Акционерите ще бъдат обезщетени. Всякакви претенции към златните акции на банката от страна на акционерите ще бъдат законово изключени.

Реална стабилизация на нашата валута е напълно изключена, докато се очакват по описания начин лихвени и митнически задължения на германския народ, които в дългосрочен план не могат да бъдат изпълнени. Също така е погрешно да се иска поддържането на радикални средства за стабилизиране на валутата. Тук не става въпрос за специален проблем, който би могъл да бъде отделен от международния проблем на лихвената икономика. Докато тази международна разбойническа икономика на изцяло еврейските високи финанси продължава да съществува, валутите на различните нации винаги ще останат желан обект на спекулации във висшите финанси. Освен това, стабилността на една валута – следователно това, което изразява вътрешният смисъл на термина „валута“ – зависи от други фактори, преди всичко от активността или пасивността на търговския баланс. Тук погледът ни се простира отвъд пределите на нашата родина и вътрешната икономика влиза във взаимоотношения с националните икономики на чужди държави.

За да се ориентираме бързо в тази огромна област на международните финанси, трябва също така да имаме предвид още веднъж, че смисълът и целта на тази международна икономика не е печалбата за частния капитал, а покриването на нуждите. Всичко останало е само спомагателно средство, помощно средство. Международната финансова икономика – международните платежни трансакции

– обаче днес е това, което изглежда като основно и което днес всъщност играе главната роля. Именно международните банкови къщи днес управляват света, които „покриват“ паричните нужди на държавите и следователно са си присвоили властта; именно международните банкови къщи днес контролират производството в гигантски тръстове, желязо, стомана, петрол, консерви, зърно, мазнини, олио, памук и т.н. Международните банкови къщи финансираха войните, големите банкови къщи финансираха и контролираха всички военни провизии. Самите те не са направили нищо като продуктивни хора, нито са участвали в производството, нито пък са участвали активно във военните действия; те са извличали само печалба от всичко, от кръвта и сълзите, от ужасите на войната, от глада на масите, от разточителството на новобогаташите, от спекулативната ярост на борсовата публика.

Всичко това се превръща в злато и златна стойност за международните финанси. Всяка работа на производителните нации носи интерес за международните финанси. Дори тук, в международната икономика, имаме работа с пълно обръщане на правилната и разумна връзка между капитал и труд.

Работниците работят разумно и предлагат продуктите на труда си на световния пазар – за да ги разменят за чуждестранни продукти на труда (суровини, полуфабрикати или напълно обработени продукти). Една разумна икономика не е предназначена да обменя чуждестранни валути (долари или британски лири) за доставени оптични инструменти и след това да ги обезсилва и след това да спекулира допълнително с чуждестранни валути. Във времена на здрава икономика никой собственик на фабрика не би се сетил за подобно нещо. Той, разбира се, се нуждае от приходите за по-нататъшните си продукти, за да може да произвежда допълнително, да плаща на работниците си и да купува нови суровини. Напълно невъзможно е цялата германска икономика да събира приходите си от износа на промишлени продукти под формата на чуждестранна валута или в чуждестранна валута, защото същата тази германска национална икономика трябва да купува суровините си за памук за огромната текстилна промишленост, за мед за нашата също гигантска електротехническа промишленост, за коприна, юта, тропически плодове, за увеличеното търсене над домашното производство, за храни и фуражи и т.н. Следователно получените суми чуждестранни пари трябва незабавно да бъдат разпределени отново. Това само по себе си е съвсем естествено, защото в нормални времена човек не може да прави нищо с чуждестранни валути в собствената си страна, освен да ги обменя. Това е така дори днес. Американският работник не може да бъде платен с френски франкове, а английският бизнесмен не получава заплащане в магазините си с италиански лири. Няма смисъл и да се пренасят валутите в чужди страни, където те изобщо не могат да бъдат използвани като законно средство за плащане. Местната валута служи и трябва да служи само за вътрешните нужди на страната, която емитира валутата. Точно както в рамките на националната икономика смисълът на производството на стоки не се състои в търговията с пари и след това в това да се задържат парите, така да се каже, и да се удържат от икономиката, така и международният икономически обмен на стоки се осъществява само когато вносът се плаща с износ.

Теоретично идеалната ситуация би била сега всяка страна да може да покрие и плати нуждите си от внос точно с износа си. Тогава, и само тогава, може да се говори за абсолютна стабилност на чуждестранните валути. Сега усилията на всяка национална икономика, стремяща се към възход, разбираемо са насочени към постигане на излишък от износ над нуждите от внос. Само това показва увеличаване на богатството. Тогава се говори за активен търговски баланс. Ако нуждите от внос остават над износа, елементи от вътрешното богатство трябва да бъдат доставяни в чужди страни за балансиране на този дефицит. Но тези доставки, тъй като всъщност не могат да бъдат извлечени от дохода от труд, трябва отново да бъдат взети само от богатството. Това се случва или чрез износа на злато, или на ценни книжа. Особено последният „износ“ обаче не е нищо друго освен началото на международното лихвено робство. Дали този „износ на ценни книжа“ се простира до

съществуващите вътрешни ценни книжа или са прикрити под формата на чуждестранни „облигации“, е практически безразлично за засегнатите от него нации. Но тъй като и в международното икономическо мислене царува само лудостта на рентабилността на големия заеман капитал, всички разумни съмнения за почтена национална икономика се потъпкват с помощта на пресата и парламентите, а международното робство на всички нации пред международните финанси, което прави тази облигация, се разпространява до ужасяващи размери.

Дори тук, в международната икономика, се проявяват същите явления, както във вътрешната национална икономика, и ужасяващите кризи, които разтърсват различните национални икономики днес, са главно резултат от това поробване на всички народи от западния културен кръг, както вече научихме по-горе. Страните със слаба валута, чиято вътрешна икономика е станала твърде слаба (Русия) или чието вътрешно положение е станало несигурно поради революцията (Германия) и чиито все още гигантски производствени излишъци са конфискувани безплатно като репарации от врага, нямат повече излишна покупателна способност и следователно вече не могат да плащат за вносните си нужди със стоки, а с книжни пари, които хвърлят в големи количества в чужди страни, за да купуват с тях чуждестранна валута.

По този начин те увреждат по подобен начин както вътрешната икономика, така и чуждестранните икономики. Страните със силна валута, от друга страна, се задавят именно от покачването на курса на своите валути (например Швейцария). Те вече не могат да изнасят продуктите си на предишните големи пазари, защото продуктите им са твърде скъпи поради високата обменна стойност на парите им. Тези страни могат лесно да покрият нуждите си от внос със силната си валута.

Но когато готовите продукти са много по-евтини в страните със слаба валута, търговците и спекулантите отиват в страните със слаба валута, изкупуват и ограбват тези страни, което е в ущърб и на двете страни – в ущърб на местното производство и в ущърб на потреблението в страните, които са изкупени, в които и без това малкото ниво на стокови запаси се намалява още повече от тези необмислени покупки. По този начин покупателната способност на националната валута в страните със слаба валута отново спада.

Това, че предвид тези напълно объркани отношения, всичко не се е сринало отдавна, се дължи на факта, че дори над всички машинации на международните финанси, взаимната международна нужда просто надделява. Само че всичко се случва в последния момент, със стенания и охкания, защото гаечният ключ – лихвените изисквания на международния капитал – е хвърлен в делата на международната икономика. Или, изразено с медицинска образност: В здравословното кръвообращение на международната икономика се е развил един, първоначално малък, но днес вече огромно голям, карцином, който има само едностранен интерес да засмуче цялата кръв в себе си за сметка на останалата част от тялото и да вземе транзитна такса, лихва, от всичко. Цялата кръв, разбира се, се влива в сърцето, но сърцето отделя и замърсената кръв с всеки удар. Държавната банка, която обслужва само чистите парични транзакции, съответства точно на този образ – а на рака съответства най-точно дейността на международните финанси, които също контролират всички пари на света чрез своите кредитни банки и държат цялата международна икономика в смукателните си ръце и вземат лихва навсякъде. Всичко това не е необходимо! Нациите по света по никакъв начин не се нуждаят от наднационални финансови сили. Очевидно са необходими институции, които да регулират международните парични транзакции на международно ниво, в смисъла на клирингова къща или в смисъла на пощенски чекови сметки. Това може и ще бъде осъществено от държавните обменни бюра.

Във всеки случай има достатъчно начини и средства, доста подобни на това как беше възможно да се създаде международен пощенски съюз, за да се организират дори международните платежни транзакции.

главно чрез клиринг, без международните финанси да се възползват два или три пъти от всички тези прости търговски операции и да се разрастват за сметка на производителните нации. Подробностите са излишни тук.

Следователно, както беше подчертано, стабилизирането на валутата не може да бъде отделено от международните отношения. Съществува обаче редица възможности за премахване на източниците на грешки и безотговорности, които се крият в недостатъците на вътрешната администрация или в неограничената манипулация на печатарската машина за банкноти.

Предложените мерки попадат в областта на вече изпитани системи; подобно на национализацията на Райхсбанк и централните банки, те възникват просто като логични последици от нова позиция на държавата по отношение на нейните задачи като защитник на паричните транзакции. Те представляват само естествена реакция на условия, които са служили единствено и единствено на интересите на висшите финанси с най-голяма цена за народа. Разумното продължение на национализацията на Райхсбанк е регулирането и посредничеството на паричните транзакции от страна на държавата по модела на системата за пощенски чекове, която ще бъде допълнително разширена и по-подходящо развита за тази цел.

Всички тези мерки наистина означават вече доста мощни стъпки напред, но те биха могли да бъдат осъществени и без икономическото отношение да е вече фундаментално трансформирано в смисъла на националсоциалистическия принцип, представен с цялото си ударение: „Задачата на икономиката е покриването на нуждите, а не рентабилността на частния капитал“.

Тази фундаментална трансформация и нов ред в областта на финансовата и данъчната система, както и особено във финансирането на големи държавни задачи с избягване на заемния път, както и финансово-политически мерки, които наистина се доближават до обхвата на функциите на областта на социалната политика, ще ни занимават в следващата глава.

Нови начини

Финансирането на големи обществени работи.

Сред най-важните държавни задачи е изпълнението на доста големи икономически начинания, чието изпълнение надхвърля капиталовите ресурси на частните предприемачески кръгове, при чието изпълнение освен това са засегнати значителни публичноправни интереси и чието изпълнение се основава на експлоатацията на природни ресурси или природни енергийни източници. Следователно задачи, при които се разглежда експлоатацията на природни сили, принадлежащи на общността, или чието изпълнение трябва да се осъществи в рамките на задачите, които са основно възложени на държавата, като например цялата област на транспорта.

Вижда се, че е напълно възможно да се ограничи доста точно полето, в което може да се развива държавна инициатива, без това да поставя ограничения за частната предприемаческа инициатива или държавата да се налага да ѝ се конкурира. Освен това, освен това, изпълнението на тези големи обществени работи е естествено възложено почти изцяло на частни предприятия.

В основните наблюдения вече описахме подробно по какъв образцов начин държавата е изградила нашата германска транспортна система. Разбира се, тук-там тя би била по-рационално и евтино развита от частни предприятия, но в случаите на задачи, при които е заложена на карта сигурността на милиони хора, не става въпрос толкова за това, колкото за възможно най-голяма солидност. Транспортното предприятие определено е чисто държавна задача.

Надеждността, точността, сигурността, единните тарифи за железопътния транспорт и пощите трябва да бъдат решаващите гледни точки за транспортната система, а не рентабилността на частния капитал.

Но този въпрос е тясно свързан с формата на финансиране на такива големи публични задачи.

Вече видяхме вътрешната безсмислица, която се разкрива във факта, че „кредитите“, одобрени от парламента, трябва да бъдат „одобрени“ впоследствие отново от частния капитал, за което държавата след това трябва да поеме върху себе си доста извънредно бреме чрез обещанието за лихва.

Вече няма да е необходимо тук да се посочват общо катастрофалните последици от това обещание за лихва. Настоящата работа наистина служи главно за доказване на този факт. Въпреки това, нека тук се обърне специално внимание и на това колко изключително по-скъпи и по какъв невероятен начин за всеки, който чува тези цифри за първи път, това обещание за лихва по държавните заеми е направило железопътните тарифи например.

Капиталовите разходи за цялата мрежа на германските железници на Райха, които са построени или предприети чрез заеми, възлизат на около 25 милиарда златни марки до 1914 г. Лихвените плащания за тази сума, със средна лихва от $3\frac{1}{2}$ – 4%, възлизат на около 800-900 милиона златни марки. Нетните приходи, след приспадане на разходите за лични (длъжностни лица и служители) и материални (въглища и смазочни материали) разходи, възлизат на около 800-1100 милиона марки.

По този начин плащането на лихви погълна почти целия нетен приход на германските железници. Винаги е било подвеждащо за общественото мнение, когато с известна гордост се обясняваше, че приходите от пощите и железниците формират гръбнака на държавния бюджет. Разбира се, можеше и да е така, ако само плащането на лихви не беше погълнало целия нетен приход. Друг интересен паралел може да се направи в сравнение, а именно, че общите разходи за заплати и надници на всички германски железопътни служители и служители и на железопътните работници в заводите и по линията, взети заедно, възлизат точно само на

колкото и тази лихва върху заемния капитал! С други думи: гигантската армия от германски железопътни работници до най-високите позиции с численост от 782 731 души е получила за работата си точно толкова доход, колкото е прибрала напълно бездействащата ръка на заемния капитал.

Това лихвено плащане върху заемния капитал само от железниците беше по-голямо от всички разходи за цялата ни голяма Райхсармия от онова време! – и всъщност за всичко, което е свързано с нея, като по този начин включва и военния надзор, военното правораздаване, включително системите за гарнизонно управление и военно строителство, системата за военно образование и развитие, техническите институти, фондовете за помощ и военни вдовици – и освен това облеклото и въоръжаването на войските! Цялата сума за цялата ни армия възлизаше през 1913 г. – следователно през последната пълна мирна година, на 775 385 300 марки. Такива сравнителни цифри дават дълбока представа. Докато социалистическата и демократичната страна непрекъснато се бореха срещу „бремето на военното въоръжаване“ в парламентарните заседания и в пресата, никога не се намира нито една дума срещу подобно лихвено бреме – далеч засенчващо всички други разходи – от публични заеми. Всъщност, можеше да се плати и целият флот от лихвите по заема за общи нужди. Целият разход за нашия горд Райхснавигация възлизаше през 1913 г. на 197 милиона. И човек трябва да има предвид, че всички тези разходи можеха да бъдат покрити без стотинка, ако държавният ни бюджет не беше обременен с такива гигантски лихвени тежести.

Шепа големи лихварски капиталисти – няколко хиляди „прислужници“, дребни спестители с притежания от няколко хиляди марки, изобщо не играят роля в подобни публични заеми – по този начин година след година прибирахме в джобовете си, напълно без труд и усилия, суми, с които бихме могли да издържаме и плащаме цялата ни администрация на Райха, цялата ни армия и флота ни.

Този, който, предвид тези цифри, не разбира всеобхватната важност на проблема с лихвите като цяло и на напълно провалената национална финансова политика с нейната кредитна икономика в частност, наистина не може да бъде убеден. Нещо повече, цифрите и числата, които предоставят такава представа, са достъпни за всеки, те се намират в Статистическия годишник за Германския райх, публикуван с най-голяма съвестност от бившата Кралска статистическа служба, и се намират по същия начин в Статистическия годишник за Германския райх, издателства Puttkammer и Mühlbrecht, публикуван от Републиканската статистическа служба на Райха.

Че подобни дисбаланси между необходимите разходи за администрацията на Райха, армията и флота и разходите на държавата за плащане на лихви към заемния капитал се превръщат в несправедливост, викаща до небесата, ще стане напълно ясно само когато разгледаме по какъв начин Райхът сега покрива паричната си нужда от тези лихвени плащания. Тук стигаме до областта на митата и данъците. Тук трябва още веднъж да посоча подробното представяне на тази ситуация в моята книга „Предстоящата данъчна стачка“, където представих убедителното доказателство, че най-голямата част от всички данъци се поемат от широките маси на трудещото се население. По този начин имаме пред себе си факта, че държавата първоначално, напълно пренебрегвайки възможностите, които се крият в нейния финансов суверенитет, се осмелява да поеме заемния път за изпълнение на големи обществени задачи, т.е. натрупва дългове; че по този начин тя допълнително обременява бюджета си по такъв начин, че трябва да използва всичките си нетни приходи за плащане на лихви и че освен това трябва да потиска народа с мита и данъци само за да може да изпълни лихвените си задължения. Всички съществено необходими държавни задачи, които тя трябва да реши сега в провинциалния и райхския парламент срещу най-голямата съпротива, и накрая държавата вижда себе си в ролята на събирач на лихви върху заемния капитал, както го виждаме днес.

Изходът вече е посочен отдавна – след толкова подробно разглеждане на настоящите абсурдни условия, той е очевиден; той е, че:

Държавата ще финансира всички големи публични начинания на Райха по силата на своя финансов суверенитет и след одобрение от населението чрез парламента, като най-стриктно се избягва заемният път чрез директно разпределение на средства чрез безкасови преводи или чрез емитиране на безлихвени държавни съкровищни бонове.

Най-добре мога да илюстрирам тази мярка с един пример: развитието на баварската хидроенергетика.

Плановете и усилията за оползотворяване на огромната хидроенергия, съществуваща в планинските реки, в комбинация с големите планински езера, датират отпреди повече от две десетилетия. Несъмнено в случая с тази хидроенергия става въпрос за енергийни източници на страната, които принадлежат на общността и трябва да бъдат взети от нея и използвани за лична печалба. Следователно е ясно, че при разработването на такива големи структури са били засегнати много публични и частни правни интереси. Тук става въпрос за област, която принадлежи изключително към сферата на влияние на държавата. Народът също така устно одобри кредитите чрез своите представители през декември 1920 г. Те бяха достатъчно консултирани, тествани и препланирани многократно и човек беше напълно наясно с големите икономически предимства. Държавата и народът бяха решили да експлоатират енергийните източници, сега с това одобрение на кредита им оставаше само да вземат съответното решение, че спечелените от предприемачите суми могат да бъдат изплащани директно от държавната банка въз основа на одобрените кредити. Дали това би се случило без пари в брой, чрез превод в джироси транзакциите, чрез кредитни авизо към пощенски чекови сметки или в брой, в крайна сметка е въпрос от без значение.

Наистина е очевидно и ясно, ако си представим, че държавната банка за такива цели би емитирала свои собствени пари в размер на необходимите и одобрени кредити. Тези строителни записи за хидроенергийно строителство представляват до известна степен държавни съкровищни записи, които биха били емитирани на изграждащите се водни съоръжения като предварителен кредит под държавна гаранция. Следователно става въпрос за пари, покрити по много начини. Покритието се състои първо от готовите или изграждащи се работи по Валхензее и др., и второ от държавната гаранция, че парите се приемат на пълна стойност от държавната хазна, вместо плащане. Строителните записи биха били едновременно частични облигации върху водните съоръжения, без обаче да са обвързани с тях лихвени искове. Това обаче, както е добре известно, не е така с други банкноти, които са в о

Банкнотите за строителство на хидроенергийни съоръжения биха могли да направят тези уточнения за пълното покритие на стойността им в текста на своите издания. Например: „Тази банкнота от хиляда марки е частично покрита от стойността на инсталацията, която се изгражда за експлоатация на баварската хидроенергия. Тя се приема във всички държавни хазни като плащане“.

Ако някой желае да продължи, нищо не пречи на държавата да се ангажира да осигури, след завършване на работата, срещу депозиране на записа, толкова киловатчаса електроенергия или толкова стотинки азот.

Никой не би отказал да приеме такива пари, емитирани от държавата, които са изцяло покрити с материални блага, и които същевременно могат да се използват до известна степен като купон за електроенергия. Напротив, можем да бъдем сигурни, че такива пари биха се радвали на особена популярност, защото тези пари са – стабилни, точно толкова стабилни, колкото един долар, или много по-добри, защото човек може да получи за тях съвсем определено количество електроенергия или азот – независимо от икономическите колебания. Признак на пълната тесногърдост на хората е, че в публичната пропаганда на различни дискусиионери се е появило възражението, че – „никой не би приел тези

Никой човек никога не се е поколебал, дори тези господа-дебютисти – да приеме пари, емитирани от държавата. Всички са приемали дори най-повредените книжни пари на Райхсбанк, въпреки че тези пари са били чисти инфлационни пари. И въпреки това всички са ги приемали, дори когато хитрите спекуланти са се опитвали да се отърват от тях възможно най-бързо срещу чуждестранна валута или стоки. Всъщност никой не е отказал дори спешната валута на градовете и общностите, която представляваше подобно непокрити книжни пари. И сега не би ли трябвало такива предпочитани покрити книжни пари, каквито са строителните пари, изцяло покрити с материални активи за нашите големи проекти, да бъдат приети незабавно? Със сигурност дори онези, които повдигат подобни възражения срещу безлихвените държавни пари от името или в духа на своите господари, по същество не вярват в това. Наистина е доказано неопровержимо, въпреки всички оплаквания на „металистите“, които биха искали да считат за пари само парите, изработени от благородни метали, че „пари“ са това, което държавата обявява за пари – дали тези пари са съставени от хартия или порцелан, желязо или кожа или какъвто и да е друг материал, е въпрос на пълно безразличие. Съвсем различно е положението, когато става въпрос за покупателната способност на тези пари. Там металистите са прави, че валутата, изработена от злато, като цяло запазва разменната си стойност дори когато политически сътресения разтърсват държавата. Тази стабилност обаче металните пари, изработени от благородни метали, не дължат на паричния си характер, а на характера си на стока, а именно злато.

Няма никакво съмнение относно оправданието на държавата да покрива паричните си нужди за голям проект по описания начин. Първо, държавата е суверенна, т.е. не е необходимо да бъде влияна от никого, защото има властта, и второ, подобна мярка може да издържи на най-строгата търговска проверка. Държавата емитира с тези пари във вид на ваучери въз основа на кредита си. Защо някой би се отнасял по-малко с уважение към кредита на държавата, отколкото към кредита на която и да е банка, особено когато държавата произвежда полезна работа за благосъстоянието на общността. Дори да се каже, че държавата обаче плаща за извършената работа (на предприемачите и работниците, които са ангажирани в проекта във Валхензее) с документи, това наистина е вярно, защото по-късно, след завършване на работата, държавата отново приема тези документи като плащане за извършената от нея работа (доставка на електричество или азот и др.). С това икономическият цикъл е завършен. По този начин строителните записи отново се изкупуват от електроснабдяването и т.н. от първите години, записи се унищожават и се създава гигантско произведение на правителствено-организационно изкуство, безлихвено притежание за всички. Произведение, което е използвало, без голямо натоварване на потребителите на електроенергия, друг голям източник на пари за държавата, което от своя страна я доближава до идеалната цел за здравословна национална финансова политика – държава без данъци.

Освен това, описаният процес с издаването на собствени строителни пари за определена работа изобщо не налага издаването на цялата одобрена сума в такива строителни записи, защото наистина най-голямата част от плащанията към предприемачите не се извършват в брой, а безкасово, чрез преводи. Но дори да приемем, че цялата сума за ново строителство е издадена в нови държавни банкноти, тези суми в сравнение с другите суми, от които държавата се нуждае днес, изобщо не биха били значителни.

В същото време, когато в баварския парламент се чуха проблеми заради кредита от 800 милиона за баварската хидроенергетика – или по-добре: не се чуха проблеми, а просто отново прибягнаха до „заем“ от 8000 милиона, те бяха одобрени в парламента „без дебат на трето четене за целите на общото извънредно положение“.

Тук отново припомням съображенията, че в случай на подобно финансиране чрез новата емисия на пари, няма да се предизвика никаква инфлация, че от друга страна, емисията на лихвоносни облигации по време на строителния период във всеки случай означава определена

инфлация, тъй като лихвите вече трябва да бъдат платени, въпреки че все още не е извършена продуктивна работа от производителите.

По никакъв начин обаче националното икономическо равновесие между парите и материалните блага, в смисъла на количествената теория, не е засегнато, защото срещу увеличаването на платежните средства от страна на парите се наблюдава точно по-голямо увеличение на богатата. Ако по-късно, чрез приходите от такива произведения, емитираните пари бъдат отново изтеглени и унищожени, тогава националното икономическо равновесие естествено се подобрява в полза на националното богатство, съобразно общата стойност на тези нови произведения.

Дори тук нека се посочи колко силно лихвата влияе върху цената на продуктите на такива предприятия. Оскар Пьобинг⁷⁷ е установил в подробно изследване на този въпрос, че производствените разходи за киловатчас се оскъпяват чрез обременяването на заемите с лихва до огромните 500% (!). Сега електричеството от нашите баварски водоелектрически централи ни идва пет пъти по-скъпо, защото отново сме прибегнали до пътя на заема, който е „най-близо“. Дори тук е уместно да си представим, че всички материални и лични разходи за експлоатацията и поддръжката на големите баварски електроцентрали и междуградски офиси – следователно всички заплати и надници за всички лица, заети в тези предприятия – шлюзови служители, машинисти, работници, наемни работници, надзорен персонал и по-нататък целият технически и търговски административен апарат до директорите заедно, извличат за работата си година след година само една пета от сумите, които – толкова добрите – лихварски капиталисти извличат година след година, без усилия или труд – като лихва.

Лихвата поглъща всичко, лихвата прави всичко по-скъпо. Само заемният капитал има полза, населението носи щетите. Населението, което строи заводите със собствените си сили, носи щетите; защото кой тогава строи баварските заводи? - наистина баварските инженери, баварските работници, баварските бригадири и предприемачи; баварските фабрики доставят по-голямата част от машините и оборудването - а за това, което не се произвежда в самата Бавария, трябва да се даде баварско зърно или добитък, следователно отново трябва да се даде баварски труд в замяна - само че баварският народ не влага пари за строителството (очевидно!), и затова се нуждае от големите капиталисти от Ню Йорк и Лондон, Париж и Берлин. Баварският народ трябва да взема заеми от всички страни по света и да натовари своята хидроенергия с лихвено плащане, което прави електричеството с 500% по-скъпо!

Не е ли това лудост? Не е ли това икономическо престъпление? На хората, които не са направили нищо друго, освен да са пуснали писалката си и да са написали чек или да са наредили на банкера си да подпише баварския заем за хидроенергия, тези получават за това, година след година, лихви, плащани от баварския народ.

Не само това, но и водопроводните съоръжения вече не са свободна собственост на баварския народ, а са заложили на капиталиста. Особено смешно е освен това положението, че едрите капиталисти естествено не биха отпуснали „добрите си пари“ на държава, която сама по себе си не е „добра“ за капитала и лихвите, която следователно все още се радва на толкова голям кредит, че човек може... вложете 800 милиона в него. И всъщност, търговете за водоелектрическите облигации съдържаха гаранцията, която е толкова примамлива и успокояваща за капиталистите, „че баварската държава с цялото си богатство гарантира за капитала и лихвите – (!)“.

⁷⁷ Оскар Пьобинг (1882-1956) е баварски машинен инженер, работил в Техническият университет в Мюнхен. Той е автор на изследвания като *Die Wasserkräfte Bayerns* (1919) и *Zur Bestimmung strömender Flüssigkeitsmengen in offenen Gerinnen* (1922).

Пари, какво повече искаш! И така, баварската държава съвсем изрично признава, че струва толкова много, че човек би могъл да ѝ отпусне 800 милиона за хидроенергията Валхензее и Среден Изар, но – не може да използва финансовия си суверенитет и да финансира тези строителни работи със собствена власт. Защо?? Защото е твърде дълбоко затънала в лудостта от заеми и лихви, защото отговорните ѝ държавници нямат толкова много мисловен капацитет и чувство за отговорност, че да се осмелят да съдят тези прости и ясни планове за интерес.

безплатно финансиране сами; следователно те се обръщат към професионални банкови експерти. Това е точно както ако туберкулозен бацил попита своите туберкулозни бацили дали смятат за правилно да отиде в Давос или в Енгадин⁷⁸, за да се отърве от болестта си, а те го уверят: „Не, просто не правете това, пътуването може да ви навреди, може би може да се случи железопътна катастрофа, по-скоро си стойте въщи, в обичайната си среда. Във вашето състояние не бива да правите никакви експерименти! и т.н.“ С придържането към този съвет, който е напълно правилен от гледна точка на туберкулозните бацили, туберкулозата естествено напредва бързо, бацилите се размножават чудесно. Точно така е и в нашия случай с финансовата и лихвената икономика.

Това получаване на съвети от собствените си противници е изключително характерно за нищо неподозиращите германци. Ако се появи човек, който страстно обича народа си и му дава съвети за това или онова, и предупреждава отговорните хора за тази или онази мошеничество, човек може да се обзаложи десет към едно, че загрижените хора ще се затичат към мошеника и ще го попитат съвсем наивно: „Каж ми, еди-кой си ми каза, че си негодник, моля те, кажи ми дали това е вярно!“ И ако другият след това му обясни с най-честно лице на света: „Но какво мислиш тогава – аз съм негодник! – напротив, аз съм ти най-добрият приятел, винаги съм ти помагал да се справиш с финансовите ни затруднения“, тогава наивният питащ е съвсем щастлив – той е направил достатъчно и е особено доволен, че не е нужно да напруга мозъка си. Проблемният приятел на народа обаче като цяло не смята за достоен за отговора си – и нещата затъват още повече в коловоза на политиката на лихвено-капиталистически заеми, докато последният елемент от свободното национално богатство не бъде заложен на финансовите сили и цялата нация плаща само лихва на международните финанси.

В заключение, трябва, именно в този контекст, да посочим допълнително факта, че баварската държава – когато по никакъв начин не ставаше дума за толкова важна държавна задача, каквато е развитието на баварската хидроенергетика, т.е. когато ставаше дума за справяне с паричната криза на ноемврийското правителство – беше много бърза в издаването от Баварската държавна банка на около 130 милиона държавни съкровищни бона на Баварската държавна банка. Това се случи напълно открито – и всички взеха тези баварски банкноти точно толкова охотно, колкото и банкнотите на Райхсбанк, и всеки можеше да си купи толкова хляб за баварските ваучери, колкото и за банкнотите на Райхсбанк. Всъщност, дори не беше нужно да е цялата баварска държава, достатъчно беше кметът на провинциалната столица Мюнхен и някои градски старейшини да си отпечатаат имената на такива цветни хартийки и дори тези пари за спешни случаи да циркулират, всички ги взеха и всички ги раздадоха точно като парите на Райхсбанк, и самите тези пари за спешни случаи изпълняваха задачата на всякакви пари – да бъдат помощно средство за обмена на стоки – по безспорен начин.

Само една институция беше изключително неприятно засегната от тези изкуствени парчета от провинциите и общностите – висшите финанси – и те наложиха закон на Райха през октомври 1921 г., според който на провинциите и общностите беше строго забранено да издават

⁷⁸ Давос в Швейцария е известен от средата на 18-ти век като медицински курорт за страдащи от белодробни заболявания. Енгадин е долина в Швейцарските Алпи.

повече пари за спешни случаи. Този закон по своята същност е ясен закон за защита на евреите, който през 1922 г. е последван от „Закона за защита на републиката“.

Мога много добре да си представя внезапния страх на международните финанси, когато те осъзнаха, че в безлихвените пари, дори в безобидната форма на спешни пари, хората държат в ръцете си оръжие – естествено, без хората да знаят това – което с един удар може да разкъса златната мрежа, изградена с лъжи и измами чрез вековна подземна и фалшива работа, и да освободи народите от лихвеното им робство.

Още по това време, в случая с емисията на баварските държавни пари, Райхсбанк много скоро поиска тези пари да бъдат изтеглени отново, което също се случи по уговорен начин през 1921 г. Причината: тези пари не носеха лихва на високи финанси, както парите на Райхсбанк чрез косвения път на държавните бонове на Райха.

В националсоциалистическата държава в бъдеще всички големи държавни задачи ще бъдат финансирани и организирани по описания начин с пълно избягване на заемния път. Естествено, ние ще поемем по косвения път на безлихвените строителни пари като цяло само ако необходимите средства не могат да бъдат набрани от излишъците на други държавни предприятия или от специални такси за такива специални цели. Във всеки случай знаем, че тази форма на финансиране открива нечувани и огромни възможности за оползотворяване на природните ресурси на страната, подобряване на транспортните пътища и др.

Всяка нация е толкова богата, колкото е способна да организира работата.⁷⁹

⁷⁹ Това е отразено в речта на Хитлер пред Райхстага на 30 януари 1939 г., в която той заявява: „Под принудата на... нуждата ние се научихме на първо място да отчитаме напълно най-съществения капитал на една нация, а именно нейната способност да работи.“ (цитирано в Р. дьо Руси дьо Салес (ред.) Адолф Хитлер: Моят нов ред, Лондон: Ангъс и Робъртсън, 1942, стр. 457 и сл.).

Банката за социално строителство и икономика

В логическа връзка с предходната глава стои създаването на социална строително-икономическа банка, която има за задача да емитира безлихвени строителни пари, специално за строителство на жилища. Разбира се, тази социално-строителна и икономическа банка не трябва да се управлява като държавна институция, а като корпорация на публичното право. Следователно логично е обсъждането ѝ да дойде след представянето на националсоциалистическата данъчна система, но тъй като тази социално-строителна и икономическа банка не е нищо друго освен безлихвено финансиране, прехвърлено към условията на частната икономика и по-специално към системата за жилищно строителство – следователно отрасъл на икономиката с най-универсално значение – поставянето ѝ на първо място е може би оправдано.

Защо подобна строителна банка не трябва да се управлява като чисто държавно предприятие, се дължи на факта, че подобна публичноправна финансова институция трябва да бъде по-свободно маневрирана, отколкото може да бъде едно държавно предприятие. Това не би било толкова голяма причина, ако ставаше въпрос само за жилищно строителство, но ще има много случаи, когато става въпрос за задачи от най-голямо значение, които косвено засягат обществения интерес, и тогава банката, която наистина е отговорна в ръководството си пред държавата за управлението си, би трябвало и е длъжна да има свобода на действие при отпускането и на безлихвени кредити след щателно проучване на всички условия.

Такава свобода на вземане на решения обаче не е възможна в чисто държавни предприятия. Ето защо това трябва да бъде оставено на частната инициатива.

Като илюстрация тук може да се представи скица на такъв закон, който беше приет през 1922 г. за Бавария:

Закон за развитието на баварска банка за социално строителство и икономика.

Чл. 1

Ще бъде основана национална баварска банка за социално строителство и икономика (BWB).

BWB има задачата да подкрепя финансово държавни предприятия или национално икономически ценни предприятия на частни лица (независимо дали става въпрос за физически лица или общества), които служат на развитието на страната или са от полза за общото благосъстояние.

Чл. 2

BWB е корпорация на публичното право. По-подробните предписания относно нейната организация, управление и дейност, както и ръководството ѝ, ще бъдат постановени от цялото министерство.

Чл. 3

На BWB се дава разрешение да емитира първоначално безлихвени държавни ценни книжа, покрити чрез материални активи в размер до 50 милиона златни марки.

Емисията може да се осъществи само по такъв законен начин, че размерът на емитираните парични суми, които са в обращение, е покрит с материални ценни книжа с поне същата стойност (безлихвени обезпечителни ипотeki, обезпечителни записи, ипотeki и др.), а изплащането или връщането на държавните ценни книжа е обезпечено от приходите на предприятията или институциите, които ще се развиват в рамките на подходящ срок, най-много 50 години.

Чл. 4

Сумата на лостурите и обезпеченията, дължими по емитираните държавни ценни книжа на BWB представлява асоциацията за покритие на BWB.

Правни сделки от всякакъв вид, които нарушават или увреждат обезпечението или имуществената защита принадлежащите към асоциацията за покритие са недействителни.

Промени в собствеността или владението от какъвто и да е вид върху предмети или права, предмет на застрахователната организация, не засягат съществуването на обезпеченията и остават прикрепени към предмета дори за новия купувач; правоприменикът е освободен от лична отговорност само когато BWB се съгласи с промяната в лицето на длъжника. Противоположните уговорки са недействителни...

Чл. 5

Всички съставни части и права на организацията за покритие на BWB са записани в този публичен регистър; принципите и правните последици са валидни за тази книга съответно, както и за регистрите; регистърът се ползва с обществено доверие и се счита за правомерно.

Достъп до регистъра или до съответните му раздели се предоставя на всеки, който докаже правен интерес от достъпа.

Ежегодно ще се публикуват балансови обобщения за общия размер на емитираните държавни ценни книжа, както и за общия размер на ценните книжа, дължими на BWB за тях, както и за добавките и удържките, и за успешните погасявания и обратно изкупувания на държавни ценни книжа.

Чл. 6

Съкровищните банкноти на BWB са законна валута. Всички са длъжни да ги приемат по пълния курс на номиналната им стойност спрямо обменния курс на другите законни валути на държавата. Ако кредитор откаже приемането на държавни ценни книжа на BWB вместо плащане по гореспоменатия минимален обменен курс, длъжникът, доколкото действително е предложил плащането в държавни ценни книжа, се освобождава от дълга на тази сума.

Бюджетната банка на САЩ (BWB) емитира държавните ценни книжа без лихва и договаря в договор общите и специалните условия на взаимните правни условия относно периодите и лихвите по емисията, ценните книжа и ипотеките, които трябва да бъдат платени от длъжника, както и погасителните вноски и други съответни правни условия. Копие от тези договори трябва да бъде достъпно за всички като приложение към вписванията в регистъра на застрахователната асоциация.

BWB е основателно да определя допълнителни такси или суми за административните разходи при отпускането на заеми и за годишните събирания или да определя съответните премии или отстъпки по всяко време по еднакъв публичен начин.

Допустимо е издаването или борсовата котировка на по-висок курс от минималния курс, определен в чл. 1.

Плащанията могат да се извършват само в държавни ценни книжа от същия вид като издадените.

Чл. 7

Дейността на BWB, доколкото тя се простира до спазването на предписанията, съдържащи се в този закон, е предмет на контрола и надзора на обществен надзорен съвет, състоящ се от министъра на финансите или посочен от него представител, министъра на вътрешните работи или посочен от него представител, министъра на правосъдието или посочен от него представител и три лица, избрани от парламента за срок от две години.

Чл. 8

Клауза за наказание: Лишаване от свобода за умишлено увреждане на ценните книжа на застрахователната асоциация, както и за търговски или обичаен, особено борсов, саботаж на строителните банкноти или валутния им курс или за опит за това. Освен това, високи парични санкции за това, дори за юридически лица.

В „изпълнителните условия“ бяха издадени точни предписания за учредяване на съвета на директорите и консултативния съвет, в който участват представители на министерствата, парламента и строителите. Задачата на такъв консултативен съвет е контролът върху законното използване на строителните записи, проверката на погасяванията, последващата проверка на ипотечните обезщетения, одобряването на основанията за ипотекиране с безлихвени строителни записи и др.

Допълнителните условия регулираха погасяването и уравниването, осчетоводяването на издадените серии строителни записи и регистрираните за тях ценни книжа, както и допълнителни предписания за одобрените строителни проекти и др. По това време стимулът за създаването на такава социална банка беше осигурен от огромната жилищна нужда и обстоятелството, че Райхът и провинциите не можеха по никакъв начин да контролират бедственото положение по ефективен начин. Съответните институции на жилищните бюра, разбира се, можеха да освободят жилищни площи тук-там, но не можеха да построят нови жилища. Новата строителна дейност страдаше от липса на материали, най-вече от факта, че при съществуващия аварийен контрол на наемите, строителството на нови къщи беше абсолютно „нерентабилно“ за частния капитал.

Субсидиите, отпускани от Райха и провинциите за покриване на така наречените загубени строителни разходи, далеч не бяха достатъчни при прогресивната девалвация на валутата. Дори започнатото индивидуално жилищно строителство не можеше да премахне общото жилищно затруднение. Дори създаването на евтини ипотечни кредити беше невъзможно, защото при фиксираните по това време наеми, дори най-евтините строителни пари изключваха 4% лихва.

Следователно се случва, както вече беше посочено в основните наблюдения, въпреки най-голямата нужда – поради недостатъчна рентабилност – нуждата просто не е покрита.

И така, ако успеем да премахнем ежегодно повтарящите се лихвени тежести, ако предвидим предоставянето на безлихвени средства на разположение на нуждаещите се от жилище, е възможно стимулиране на пазара на жилища по грандиозен начин. С това обаче не само ще се премахне ужасната нужда от жилища с всичките ѝ социални и здравни щети, но и вътрешният пазар ще се стимулира по изключителен начин, защото всички безбройни спомагателни занаяти - ключарите, дърводелците, покривните майстори, водопроводчиците, стъklarите, монтажниците, керамичите, подлагачите и плочкорезите, бояджиите и мазачите зависят от него, те от своя страна намират работа и препитание и увеличават покупателната си способност.

Това обаче се предлага под формата на безлихвени строителни пари.

Тези строителни бележки се издават от „Социална строително-икономическа банка“. С тези пари се заплаща на доставчиците и предприемачите за строителството. Собственикът на сградата връща получените безлихвени пари на подходящи вноски в рамките на период от 30-50 години, в зависимост от характера и дълготрайността на строителството. Строителните записи се различават от парите на Райха или провинцията по същия начин, както записите на Райхсбанк се различаваха от държавните заеми. Тези строителни записи намират, както вече беше споменато, пълното си материално покритие във факта, че едновременно с това възникват, в полза на строителната банка, равни по размер на издадените записи, нови материални активи (къщи).

които са законово обезпечени чрез регистрация на безлихвени ипотeki в същия размер.

На практика и тук пълната стойност на новите сгради няма да бъде посочена в строителните документи, а само действителните разходи за строителство. Следователно земята ще трябва да бъде предоставена поне от строителите или строителните дружества, или общностите, а освен това поне 10-30% от стойността на сградата трябва да бъде произведена от нуждаещите се от жилище, от които 5% трябва да се задържат там за покриване на административните разходи на строителната банка.

След това изплащането следва без допълнително начисляване на лихва. По този начин свободното имущество на собствениците на жилища в домовете им нараства от година на година, както и стойностите, задържани в рамките на цялата асоциация като покритие за издадените строителни бонове. По този начин количеството на строителните бонове в обращение намалява пропорционално на извършените погасявания.

Правният характер на тези строителни пари не е нищо друго освен емитиране на облигации. Длъжникът по тази облигация е строителната банка. Кредиторът на облигацията е настоящият собственик на тази облигация.

На никого не може да се забрани да емитира облигации, винаги е въпрос само на външни обстоятелства, дали облигациите, издадени от някого, се приемат по принцип като плащане. Както многократно беше споменавано преди, строителните записи винаги и при всякакви възможни икономически и политически условия са напълно покрити от материалните активи срещу тях. Следователно не може да става въпрос за това банката да изпадне в затруднение по всяко време.

Всеобщото приемане обаче е гарантирано в момента, в който държавата се ангажира да поеме гаранцията за ограниченото във времето обратно изкупуване на строителните записи и, през срока на действие на записите, да ги приема в своите регистри като плащане или когато те бъдат обявени за законно средство за плащане.

Подобно приемане на гаранцията сега не означава за държавата на практика най-малко бреме; напротив. Днес държавата всъщност трябва да харчи и да плаща лихви, а след това да възстановява чрез общи данъци, безброй милиони годишно за одобрените от нея субсидии за загубени строителни разходи. След това това се анулира напълно.

Следователно, субсидиите, отпускани сега от държавата, са загубени пари, които трябва да бъдат възстановени от общността и които отиват при някои късметлии, които наистина са успели да се сдобият с такива субсидии.

По този начин, дори когато някой от получателите на безлихвени строителни записи неплатежоспособен платец в даден момент не може да изпълни задълженията си, това не играе никаква роля по отношение на огромните икономии, които прави държавният бюджет, защото по този начин не е необходимо да прави никакви жертви, които са напълно загубени.

Тъй като става въпрос за задача от голямо социално значение, е оправдано да се създаде независима публичноправна корпорация като инструмент и носител на неговото изпълнение.

По този начин тази институция ще бъде извадена от сферата на частните икономически обществени форми, с които в очите на хората естествено са свързани личните печалби и намеренията за обогатяване. От друга страна, институцията ще бъде извадена от сферата на чисто държавното предприятие, срещу което също, не съвсем без несправедливост, съществува известно отвращение във всички икономически въпроси сред обществото.

В правилата за прилагане трябва да бъде записано всичко, което е основно незаменими за обществеността и за сигурността на бизнес управлението на банката.

Предложеният консултативен съвет може да изрази влиянието си и отвъд това. Самият консултативен съвет отново е отражение на всички заинтересовани групи.

Създаването на строителна банка като публичноправно дружество има и приятния страничен ефект, че по този начин целият комплекс от създадени по този начин стойности на богатството не се явява като собственост на държавата, а като собственост на самостоятелно юридическо лице, което е строителната банка.

Юридическата конструкция или правният характер на тази строителна банка е следният: Строителната банка е юридическо лице по силата на обстоятелството, че е призната или учредена като публичноправна корпорация; тази строителна банка изобщо не се състои от отделни членове; тя сама по себе си е носител на правата и задълженията, произтичащи от нейната дейност. Тя обаче не е и длъжностно лице, нито държавна институция, нито член на държавен организъм.

Създаването на такава правна форма наистина не е нещо обичайно и традиционно; но въпреки това е нещо, което вече е предвидено в закона; съвременните условия обаче изискват съответстващи институции от съвременен вид. В това наистина ще се състои услугата, когато нещо подобно бъде установено: по определен начин да се излезе отвъд границите на традиционното, за да се адаптира към изискванията на епохата.

Как протича поведението на бизнеса, може да се обясни най-добре с конкретен пример: Строителната банка предварително заявява основните условия и предварителните условия, които трябва да бъдат изпълнени, за да се разгледа искане за одобрение на средства от строителната банка. Кандидатът насочва искането си с необходимите документи към строителната банка и, в утвърдителни случаи, сключва договор с нуждаещите се от жилище (собственици на жилища).

В този договор на първо място трябва да се предвиди всичко, което е предписано от наредбата на строителната банка и правилника за нейното прилагане, а именно задължението парите за строителство да се използват само за изграждането на сградата, задължението за ипотечен статус и задълженията за погасяване. Освен това, в този договор трябва да бъдат посочени и всички други произтичащи от това законови условия. По-специално трябва да се определи, че нуждаещият се от жилище няма право да продаде имота отново, което освен това вече е подчертано на практика в заповедта за ипотека. Условията за прехвърляне на наследство и в случай на неплащане се регулират съответно с една или повече вноски за погасяване.

(Подробностите произтичат от естеството на този въпрос).

Тъй като всички фирми за доставки и всички работници получават заплащане само в строителни банкноти, които самата строителна банка произвежда, строителните банкноти влизат в обращение за първи път при всички обстоятелства само дотолкова, доколкото еквивалентът на плащанията се натрупва в имота. Строителните банкноти достигат до обществеността от работниците и доставчиците; предвид съществуващите обезпечения и особено защото държавата поема гаранцията за строителните банкноти, а държавните хазна приемат строителните банкноти като плащане, обществеността ще приема строителните банкноти като всички други пари. Така че, на собственика на жилището остава как ще изпълни задължението си към строителната банка да изплаща годишно 2% от заемните суми в строителни банкноти. С други думи, собственикът на сградата и ипотечният длъжник на строителната банка трябва да произвежда всяка година 2% в строителни банкноти от сумите, намиращи се в обращение. На практика ще се случи така, че ипотечните длъжници ще събират строителни банкноти, които действително циркулират заедно с местните пари, преди датата на изтичане на срока им за погасяване и по този начин ще задоволят плащането.

задължение. Особено подходящо място за получаване на строителни банкноти ще бъдат строителните обекти, които се намират в експлоатация по всяко време.

Ако предположим, за да добием представа, че за една година в Мюнхен се емитират строителни банкноти за 10 милиона, от тях годишно 200 000 златни марки ще се върнат в строителната банка; по този начин, най-много след 50 години, всичките 10 милиона ще са се върнали и ще бъдат събрани от строителната банка, най-много след 50 години построените с тях къщи ще бъдат изплатени и ще станат освободена от дългове собственост на своите собственици. Цялото плащане е извършено, без нито стотинка да е платена напразно за лихви; плащането се осъществява освен това чрез единствено простия начин на учредяване на строителната банка, обвързана с държавна гаранция.

Социалният акт се състои във факта, че държавата е произвела стойността на къщите абсолютно от нищото, че е създала доход за хиляди работници и бизнесмени чрез построяването на цялата тази сграда. Ако предположим, че става въпрос за хиляди индивидуални къщи, хиляди безземни по този начин се превръщат в земевладелци.

Ще бъдат направени различни възражения и резерви, от които най-важните могат да бъдат предложени:

1. Възражението срещу инфлацията. Това възражение е едновременно късогледо и неуместно; както вече беше обяснено в по-ранни пасажи, инфлация може да възникне само там, където се емитират непокрити пари. Тук материалното покритие се противопоставя на строителните банкноти; следователно е несъществено, ако в обращение влязат дори значителни количества строителни банкноти.
2. Възражението, че този въпрос е нов и непроверен. Това възражение е неприложимо и въпросът е нов може би за Германия. На други места човек е свикнал с подобни безлихвени дългови сертификати, покрити с материални активи. Типичен пример за това е английският вариант, който е въведен преди сто години и все още се запазва. Вариантът е заповед, която дава на собственика правото на определено количество сурово желязо, депозирано в определен централен склад. Тези вариантски записи се използват като валута; покупателната способност на варианта има само онези колебания, на които е подложена цената на суровото желязо на световния пазар.

Ако например в Германия имаме такива варианти, те щяха да бъдат напълно независими от германските валути и техните колебания. Стойността на тези варианти беше обвързана с цената на суровия желязо, а стойността на тези цени от своя страна се регулираше автоматично спрямо валутата.

В ордера откриваме важен пример за популярния характер на този безлихвен дългов сертификат и заповед за дълг, покрити с материален актив.

Доколкото трябва да се реализират значителни и национално-икономически важни строителства на нови сгради, е наложително да се изграждат цели колонии последователно.

Би било погрешно, ако някой иска да строи индивидуални къщи или дори редови къщи само когато човекът, който търси жилище, сам желае да стане неин собственик.

Щетите, които трябва да бъдат отстранени, са жилищните затруднения, следователно не става въпрос главно за жилищно настаняване, а предимно за създаване на жилищни възможности. Тази нужда ще бъде отстранена и от факта, че се насърчава търговското строителство на апартаменти под наем. Следователно нищо не пречи на собственик на жилище под наем от стар стил да получи строителни банкноти за построяването на ново жилище под наем. Именно в случая на такива лица ще бъде възможно да се изисква предварително в брой по-голямо авансово плащане от само 10% от цялата сграда.

стойност; много от тези хора са готови и са в състояние да похарчат значителни суми пари от собствените си средства за жилищно строителство, ако получат като безвъзмездна помощ съответния остатък или частична сума без лихва от строителната банка. Именно безлихвеният характер на парите на строителната банка позволява да се вземе предвид този аспект от възраждането на строителния пазар, който е толкова изключително важен за големите градове.

Тази социална строително-икономическа банка обаче по-късно ще премине отвъд финансирането на жилищно строителство към отпускане на безлихвени кредити на национално-икономически важни предприятия, индустрии, комунални услуги, подобрения в селското стопанство и др., дори и с по-кратък срок за погасяване.

Държавата без данъци

Главната цел на националсоциалистическата държава е: държава без данъци. Макар че при днешните обстоятелства това може да звучи като безумна утопия, макар че на мнозина може да им се струва като твърде хубаво, за да е истина обещание, ние въпреки това знаем, че тази цел е напълно постижима, поне доколкото огромният данъчен натиск трябва да бъде премахнат от населението.

В предходните глави представихме с пълна яснота доказателството, че днес почти всички данъци се поглъщат само от лихвени плащания. Плащаме данъци с всяко парче хляб, което изяждаме, всяка топла всекидневна струва излишък от данъци, всяка покупка е обременена с данък върху продажбите. Но всичко, което отива в данъци по този начин, далеч не е достатъчно, за да се платят данъците само върху дълговете за репарации.

Винаги е проява на липса на вкус и критично разбиране, ако човек отхвърли такава основна цел, каквато несъмнено е държавата без данъци като утопия. За този, който е вървял с нас по широките и сложни пътища на съвременната финансова политика и който не е загубил нишката на Ариадна – лихвеното задължение на държавата – сигурно е лесно да намери и изхода от този лабиринт на Минотавъра.

Този, който се издига над деградацията и разглежда от възвишена гледна точка описаните връзки: лихвено задължение на държавата – данъци – инфлация, този, който е признал лихвеното задължение на всички народи от западния културен кръг като факт, доминиращ всичко, този, който е осъзнал, че живеем в епоха на пълно обръщане на здравословните и разумни условия между труд и богатство, този, който вече не може да избегне належащата логика, че особено държавата, по силата на своя финансов суверенитет, не е изцяло обвързана с кредитния път, а че може креативно да финансира чрез собствено право всички големи обществени държавни задачи, за него е само последната стъпка към един финансово-политически Нов свят да изисква държава, в която държавната финансова администрация не смята за своя първа задача да събира колкото е възможно повече данъци от гражданите на държавата, а напротив, да премахне всеки обременяващ данъчен натиск и да подхрани националната икономика.

В състояние сме да представим числени доказателства, че държавата без данъци съвсем не е утопия, а че възможността за това е дадена във всеки подреден държавен бюджет, ако държавата се освободи от лихвеното бреме, което лежи върху нея. Че тя може да направи това и без да бъде подведена под отговорност, се доказва от историята на държавните фалити, която разказва за десетки случаи, в които чрез фалит държавите са се измъкнали от лихвеното и дългово бреме, което лежи върху тях.

Би било твърде далеч, ако отново навлизаме в подробности за точното доказателство, което дадох в моя малък полемичен труд „Държавният фалит“: Решението, че а именно коригирането на лихвените плащания по публичните заеми при едновременно превръщане на облигациите в безлихвени банкови активи, по никакъв начин не заслужава позорното име „фалит“, а че тази форма на освобождаване на държавата и народа от лихвения им дълг всъщност означава освобождаване на държавата и икономиката от непоносими окови.

Коригирането на тези лихвени плащания обаче би направило възможно, още преди войната, покриването на държавните разходи за цялата държавна администрация. Представих баварския държавен бюджет от 1911 г. като пример. По това време приходите на баварската държава от така наречените търговски държавни предприятия (железници, пощи и телеграфи) възлизат на 120 милиона златни марки, а приходите от държавното горско стопанство - на 40 милиона. Общата сума...

Разходите за цялата държавна администрация за правораздаване (всички окръжни съдилища с всичките им разходи за персонал и материални средства, всички провинциални съдилища, регионалните съдилища и най-висшите съдебни инстанции в Мюнхен, Нюрнберг и др.) възлизат на 27 милиона. За цялата голяма и толкова внимателно разработена вътрешна администрация на цялата баварска държава – следователно за многобройните окръжни съдилища, за окръжните управи, за полицейското управление на Мюнхен, за жандармерията, както и за многобройните други органи и власти като медицинските власти, провинциалната болница за ваксинации, изследователските институти за хранителни и полулуксозни храни, санаториумите и психиатричните болници, административния съд, провинциалната статистическа служба, метрологичните власти, застрахователните камари и др. – бяха разпределени от държавния бюджет-, през 1911 г., 40 милиона. За образованието, училището и църквата, следователно особено за всички средни училища, гимназии, подготвителни училища, латински училища, средни училища, прогимназии, висши професионални училища, учителски институции, за всички държавни строителни училища и специализирани училища, търговски и музикални училища, земеделски и окръжни земеделски училища, за Вайенщцефан⁸⁰ и за Института за биологични изследвания, за всички женски образователни институти и след това, преди всичко, за университетите с техните безброй колекции и институти, техническия университет, за другите университети по изкуства, за търговските университети, за музикалната академия, след това за Максимилианеума⁸¹, по-нататък за централните институти за наука и изкуство, академията на науките, научните колекции на държавата, баварските музеи, държавната библиотека, държавния театър и др., за тези огромни области на дейност на Министерството на културата с неговите хиляди служители, с неговите огромни художествени съкровища в колекциите и музеите, всички от които наистина изискват сгради, администрация и грижи, през 1911 г. са отпуснати общо 51 милиона. В сферата на Министерството на финансите, което всъщност не просто упражнява функции, свързани с извличане на пари от хората, се включват дейностите на горската администрация със стотици лесовъди, администрацията на мини, топлилни заводи, солници, цялата централна и спомагателни митнически служби, централната монетна служба, администрацията на държавния дълг и държавната банка, геодезическите служби и провинциалната геодезическа служба, а също и държавните спа администрации, придворната пивоварна служба, Мюнхен и др. Това също много голямо предприятие е причинило разходи от 15 милиона. Разходите на Министерството на транспорта са били покрити от собствените му оперативни приходи, от друга страна, пенсиите на старите държавни служители са изисквали допълнително високата сума от около 36 милиона.

Така, общо взето, правосъдната администрация, вътрешната администрация, включително сградите – които не съм споменал конкретно по-горе – и финансовата администрация, както и образованието и развитието, и пенсиите изискваха $27+40+51+13+36=167$ милиона.

Излишъците, които държавните предприятия, пощите и железниците, мините и горите, са доставили в държавната хазна в размер на около 160 милиона, всъщност биха били почти достатъчни, за да покрият целия гигантски държавен административен апарат – без нито стотинка данъци!

Държавата без данъци би била реалност, ако общите данъци, събрани от баварския народ, а именно 60 милиона преки данъци и 53 милиона косвени данъци, както и 31 милиона такси, общо 134 милиона, не трябваше да бъдат използвани изцяло за плащане на лихви по заемния капитал. Плащането на лихви само по баварските държавни дългове

⁸⁰ Вайенщцефан е манастир от 11-ти век в Горна Бавария, превърнат през 1803 г. в лесовъдско училище и държавна пивоварна.

⁸¹ Максимилианеумът в Мюнхен е проектиран от крал Максимилиан II Баварски като седалище на студентска фондация. От 1949 г. е дом на баварския държавен парламент.

поиска 84,6 милиона (!), а Бавария трябваше да достави на Райха 50 милиона по същия начин за плащане на лихви по дълга на Райха.

Дадох кратък преглед на големите и малките области на нашия държавен живот. Това изглежда особено важно и защото националсоциализмът има предвид колко изключително много и колко образцова работа е извършила старата държава, много неща, които не изискват реформа и подобрене, доколкото не става въпрос за въпроси, които никога не могат да бъдат решени.

Дори за всеки държавен организъм е вярно, че той не може да стои неподвижно, ако не иска да се закостенее. В много области по-свеж и по-свободен дух няма да навреди и тук-там са уместни цялостни реформи. В много клонове на нашия административен апарат поне трябва да навлезе нов дух, особено духът на определената отговорност на държавния служител по отношение на неговите задачи и хората, на които служи.

Само една област беше натрапена по напълно погрешни пътища – държавната финансова администрация. Ако подобни обстоятелства като току-що описаните са възможни, това наистина е знак, че тук трябва да се извърши радикална промяна. Това обаче е вярно още за държавата преди войната – още по това време държавата е била впрегната в лихвената служба на частния заеман капитал.

Нищо не разкрива по-ярко вече съществуващата по това време зависимост на държавата от заемния капитал от един преглед на разпределението на данъците върху различните форми на доход. Според бюджета за 1911 г., на който основаваме наблюденията си досега, поземлената собственост е била оценена на 12,6 милиона, жилищната собственост - на 12,1 милиона, търговските предприятия - на 17 милиона, но от друга страна, капиталовите пенсии с общ пенсионен доход от 253 (!) милиона златни марки са само на 10 милиона. Това е наистина изключително снизходително отношение към онези, които могат да живеят без усилия и да работят за сметка на работещото население.

Безбройните малки пенсионни доходи – имаме предвид пенсионната група от 70-700 милиона марки – наистина представляват в цифри преобладаващата маса от данъчни задължения за капиталови пенсии, т.е. около 150 000, но нито доходите им от капиталови лихви, нито данъчното им плащане, около 0,7 милиона, биха играли роля в държавния бюджет – но това, което прави тези цифри толкова забележителни за нас, е обстоятелството, че големият заеман капитал е създал в тези стотици хиляди дребни получатели на лихва мощна защитна охрана срещу всички атаки срещу доходите от лихви без усилия и труд.

Естествено е лесно да се убедят тези дребни получатели на лихва, че спестяванията им трябва да гарантират до известна степен трайно право на лихва, защото приликата на тези хора, които са се трудили през целия си живот и действително са работили за спестяванията си, с получателите на пенсии в държавата и условията на служителите е очевидна. Но това, което отличава това отношение от идеята за пенсия, е съществената разлика, че правото на пенсия зависи от лицето и се прекратява при смърт, докато правото на лихва е материално и е обвързано независимо от лицето по безличен начин с простото притежание на пари като „вечно правно право“.

Ще разгледаме тези връзки по-нататък в дискусиата за общите пенсии за старост, защото тези наблюдения биха ни позволили да открием прехода от неоправдана вечна лихва към оправданото искане на всеки национален другар за безгрижна старост.

Тези дребни получатели на лихва не се вземат предвид във въпроса, който разглеждаме, за забележително снизходителното отношение към заемния капитал от страна на старата държава, а само онези, които поглъщат лъвския пай от капиталовите пенсии и след това отново се изявяват като големи финансови донори на държавата.

Така че, махнете тази националноикономическа глупост на капиталистически ориентирана държавна финансова администрация и навън в свободната националсоциалистическа държава на труд и производителност, освободена от всякакви данъци.

След като държавата се освободи от тежестта на лихвените си задължения, тогава ще се види какво може да постигне. Ако се появят нови източници на приходи от голям мащаб, като например използването на хидроенергия и природни ресурси на страната, тогава държавата без данъци наистина вече няма да бъде утопия, а радостна реалност.

Ако въпреки това искаме да говорим за данъчна политика на националсоциалистическата държава, това е така, защото от такива данъчни източници биха могли да се набавят средства за много задачи, които всъщност очакват държавно решение, за които обаче никога не е имало повече средства в държавния бюджет. Тук имаме предвид широките области на националното здравеопазване, борбата с венерическите болести, злоупотребата с алкохол, насърчаването на физическите спортове, по-същественото насърчаване на изкуството и науката, отпуски по майчинство, грижите за децата, изграждането на градински градове и най-вече изкупването на дълга на честта на германския народ към неговите военноранени, военнослужещи вдовици и сираци.

Следните принципи трябва да се приемат като водещи за националсоциалистическа държавна система в областта на данъчната политика:

1. Изключва се данъчно облагане за целите на плащането на лихви по вътрешни заеми.
2. Данъците са допустими само за покриване на държавни разходи за непродуктивни цели, за администрация, правораздаване, военна, полицейска и здравна система и образование, доколкото излишъците на търговските държавни предприятия, железниците, пощите, телеграфа, държавните гори и държавните мини, както и електрозахранването от големите държавни междуградски бази, не са достатъчни за тяхното покритие.
3. За покриване на специални нужди или за специални извънредни ситуации, особено в случай на война, преките и косвените данъци са не само допустими, но и задължителни.
4. Преките данъци могат да се налагат върху имуществото под всякаква форма, но тук трябва да се планира широкообхватна градация. Доходът трябва да се остави необлагаем до подходяща степен. В този случай трябва да се обмисли по-задълбочено от досега дали данъкоплатецът има семейство с деца или други задължения за полагане на грижи.
5. Държавните служители по принцип трябва да бъдат освободени от данъци. За женените хора децата надбавките трябва да бъдат гарантирани.
6. Косвените данъци се разглеждат в нормални времена само за луксозни предмети. Държавата разполага с отлично средство, за да действа по начин, който би контролирал и увеличавал цените на производството на артикули, които служат само за досада на привлекателен лукс, разточителство и лакомия в храненето и пиенето, както и за ексцесиите на модата. Дори чистите полулуксозни стоки като тютюн, алкохол, вино, доколкото не служат за здравни цели, ще носят косвени данъци. От друга страна, всички косвени данъци, които експлоатират народа днес в неговата цялост, трябва принципно да се избягват. Тук имаме предвид всички безсмислени косвени данъци, които действат само по начин, който увеличава цените, върху захарта, солта, кибритените клечки, лампите, лимонадата, както и данъците върху въглищата, които правят производството радикално по-скъпо, както и данъците върху личния и товарния транспорт и най-вече данъците върху продажбите на стоки.
7. Събирането на печалбите от войната и революцията трябва да се извършва като задача на справедливостта. За такава задача, естествено, първо трябва да се създаде основата на разумна база за изчисление, върху която може да се сравни настоящото богатство с предишното. Очевидно и тук трябва да се прави разлика между богатството, което произтича от продуктивния труд, за което войната обаче означаваше особен бум. Не е нищо повече от правилно и

правилно е, че от такива доста значителни военни печалби част се насочва към общността.

От друга страна, много по-остра оценка трябва да се направи в случая с богатството, което произтича от посредническа търговия и спекулации.

8. Гербовите налози и такси, дори данъци, които ограничават свободното право на разпореждане с елементи от богатството, доколкото това разпореждане не е насочено срещу общото благосъстояние, трябва да бъдат ограничени, където е възможно. Към това спадат и данъците върху наследството и даренията.

По принцип данъчната финансова политика трябва да се стреми към крайната цел „държава без данъци“, защото задача на държавата не е да извлича пари от гражданите си, за да увековечи една по същество фалшива икономика на държавния заем, а да повиши общото благосъстояние на хората.

Държавата не е там, за да събира лихви за големи заеми, а за да защитава личността и имуществото на своите граждани и да направи природните ресурси на страната годни за обществото. Средствата за непродуктивните държавни задачи, както вече беше описано, трябва да се вземат предимно от излишъците на търговските държавни предприятия, и второ, от данъци върху лукса, трето, от богатство и доходи, които са извън това, което може да се получи чрез простото изпълнение на труд, и едва след това от имуществената средна класа, както и от косвени данъци върху полулуксозни стоки, чиято употреба не е жизненоважна. И само във военно време, когато животът на цялата нация е застрашен, държавата може да изисква дори общността – както наистина може да изисква военна служба от всички чрез своя суверенитет на службата – и отново, като се има предвид особено имуществените класи, да направи своя финансов принос за воденето на войната под формата на косвени и преки данъци.

В заключение можем да кажем още нещо по въпроса за „държавните търговски предприятия“. Сега предпочитаме да посочим факта, че държавните предприятия не са „печеливши“. Вече обсъдихме подробно фундаменталния въпрос за рентабилността.

В стремежа да се управляват железниците и др. „по бизнес-подобен начин“, да се „освободят от неикономичното държавно предприятие“ или „да се приведат в смесена икономическа форма“ се крие само зле прикритото желание на едрия заемен капитал да направи дори този значителен компонент от богатството на нацията обслужващ за себе си. Ако държавата предаде дори тези компоненти на богатството, тогава тя е изцяло предадена на заемния капитал и освен разрешението да действа като събирач на лихви за заемния капитал, тя няма повече област, в която да е суверенна или в която да може да действа по регулаторен начин и от която да може да получава значителни приходи за покриване на своите задачи.

Финансово-политическо освобождение на държавата

Първо описахме какви мерки трябва да се предприемат, за да се направят невъзможни обстоятелства, подобни на тези, които преживяваме сега, в бъдеще. Тези задачи наистина изискват творчески подход, но въпреки това могат да бъдат постигнати, без да се налага да се нарушават или променят съществуващите правни условия. Различно е положението с разкъсването на съществуващите вериги на лихвено обвързвания дълг на нашата държава към нейните вътрешни и външни кредитори.

Мерките, които трябва да се предприемат тук, сами по себе си са изключително прости, само че изпълнението им ще причини много трудности. Лекарството за вечното задължение за лихва по вътрешни заеми е: законово премахване на това плащане на лихва. От друга страна, едрият заемен капитал, защитавайки интересите на дребните пенсионери, ще вдигне голям шум и ще отправи най-страшни заплахи срещу държава, която „потъпква неприкосновени права“, която „извършва нарушение на закона, което ще я лиши от последната ѝ капка доверие“. Едрият капитал естествено ще задейства всички лостове, за да предотврати „огромното престъпление срещу основните икономически закони“. Естествено! - не може да се очаква, че една международна сила внезапно ще се откаже от претенциите си за господство.

В тази битка става въпрос само за това да запазим железни нерви и да не си позволим да се уплашим от воя на кулитата на пресата, които се поддържат от висшите финанси.

Евреинът ще води тази битка с най-упорита упоритост, защото това е въпрос на „неговата чест“, както е казал старият Ротшилд: „Парите ми са моята чест и този, който ми вземе парите, ми отнема честта“.

Сега наистина парите им по никакъв начин не трябва да се вземат от собствениците на държавни облигации, а просто трябва да се премахнат законовите изисквания, които в резултат на това са се превърнали в много голяма несправедливост за националната общност.

Но от гледна точка на държавата, както и от гледна точка на населението, което трябва да набере огромните суми чрез труда си, за да задоволи тези „законни искания на държавните кредитори“, не става въпрос за „законни искания“, а за най-голямата несправедливост на всички времена – за траен грабеж на трудещите се в полза на малка част от едрите капиталисти с държавна подкрепа. Държава, която прави „разбиването на лихвеното робство“ факт, по никакъв начин не извършва несправедливост, но изкупва една доста мощна несправедливост, за чието извършване самата тя е извършила марионетна услуга.

Разбира се, това означава пълна реорганизация на настоящата държава; тя трябва да реши дали иска да служи на цялото или, както сега, иска да бъде изпълнител на международните финанси. По този въпрос няма компромиси. Тук само решителни действия могат да доведат до целта и до решението.

Националсоциалистическата държава наистина осъзнава това мощно решение – би било изключително трудно да предприемем такава решителна стъпка, ако не знаехме точно какво трябва да създадем на мястото на капиталистическата икономика, основана на лихвите. Но тъй като знаем това, ние влизаме с най-пълна сигурност в победата в тази най-велика битка в световната история. Знаем, че управлението на лихвите е изградено само върху лъжи и измами и тъй като знаем и ясно сме осъзнали това, знаем също, че такава паяжина от лъжи и измами, колкото и упорито да е била изплетена, може да бъде разкъсана с едно дърпане.

Само още един въпрос, последният, трябва да ни занимава, а именно: Какво ще кажат чуждестранните държави на такава радикална реформа и особено на отказа за по-нататъшни лихвени плащания на чуждестранни кредитори?

Да, какво ще кажат чуждите държави на това? Този въпрос сам по себе си е изключително важен за нашето германско страдание, а също и за космополитното отношение на най-големите кръгове. Какво изобщо са „чужди нации“? Дали са те французи, англичани, американци? Дали са те шведи, холандци и норвежци? Дали са те руснаци или китайци? Или са индийци, огнеупорци⁸² или конгоански негри? Всъщност всички тези хора принадлежат към „чужди нации“ по отношение на нас. Сега, най-голям брой от всички тези „чужденци“ няма да кажат нищо, най-малък брой китайци, също така най-малък брой руснаци и французи ще знаят като цяло за какво става въпрос. Накрая остават правителствата на нашите военни врагове и след това, естествено – като тези, които наистина са заинтересовани – еврейските международни банкери, които „ще кажат нещо по въпроса“. Какво ще кажат международните финанси по този въпрос обаче е много лесно да се отговори. С всички средства, с които разполага, ще характеризира подобна процедура като безпрецедентно престъпление срещу културното човечество, чрез собствената си всеотдайна преса с всички възможни лъжи и изопачения ще повдигне така наречения цивилизован свят срещу подобно безпрецедентно нарушение на поетите задължения, ще говори за пълния крах на Европа и ще се опита да подбуди Франция, като особено подходящ носител на европейската цивилизация, към открита война срещу Германия. Всичко това чуждите нации, тоест еврейските високи финанси, ще кажат срещу подобен опит за убийство срещу тоталната власт на едрото еврейство.

Следователно човек би могъл да си спести както самия въпрос, така и отговора. Защото е ясно като бял ден, че силата, срещу която е насочена освободителната война, няма да се подчини без бой, тъй като тук не става въпрос за германци, за които чуждите интереси и права са предимно по-свещени от правата на германците, а за хора, чиято най-забележителна черта е бруталната воля за власт.

Във всички подобни окончателни исторически въпроси е абсолютно безполезно да се правят спекулативни наблюдения върху това какво ще направи врагът сега, защото е очевидно, че последният няма да позволи освобождение или бунт веднага. Съвсем различно е разглеждането на средствата за власт, с които разполага противникът, и знанието с какви силни страни разполага самият той. Освен това, ако човек знае точно какво трябва да направи и ще направи, тогава трябва да наблюдава как врагът ще парира атаката и едва тогава може да предприеме контрамерки. Никой военен план не може да определи кампанията след първата атака, но той наистина може да даде общи насоки за енергичен ход на действие. Така е и тук.

В нашия случай опонентите са трудни за улавяне, защото става въпрос за безлична и наднационална сила. Следователно планът на кампанията ще трябва първо да вземе предвид кои сили и интереси не се разглеждат като опоненти. Това е важно, за да не се използват ненужно сили в посока, от която не заплашва опасност.

Зад въпроса „Какво ще кажат чуждите държави на това?“ се крие най-вече безпокойството, че в такъв случай няма да получим кредит, храна или други суровини от чужбина. А сега каква е ситуацията тук?

Като национална икономика ние можем в дългосрочен план да плащаме за вноса си винаги само чрез износа си, тоест да разменяме стоки срещу стоки, но не с книжни пари и не с „кредити“. Всичко това работи известно време, стига чуждестранните страни да отпускат реален кредит, тоест стига различните чуждестранни доставчици да вярват, че германските вносители ще платят за съответните стоки с парични средства на пълна стойност. Но това е възможно само ако вносителите са събрали чуждестранни пари като износители на германски стоки. Страхът, че няма да получим памук или мазнини,

⁸² Жителите на Огнена земя, архипелага край южния край на Южна Америка.

Мед или фураж, поради отказа от международни лихвени плащания, обединява въпроси, които по същество нямат нищо общо помежду си. Дори изцяло еврейската голяма банкова сила не може в дългосрочен план да попречи на излишъците в страните производителки на суровини да достигнат по някакъв начин до германските фабрики и работни места, както и на германските готови продукти да намерят своя път към пазарите за продажби по света. Този взаимен обмен на стоки между различните национални икономики наистина се осъществява съгласно непреодолимите закони на търсенето и предлагането. Разбира се, под принуда и временно, тук могат да се случат ограничения и спирания, както го преживяхме по време на войната, а след това и в Рурската област⁸³. Но това са все насилствени мерки, които увреждат чуждите страни по подобен начин.

Следователно можем да предположим със сигурност, че търговията на едро ще успее да покрие абсолютно необходимите нужди от внос. Винаги ще има неутрални страни, през които този внос може да достигне до нас.

Освен това, национална икономика, която отново осъзнава националните си задължения и по този начин би станала отново по-ефективна по отношение на износните стоки, може много по-скоро да разчита на факта, че ще си възвърне старото доверие. Временните посреднически кредити при внос и износ са дело на търговските къщи и се основават на техния личен кредит.

Сега този въпрос има и друг аспект, а именно страхът от политически принудителни мерки поради спиране на плащането на националната лихва по военните облигации и други лихвоносни облигации на Райха или федералните провинции. Дори това е изключително малко вероятно, тъй като тук става въпрос за лихвените искания на отделни частни кредитори на германски държавни облигации, в чиято полза едва ли могат да се предприемат политически действия. Всъщност, в историята на държавните фалити все още не се е случвало военна интервенция да последва, когато държавата е спряла плащането на лихви. Противоположното мнение, че в този случай французите биха предприели незабавни репресии, по никакъв начин не може да се приеме по логически причини, защото в противен случай враговете по това време щяха да се намесят чрез военни действия срещу спада на германската марка. Спадът на валутата най-накрая лиши чуждестранните кредитори на германските облигации от всичко. Сега нашите мерки изобщо не предвиждат анулиране на тези вътрешни германски държавни дългове, а само анулиране на лихвите и превръщането на облигациите в банкови активи. Плащането в брой, от друга страна, може да бъде незабавно предложено на чуждестран

Как е възможно в такъв случай, тоест когато г-н Х. Илинойс или Чикаго получи информацията от своя банкер, че германското правителство изплаща военните облигации в брой и че тази сума е била кредитирана в сметката му, той да се разгневи много и да настрои правителството си срещу Германия?

Не може да се очаква сериозна съпротива от никоя страна, ако националистическо германско правителство обяви анулиране на лихвите по всички лихвоносни облигации с едновременно им превръщане в безлихвени активи в държавни банки или пощенски чекови сметки. За нас е важно чрез нашите мерки общността да не бъде ощетена – фактът, че ще бъде предприета съпротива от страна на капитализма, не може да ограничи освободителното дело. Именно в случая с тази мярка ще се види, че тук ще се случи разделяне на душите и че затворената фаланга на онези, които ще почувстват в тази правителствена мярка освобождение и

⁸³ Когато в края на 1922 г. се установява, че германците сериозно нарушават плащанията си за дървен материал и въглища като военни репарации на съюзниците, французите и белгийците, под ръководството на френския министър-председател Раймон Поанкаре, окупират индустриалния регион Рур през януари 1923 г. Германската реакция на тази окупация е предимно пасивна съпротива, която печели симпатиите на света и води до „омекотяване“ на условията на репарациите в Пакта на Даус.

Април 1924 г. (виж по-горе стр. 94), който също призовава за изтегляне на съюзническите окупационни войски от Рурската област.

Освобождаването на труда от огромен натиск много скоро ще обхване всички работници. Само банковият и борсовият кръг и тези от кръга на дребните пенсионери, хванати в капан в собствените си облаги, ще продължат да бъдат техни опоненти.

Работещият няма особен интерес от факта, че получава лихва от банките върху временните си активи, още по-малко пък има интерес да плаща много високи лихви по кредити; с парите си като оборотен капитал той иска да работи и да печели. Поради тази причина всички бизнесмени, собственици на фабрики и търговци ще бъдат много малко заинтересовани от поддържането на лихвено-капиталистическата система. – Това става ясно като бял ден за всеки, който има предвид, че държавните лихви – както показваме най-ясно – се извличат само чрез преки или косвени данъци от трудовите доходи на производителните работници.

Този, който има това знание ясно предвид, не може да бъде разколебан в нито един момент, защото това наистина е просто основен принцип: държавата може да даде само това, което трябва отново да отнеме от гражданите си под някаква форма.

Лихвите за плащането на лихви на държавата трябва при всички обстоятелства да се събират от производителните работници. Никой работник не е изключен от този принцип, най-малко пък физическият работник, който не разполага с лихвоносни облигации. Тази ситуация го удря най-силно, защото преките и особено косвените данъци също го засягат най-силно. Сега, когато именно работникът е призван за данъка чрез прекия данък върху дохода под формата на приспадане на дохода, преди всички останали кръгове вече да са направили работника ясновидец по тези въпроси; същото важи и за всички работещи на заплата. Разбира се, тези кръгове са много по-малко осъзнати за много по-радикалните косвени данъци – въпреки че ги усещат най-вече в инфлацията, както беше описано в главата „Инфлация“. Косвеният данък е най-несоциалният данък. Той обременява труда в полза на чистия заеман капитал. Никой не може да се оттегли от него и следователно той потиска най-силно този, който има най-малък доход. От друга страна, косвените данъци – данъците върху вълглицата, солта, кибритените клечки, захарта, бирата и напитките, данъците върху личния транспорт и др. – не смущават ни най-малко собственика на голямо капиталово богатство.

Следователно един от работническия кръг, който е противник на подобно освободително дело може да бъде това само поради липса на знания и разбиране на тези връзки.

Последното и най-трудно нещо, с което все още трябва да се занимаем в тази глава, е въпросът за премахването на международните лихвени задължения – с други думи, отказът от по-нататъшни лихвени плащания по военните дългове.

Този въпрос е най-тясно свързан с германския исторически въпрос, всъщност той е германският въпрос като цяло, защото той пита: Искат ли германската нация свобода или робство?

Знаем, че в такива окончателни въпроси само решителната воля може да определи и постигне победа – отговорът на този въпрос следователно далеч надхвърля обхвата на финансово-политически наблюдения. Но е от съществено значение една нация, която трябва да се стреми към свободата си, да знае, че робството ѝ е на първо място финансово-политическо, че тук политиката и икономиката са най-тясно свързани. Но именно това е новото в настоящата ситуация, че тя се управлява от финансово-политическите гледни точки, а военната сила – от политическите гледни точки, са едва на второ място.

Наистина можем да говорим за мамонистичната епоха като за нова епоха. Богът Мамон се е възкачил на трона на този свят. Императорът и царят се прекланят пред него. Парламентите и правителствата са негови покорни слуги. Той е успял да обедини големи движения – като стремежа на работниците за своето усъвършенстване. Международният капитал също така е направил

печатни издания на света, служещи на нейните цели – както се е превърнала и в администратор на културното богатство и фалшификатор на всяко национално, местно изкуство и литература.

Като най-изявени носители на това мамонистично нашествие и управление на света ние признахме евреите и така кръгът на нашето познание се затваря отново с въпроса на всички въпроси – еврейския въпрос.

Решението на проблема с лихвите е решение на еврейския въпрос. Решението на проблема с лихвите в смисъла на нашите обяснения е разрушаването на еврейското световно господство, защото то разбива силата на световното еврейство – неговата финансова мощ.

Но решението на проблема с лихвите е, освен това, в конструктивен смисъл, едновременно с това време и решението на социалния въпрос.

Отказът от всякакви лихвени и митнически плащания по военните дългове би поставил международните финанси, или Франция, пред въпроса за поемането на контрола над цялата финансова администрация на цяла Германия. Ако бъдат премахнати всички данъци на Райха, които сега служат за плащане на лихви на врага, това би означавало преди всичко вътрешно изкупление от безумния данъчен гнет, голямо социално-политическо дело от най-голям мащаб, а врагът би трябвало да се опита да развие собствена финансова администрация в Германия.

Но ако германският народ видеше френски или еврейски бирник да седи във всяка данъчна и пенсионна служба и ако най-добрите крави бяха взети от оборите на фермерите от тези чуждестранни потисници – тогава гневът и възмущението може би скоро щяха да станат толкова силни, че една нощ щяха да прогонят чуждестранния призрак с кървава метла и да освободят Германия.

Дали като цяло една военна сила би поела подобно начинание в услуга на следователно финансовата мощ е все още много съмнителна.

Перспективите за нашата воля за освобождение в никакъв случай не са толкова неблагоприятни, колкото може би изглеждаха в началото – напротив. Още първия път, когато Германия единодушно отказа да предаде своите „военни герои“, с това „не“ призрактът свърши.

Сега международните финанси със сигурност ще търсят други методи, особено метода на бойкота и пълното задушаване на международния пазар. Че няма да успеят в последното, може също да бъде сигурно, а бойкотът на германските стоки би насочил Германия, първоначално само в икономическата ѝ дейност, а за известно време и изключително, към вътрешния ѝ пазар. Следователно и тук би било задача само на една умела вътрешна политика – особено чрез щедро насърчаване в областта на жилищното строителство – да преодолее критичните времена и да ги използва за благосъстоянието на народа, докато се определят новите пътища към света.

Това отваряне на нови пътища към света ще се случи чрез разбиването на еврейското господство дори сред други народи, защото пътят на отделните народи към здравословна национална икономика може да бъде само чрез излекуване на вътрешното им отравяне от еврейско-мамонистичната отрова. Тогава естествените пътища на здравословна международна търговия и икономическа търговия между народите ще се отворят сами – и човечеството, освободено от еврейското потисничество, ще преживее епоха на безпрецедентен просперитет – и най-вече Германия – сърцето на света!

Версия 1.0

Публикувано през 130 година от Хиджра, в Кали Юга,
октомври 2018 г. по християнския календар от

Sudetenland Verlag.

Редактирано от Айнар Биркеман.

Предната корица на книгата е дело на Итало.